

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jude Deveraux

Author of
the
New York
Times
bestseller
The
Summerhouse

Velvet Angel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

v1.0

Mayıs 2007

Kadife Melek

Jude Deveraux

*"Şimdi seni bu
elbiseden çıkaralım."*

*Elizabeth sarsıldı uzakta itibaren Onu, onu gözler düşmanca.
"I am kıyafetlerimin içinde daha rahatım, teşekkür ederim."*

", istediğin olsun." Elizabeth yatağının korumasına kaçarken Miles dönüp soyunmaya başladı.

"Bir erkeği sevmen için ne gerekir?" diye mırıldandı.

"Sevebileceğimi sanmıyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

"Bunu test etmek istediğimi düşünmeye başlıyorum. İyi geceler, benim kırılğan meleğim."

İçindekiler

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21

Bu kitap tarihi bir kurgu eseridir. Tarih dışı figürlerle ilgili isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Bu tür tarih dışı olayların, yerlerin veya figürlerin gerçek olaylara, bölgelere veya yaşayan ya da ölmüş kişilere benzerliği tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS'un *Özgün* Bir Yayını

POCKET BOOKS, Simon & Schuster Inc. şirketinin bir bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Telif hakkı© 1983 by Deveraux Inc.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

ISBN: 0-671-73973-5

İlk Pocket Books baskısı Aralık 1983 A.B.D.'de

basılmıştır.

Reklamcım olarak başlayıp arkadaşım
olan Joan Schulhafer'a. Tüm sevginiz,
kahkahalarınız ve en önemlisi bana
öğrettikleriniz için teşekkür ederim.

Bölüm 1

İngiltere'nin Güneyi *Ağustos 1502*

Elizabeth Chatworth dik uçurumun en ucunda durmuş, uzun arpa otlarının oluşturduğu denize doğru bakıyordu. Aşağıda, görünüşte ufak tefek adamlar omuzlarında tırpanlarla yürüyor, birkaçı ata biniyor, biri de öküz sürüyordu.

Ama Elizabeth adamları gerçekten göremedi çünkü çenesi çok yüksekteydi ve o kadar sert bir şekilde yerine kilitlenmişti ki hiçbir şey onu aşağı indiremeyecekti. Ilık bir rüzgâr onu uçurumun kenarından uzaklaştırmaya çalıştı ama o bacaklarını sıktı ve hareket etmeyi reddetti. Eğer bugün başına gelenler ve şimdi karşı karşıya olduğu şey onu sarsmadıysa, hiçbir rüzgâr duruşunu bozamazdı.

Yeşil gözleri kuruydu ama boğazı öfke ve dökülmemiş gözyaşlarıyla şişmişti. Derin nefes alıp verirken çenesindeki bir kas esnedi ve gevşedi, çarpan kalbini kontrol etmeye çalıştı.

Bir başka rüzgâr bal sarısı saçlarını arkaya doğru savurdu ve Elizabeth'in haberi olmadan son bir inci daha kendini çözerək elbisesinin yırtık, kirli kırmızı ipeğinden aşağı kaydđ. Arkadaşının düğününde giydiğı kıyafet şimdi onarılamayacak kadar parçalanmıştı, saçları dağılmış ve uçmuştu, yanağı lekelenmişti ve elleri kabaca arkadan bağlanmıştı.

Elizabeth gözlerini göğē doğru kaldırdı, parlak gün ışığına gözlerini kırpmadan baktı. Hayatı boyunca melek gibi görüldüğünden söz edilmişti ama hiçbir zaman bu kadar narin, bu kadar dingin, bu kadar göksel bir varlık gibi görünmemişti; gür saçları ipek bir pelerin gibi üzerinde dalgalanıyor, yırtık pırtık elbisesi ona bir Hristiyan şehidi görünümünü veriyordu.

Ama Elizabeth'in aklından geçen en uzak düşünceler tatlılıkla ilgili olanlardı.

-Ya da affetmek.

"Ölümüne savaşacağım," diye mırıldandı gökyüzüne doğru, gözleri mehtaplı bir gecede zümrüt rengine bürünmüştü. "Hiçbir erkek beni yenemez. Hiç kimse beni kendi iradesine boyun eğdiremez."

"Tanrı'ya yalvarıyorsun, öyle mi?" diye sordu onu esir alan kişinin sesi yanından.

Elizabeth sanki çok vakti varmış gibi yavaşça adama döndü ve gözlerindeki soğukluk adamın bir adım geri çekilmesine neden oldu. Hizmet ettiğı iğrenç adam Waldenhamlı Pagnell gibi palavracının tekiydi, ama bu uşak efendisinin olmadığı zamanlarda korkağın tekiydi.

John gergin bir şekilde öksürdü, sonra cesurca öne çıktı ve Elizabeth'in üst kolunu yakaladı. "Kendini büyük bir hanımefendi sanabilirsin ama şimdilik senin efendin benim."

Adamın gözlerinin içine baktı, ona verdiği acının hiçbirini göstermedi - ne de olsa hayatında yeterince fiziksel ve zihinsel acı çekmişti. "Asla kimsenin efendisi olmayacaksın," dedi sakince.

John'un eli bir an için kızın kolundaki baskıyı kaldırdı, ama bir saniye sonra onu öne doğru çekti ve kabaca itti.

Elizabeth neredeyse dengesini kaybediyordu ama üstün bir konsantrasyonla dik durmayı başardı ve ilerlemeye başladı.

"Her erkek her kadının efendisidir," diyordu John arkasından. "Senin gibi kadınlar henüz bunun farkına varmadı. Tek yapman gereken iyi bir erkeğin tepende tepinmesi ve kimin efendin olduğunu öğrenmen. Ve duyduğuma göre bu Miles Montgomery sana ihtiyacın olanı verecek adam."

Montgomery'nin adını duyunca Elizabeth'in ayağı takıldı ve dizlerinin üzerine düştü.

John'un kahkahası orantısız derecede yüksekti, sanki büyük bir başarı elde etmiş gibi davranıyordu. Elizabeth'in ayakta durmaya çalışmasını, ayaklarının eteğine dolanmasını ve bağlı ellerinin onu hantallaştırmasını küstahça izliyordu.

"Montgomery için , değil mi?" diye alay etti ayağa kaldırırken. Bir an için yanağına, yumuşak fildişi tenine dokundu, kirli parmak ucunu narin dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Senin kadar güzel bir kadın nasıl bu kadar fesat olabilir? Sen ve ben birbirimize iyi davranabiliriz ve Lord Pagnell bunu asla bilmez. Kimin ilk olduğunun ne önemi var? Montgomery nasıl olsa bekâretini alacak, bir gün ya da daha fazlası ne fark eder ki?"

Elizabeth ağzındaki tükürüğü topladı ve hepsini adamın yüzüne tükürdü. Adamın eli yüzüne vurmak için uzandığında bu ona acı veren bedeninde büyük bir acıya mal oldu ama Elizabeth ustalıkla eğildi ve koşmaya başladı. Elleri bağlı olduğu için hızlanması imkânsızdı ve John onu kolayca yakaladı, eteğinden geriye kalanları yakaladı ve yüzüstü yere düşmesine neden oldu.

"Seni ahlaksız küçük sürtük!" diye nefesini tuttu, onu ters çevirip üstüne çıkıttı. "Bunun bedelini ödeyeceksin. Sana karşı adil olmaya çalıştım ama dayığı hak ediyorsun."

Elizabeth'in elleri ve kolları altında sıkışmıştı ve yapabildiği her şeye rağmen, acı gözlerinde yaşların toplanmasına neden oluyordu. "Ama beni dövmeyeceksin, değil mi?" dedi kendinden emin bir şekilde. "Pagnell ne yaptığını öğrenir ve seni döver. Senin gibi adamlar kendi değerli varlıklarına zarar gelmesini asla göze alamazlar."

John ellerini onun göğüslerine, dudaklarını da dudaklarına koyarak ağzını onunkilere sürttü ama Elizabeth hiçbir duygu göstermedi. Tiksinti içinde ondan uzaklaştı ve öfkeyle atlara doğru yürüdü.

Elizabeth doğruldu ve sakinliğini yeniden kazanmaya çalıştı. İçindeki duyguları göstermeme konusunda oldukça iyiydi ve şimdi tüm gücünü gelecek çetin sınav için saklamak istiyordu.

Montgomery! Bu isim kafasının içinde çınılıyordu. Tüm korkularının, hayattaki tüm dehşetlerinin nedeni Montgomery ismi gibi görünüyordu. Bir Montgomery güzelliğini ve akıl sağlığının çoğunu kaybetmesine neden olmuştu. Bir Montgomery, ağabeyinin gözden düşmesine ve kardeşi Brian'ın ortadan kaybolmasına neden olmuştu. Ve dolaylı olarak, bir Montgomery kendisinin yakalanmasına neden olmuştu.

Elizabeth bir arkadaşının düğününde görevliydi ve tesadüfen, hayatı boyunca tanıdığı iğrenç bir adam olan Pagnell'in, güzel ve küçük bir şarkıcıyı cadı olarak yargılanmak üzere yozlaşmış akrabalarına teslim planladığını duymuştu. Elizabeth kızı kurtarmaya çalıştığında Pagnell onları yakalamış ve şaka olsun diye Elizabeth'i düşmanı olan Montgomery'ye teslim etmeye karar vermişti. Şarkıcı, cömert ama pek de akıllıca olmayan bir jestle, bir şekilde bir Montgomery ile bağlantısı olduğu bilgisini vermeseydi, belki de işler o kadar kötü olmazdı.

Pagnell Elizabeth'i bağlayıp ağzını kapatmış, onu pis bir brandanın içine koymuş ve adamı John'a onu şehvet düşkünü, satirik, ateşli Miles Montgomery'ye teslim etmesini emretmişti. Elizabeth, Montgomery'nin dört adamı arasında en küçüğünün, yani Elizabeth'ten sadece iki yaş büyük, yirmi yaşlarında bir oğlanın en kötüsü olduğunu biliyordu. Son birkaç yılını geçirdiği manastırda bile Miles Montgomery hakkında hikâyeler duymuştu.

Ona on altı yaşındayken ruhunu şeytana sattığı ve bunun sonucunda kadınlar üzerinde kutsal olmayan bir güce sahip olduğu söylenmişti. Elizabeth bu hikâyeye gülmüştü ama gülmesinin nedenini söylememişti. Miles Montgomery'nin ölen kardeşi Edmund gibi olduğunu ve kadınları yatağına çağırdığını düşünmüştü. Ne yazık ki bu Montgomery'nin tohumu çok bereketli görünüyordu, çünkü yüz tane piçi olduğu söyleniyordu.

Üç yıl önce Bridget adında genç bir kız, Elizabeth'in sık sık yaşadığı manastırdan ayrılıp eski Montgomery kalesine çalışmaya gitmişti. İri kara gözleri ve sallanan kalçaları olan güzel bir kızdı. Elizabeth'in tiksintisine rağmen, diğer sakinler dönüşümlü olarak sanki kız düğüne ya da kurban edilmeye gidiyormuş gibi davranıyorlardı. Bridget gitmeden bir gün önce rahibe onunla iki saat geçirmiş ve akşam duasında kızın gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

On bir ay sonra, gezgin bir müzisyen onlara Bridget'in James Montgomery adını verdiği iri ve sağlıklı bir erkek çocuk doğurduğu haberini getirdi. Babasının Miles olduğu rahatlıkla kabul edildi.

Elizabeth kızın günahları için edilen birçok duaya katıldı. Özel olarak kardeşi Edmund ve Miles Montgomery gibi tüm erkekleri lanetledi -kadınların ruhu olmadığına inanan, kadınları dövmekten ve tecavüz etmekten, onları her türlü iğrenç eylemi yapmaya zorlamaktan çekinmeyen kötü erkekleri.

John saçlarından bir avuç tutup onu ayağa kaldırdığında daha fazla düşünecek zamanı yoktu.

"Dua etme vaktin doldu," dedi yüzüne doğru. "Montgomery kamp kurdu ve bir sonraki..."-gülümsedi-"bir sonraki piçinin annesine bakma zamanı geldi."

Elizabeth ona karşı mücadele ettiğinde yüksek sesle güldü ve Elizabeth onun mücadelesinden zevk aldığını anladığında durup ona en soğuk bakışını attı.

"Cadı!" diye fırlattı ona. "Bakalım bu Montgomery denen şeytan senin gibi bir meleği yakalayabilecek mi, yoksa kalbini kendi kalbi kadar kara mı bulacak?"

Gülümseyerek elini kadının saçlarına doladı ve küçük, keskin bir hançeri kadının boğazına dayadı. Kız soğuk çeliği teninde hissettiğinde irkilmeyince gülümsemesi sırtmaya dönüştü.

"Bazen Montgomery erkekleri kadınları Tanrı'nın istediği gibi kullanmak yerine onlarla konuşma hatasına düşüyorlar. Bu Montgomery'nin böyle fikirlere sahip olmadığını görmeyi planlıyorum."

Bıçağın ucunu yavaşça kadının boğazından aşağıya, elbiseden geriye kalan yüksek kare boynuna doğru kaydırды.

Nefesini tuttu, gözleri onun üzerindeydi, öfkesini katı bir şekilde kontrol altında tutuyordu, hiç kıpırdamadan durdu. Bıçağı üzerinde kullanması için onu kışkırtmayacaktı.

John kadının derisini kesmedi ama bıçak elbisesinin önünü ve altındaki sıkı korseyi kolayca ayırdı. Göğüslerinin tüm kıvrımlarını ortaya çıkardıktan sonra tekrar yüzüne baktı. "Çok şey saklıyorsun, Elizabeth," diye fısıldadı.

Sertleşti ve gözlerini adamın yüzünden kaçırdı. Muhafazakâr giyindiği doğrudu, göğüslerini düzleştiriyor, belini kalınlaştırıyordu. yüzü

İstedikinden daha fazla erkeğin ilgisini çekiyordu ama saçlarını örtmek dışında yüzüyle ilgili hiçbir şey yapamıyordu.

John artık kadının yüzüyle ilgilenmiyor, elbisesinin geri kalanını kesip çıkarmaya odaklanıyordu. Çok az kadını çıplak görmüştü ve hiçbirisi Elizabeth Chatworth'ün seviyesinde ya da onun güzelliğinde değildi.

Elizabeth'in omurgası o kadar sertti ki çelikten yapılmış olabilirdi ve giysileri düşüp çıplak teni ılık Ağustos güneşini hissettiğinde, bunun şimdiye kadar kendisine yapılanlardan daha acı verici olduğunu biliyordu.

John'un içinden gelen çirkin bir küfür kadının gözlerini kırıştırtmasına neden oldu.

"Lanet olası Pagnell!" diye küfretti ve ona doğru uzandı.

Elizabeth geri adım attı ve John'a bakarken ağırbaşlılığını korumaya çalıştı, John'un neredeyse ağzından köpükler saçtığını gördü. "Bana dokunursan ölürsün," dedi yüksek sesle. "Beni öldürürsen Pagnell kelleni alır, öldürmezsen ne yaptığını öğrenmesini sağlarım. Kardeşimin öfkesini unuttun mu? Senin hayatın *herhangi bir* kadınla bir çiftleşmeye değer mi?"

John'un ayrılması ve gözlerini onun yüzüne dikmesi bir an aldı. "Umarım Montgomery sana sonsuz acı verir," dedi büyük bir duyguyla ve atının sağrısında asılı duran halıya doğru yürüdü. Ona hiç bakmadan halıyı yere serdi.

"Yere yat," diye emretti, gözleri halıdaydı. "Ve seni uyarayım kadın, eğer bana itaat etmezsen Pagnell'i, Montgomery'yi ve kardeşinin gazabını unutturum."

Elizabeth itaatkâr bir tavırla halının üzerine uzandı, kısa yünlü kumaş tenine batıyordu ve John onun üzerine diz çöktüğünde nefesini tuttu.

Onu hoyratça yüzüstü yatırdı, bileklerindeki bağları kesti ve Elizabeth gözünü bile kırpamadan halının kenarını üzerine atıp onu yuvarlamaya başladı. Artık hiçbir şey düşünmüyordu. Tek endişesi nefes almaya devam etmek için duyduğu ilkel bir içgüdüydü.

Kıpırdamadan yattığı süre sonsuzmuş gibi geliyordu, halı rulosunun üstünden gelen havayı ararken başı geriye eğikti. Sonunda hareket ettiğinde,

Kaldırıldığında, hava bulmak için mücadele etmek zorunda kaldı ve atın sırtına fırlatıldığında ciğerlerinin çökeceğini düşündü.

John'un boğuk sözleri halının katmanları arasından geliyordu. "Göreceğin bir sonraki adam Miles Montgomery olacak. Yolda giderken bunu düşün. Sana karşı benim kadar nazik olmayacaktır."

Bir bakıma bu sözler Elizabeth'e iyi gelmişti, çünkü Miles Montgomery'nin şeytani davranışları fikri ona nefes almak için daha çok çalışma isteği veriyordu. Ve at onu sarsınca Montgomery ailesine, evlerine, hizmetkârlarına lanet okudu ve bu ahlaksız klanın bir parçası olan masum Montgomery çocukları için dua etti.

Miles Montgomery'nin çadırı görkemliydi: altınla süslenmiş koyu yeşil sendal, taraklı çatı bordürü boyunca boyanmış altın Montgomery leoparları, taçtan uçuşan flamalar. İçeride duvarlar soluk yeşil ipekle kaplanmıştı. Mavi ve altın rengi brokarla kaplanmış birkaç katlanabilir tabure, Montgomery leoparlarıyla oyulmuş büyük bir masa ve karşı duvarlara dayalı, her ikisi de uzun tüylü kızıl tilki postlarıyla örtülü, biri anormal uzunlukta iki karyola vardı.

Masanın etrafında ikisi Montgomery şövalyelerinin zengin üniformalarını giymiş dört adam duruyordu. Diğer iki adamın dikkati hizmetkârlardan birinin üzerindeydi.

"Sizin için bir hediyesi olduğunu söylüyor lordum," diyordu şövalye karşısındaki sessiz adama. "Bu bir numara olabilir. Lord Pagnell'de sizin isteyeceğiniz ne olabilir ki?"

Miles Montgomery tek bir kara kaşını kaldırdı ve bu, adamının geri adım atması için yeterli oldu. Bazen onun hizmetine yeni giren adamlar, efendileri çok genç olduğu için rahat davranabileceklerini düşünürlerdi.

Miles'ın yanındaki adam, "Halının içinde yuvarlanan bir adam olabilir mi?" diye sordu.

Durgun hizmetkâr boynunu bükerek Sör Guy'a baktı. "Belki de çok küçük bir tane."

Sir Guy Miles'a baktı ve sessiz bir iletişim geçti. "Onu ve hediyesini içeri gönderin," dedi Sir Guy. "Onları kılıçlarımızı çekmiş olarak karşılayacağız."

Şövalye gitti ve birkaç saniye içinde kılıcını halıyı taşıyan adamın sırtına doğrultmuş olarak geri döndü. John küstahça sırtarak elindeki bohçayı yarı yarıya halı kaplı zemine fırlattı ve ayağıyla sertçe iterek halıyı açıp Miles Montgomery'nin ayaklarına doğru gönderdi.

Sonunda halı durduğunda, önlerinde uzanan şeye şaşkınlıkla bakan dört yüz vardı: çıplak bir kadın, gözleri kapalı, uzun kalın kirpikleri narin renkli yanaklarını yumuşatıyor, bal sarısı saçlarının büyük dalgaları belini ve kalçalarının üstünü gıcıklıyordu. İri ve sıkı göğüsleri, incecik beli, uzun mu uzun bacaklarıyla son derece kıvrımlıydı. Yüzü ise erkeklerin ancak cennette görmeyi bekleyeceği türdendi; narin, ruhani, bu dünyaya ait olmayan bir yüz.

John zaferle gülümseyerek fark edilmeden çadırdan çıktı.

Havasızlıktan yarı sersemlemiş olan Elizabeth gözlerini yavaşça açtı ve başını kaldırdığında, kılıçlarını çekmiş ama yere doğru nişan almış dört adamın tepesinde dikildiğini gördü. Adamlardan ikisinin hizmetkâr olduğu belliydi ve Elizabeth onları görmezden geldi. Üçüncü adam bir devdi, iki metrenin birkaç santim üzerindeydi, çelik grisi saçları vardı, yüzünün tamamında çaprazlamasına uzanan bir yara izi vardı. Adam gerçekten de korkutucu olmasına rağmen, bir şekilde onun bu grubun lideri olmadığını hissetti.

Devin yanında koyu mavi saten giysiler içinde görkemli bir şekilde giyinmiş başka bir adam vardı. Elizabeth güçlü ve yakışıklı erkekler görmeye alışkındı ama bu adamda tasmalı gücünü bu kadar kolay kontrol altına almasını sağlayan bir şey vardı. Diğer adamların gözleri Elizabeth'in vücuduna kilitlenmişti, ama bu adam döndü ve Elizabeth ilk kez Miles Montgomery'nin yüzüne baktı ve gözleri kilitlendi.

Yakışıklı bir adamdı, çok çok yakışıklı, ağır, kemerli kaşlarının altında koyu gri gözleri, hafifçe genişleyen burun delikleri olan ince bir burnu ve dolgun, şehvetli bir ağzı vardı.

Tehlike! Elizabeth'in ilk düşündüğü şeydi. Bu adam erkekler için olduğu kadar kadınlar için de tehlikeliydi. *t*

Onunla göz temasını kesti ve saniyeler içinde ayağa kalkarak yanındaki karyolalardan birinden bir post ve masanın üstünden bir savaş baltası aldı. "Bana yaklaşan ilk adamı öldüreceğim," dedi baltayı tutarken.

Bir eliyle postu bir omzunun üzerinden atarken diğerk elini çıplak bıraktı, bir bacağı belinden çıplak ayağına kadar açıktaydı.

Dev ona doğru bir adım attı ve o da baltayı iki eliyle sapından tutarak kaldırdı.

"Bunu nasıl kullanacağımı biliyorum," diye uyardı, adama hiç korkmadan bakarak.

İki şövalye ona doğru bir adım daha yaklaştı ve Elizabeth birinden diğerkine bakarak geri çekildi. Dizlerinin arkası karyolanın kenarına çarptı ve daha fazla ilerleyemedi. Şövalyelerden biri ona gülümsedi ve Elizabeth de ona hırlayarak karşılık verdi.

"Bizi yalnız bırakın."

Sözler sessizdi, alçak bir sesle söylenmişti ama emir niteliği taşıyordu ve hepsi Montgomery'ye baktı.

Dev gibi adam Elizabeth'e son bir kez baktıktan sonra iki şövalyeye başıyla selam verdi ve üçü çadırdan ayrıldı.

Elizabeth baltayı kavrayışını , parmak boğumları şimdiden bembeyaz olmuştu ve gözlerini Miles Montgomery'ye dikti. "Seni öldüreceğim," dedi dişlerinin arasından. "Kadın olduğum için bir erkeği parçalara ayırmaktan zevk almayacağımı sanma. Bir Montgomery'nin kanının toprağa döküldüğünü görmeyi çok isterim."

Miles masanın yanındaki yerinden kıpırdamadı ama izlemeye devam etti. Bir süre sonra kılıcını kaldırdı ve Elizabeth nefesini tutarak gelecek savaşa hazırlandı. Çok yavaşça kılıcını masanın üzerine koydu ve profilini göstererek ona doğru döndü. Yine yavaşça, yanında taşıdığı mücevherli hançeri çıkardı ve kılıcın yanındaki masanın üzerine koydu.

Yüzü ifadesiz, gözleri hiçbir şey ele vermeyen adam ona döndü ve ona doğru bir adım attı.

Elizabeth ağır baltayı kaldırdı ve hazırda tuttu. Ölümüne dövüşecekti, çünkü ölüm bu şeytan adamın planladığını bildiği dayak ve tecavüze tercih edilirdi.

Miles onun birkaç metre önünde bir tabureye oturdu; konuşmadı, sadece onu izledi.

Bir kadını kendine rakip olarak görmedi ama silahını bıraktı ve kadın ölümcül silahını onun başının üzerinde tutarken oturdu. Kadın bir hamleyle öne fırladı ve baltayı adamın boynuna savurdu.

Zahmetsizce sapı sağ eline aldı, kolayca tuttu ve kendisine yakın duran kızın gözlerinin içine baktı. Bir an için felç oldu, onun gözleri tarafından hipnotize edildi. Sanki yüzünde bir şeyler arıyor, ona sessiz sorular soruyor gibiydi.

Baltayı adamın elinden çekip aldı ve adamın baltayı serbest bıraktığını görünce neredeyse düşüyordu. Kendini masanın kenarında yakaladı. "Lanet olsun sana!" dedi nefesinin altında. "Tanrı ve tüm melekleri Montgomery'nin doğduğu güne lanet etsin. Sen ve tüm soyun sonsuza dek cehennem ateşlerinde kıvransın."

Sesi neredeyse bir haykırışa dönüşmüştü ve dışarıdaki hareketliliği duyabiliyordu.

Miles hâlâ orada oturmuş, sessizce onu izliyordu ve Elizabeth kanının kaynamaya başladığını hissedebiliyordu. Ellerinin titremeye başladığını görünce kendini sakinleştirmesi gerektiğini anladı. Yıllar boyunca geliştirdiği soğukkanlılık neredeydi?

Eğer bu adam sakin kalabiliyorsa, o da kalabilirdi. Dinledi ve eğer tahminleri doğruysa, dışarıda duyduğu sesler uzaklaşan adamlardı. Belki de bu adamı geçebilirse kaçabilir ve eve, kardeşinin yanına dönebilirdi.

Gözleri Miles'ın üzerinde, geriye doğru yürümeye başladı, çadırın kapağına doğru ilerlerken Miles'ın etrafında . Yavaşça tabureye döndü ve onu izledi. Dışarıda bir atın kişneme sesini duydu ve dışarı çıkabilirse özgür olabilmek için dua etti.

Gözleri Miles'ın gözlerinden hiç ayrılmasa da onun hareket ettiğini hiç görmemişti. Bir an taburede oturmuş, rahatlamıştı ve hemen ardından, eli çadırın kapağına dokunduğunda, Miles onun yanındaydı, eli bileğinin etrafındaydı. Baltayı doğruca omzuna doğru indirdi ama adam diğer bileğini yakaladı ve onu tuttu.

Kıpırdamadan durdu, hafifçe, acısızca adamın pençesine hapsoldü ve ona baktı. O kadar yakındı ki, nefesini alnında hissedebiliyordu. O sırada

ona baktı, bir şey bekliyor gibiydi ve sonra şaşkın görünüyordu.

Zümrüt kadar sert gözleriyle ona dik dik baktı. "Peki şimdi sırada ne var?" diye sordu, sesinde nefret vardı. "Önce beni dövecek misin yoksa tecavüz mü edeceksin? Ya da belki de ikisini aynı anda seviyorsun. Ben bakireyim ve ilk seferde çok acıdığını duymuştum. Benim eklediğim acının sana çok zevk vereceğine şüphe yok."

Bir an için gözleri şaşkınlıkla irileşti ve bu, Elizabeth'in onun yüzünde gördüğü ilk savunmasız ifadeydi. Gri gözleri onunkilere öyle bir kilitlendi ki Elizabeth gözlerini kaçırdı.

"katlanabilirim," dedi sessizce, "ve eğer arzun beni yalvarırken görmekse, başarısız olacaksın."

Eli, çadırın kapağını tutan bileğini bıraktı ve yanağının sol tarafını kavrayarak nazikçe onu kendisine bakması için arkaya çevirdi.

Adamın dokunuşuyla kaskatı kesildi, ellerinin üzerinde olmasından nefret ediyordu. "Kimsin sen?" diye yarı fısıldadı.

Omurgasını daha da dikleştirdi ve gözlerinde nefret alevlendi. "Ben senin düşmanımın. Ben Elizabeth Chatworth."

Yüzünden hızla bir şey geçti ve sonra kayboldu. Uzun bir süre sonra elini kızın yanağından çekti ve geriye doğru bir adım attıktan sonra diğer bileğini bıraktı. "Eğer kendini daha güvende hissedeceksen balta sende kalabilir ama gitmene izin veremem."

Onu kovarcasına arkasını döndü ve çadırın ortasına doğru yürüdü.

Elizabeth hemen çadırın kapağından geçip dışarı çıktı ve aynı hızla Miles da onun yanına geldi, eli bir kez daha bileğini sardı.

"Gitmene izin veremem," diye tekrarladı, bu kez daha kararlı bir şekilde. Gözleri aşağıya, çıplak bacaklarına indi ve tekrar yukarıya çıktı. "Kaçmak için giyinmemişsin. İçeri gel de kıyafet alması için adamımı göndereyim."

Sarsılarak ondan uzaklaştı. Güneş batıyordu ve alacakaranlıkta daha da karanlık görünüyordu. "Senden hiçbir giysi istemiyorum. Montgomery'den hiçbir şey istemiyorum. Kardeşim-"

Onun bakışıyla sözünü kesti.

"Bana kardeşinin adını anma. O benim kız kardeşimi öldürdü."

Miles onun bileğini tekrar yakaladı ve hafifçe çekti. "Şimdi içeri girmen için ısrar etmek zorundayım. Adamlarım yakında dönecek ve seni böyle giyinmiş görmemeleri gerektiğini düşünüyorum."

Kendini tuttu. "Ne fark eder ki? Senin gibi erkeklerin âdeti, kadın esirlerle işleri bitince onları şövalyelerine atmak değil mi?"

Emin değildi ama Miles'ın dudaklarında bir gülümsemenin titreşimini gördüğünü sanıyordu. "Elizabeth," diye başladı, sonra durakladı. "İçeri gel, orada konuşuruz." Yanlarındaki karanlık ağaçlara doğru döndü. "Guy!" diye bağırdı ve Elizabeth'in sıçramasına neden oldu.

Dev hemen açıklığa adım attı. Elizabeth'e üstünkörü bir bakış attıktan sonra Miles'a baktı.

"Köye birini gönderin ve uygun kadın kıyafetleri bulun. İhtiyacınız olanı harcayın." Miles'ın erkeğine karşı kullandığı ses, ona karşı kullandığından oldukça farklıydı.

Elizabeth hemen, "Beni de onunla birlikte gönderin," dedi. "Kardeşimle konuşacağım ve beni sağ salım bıraktığınız için o kadar minnettar olacak ki, Chatworth'ler ve Montgomery'ler arasındaki bu kan davası sona erecek."

Miles ona döndü ve gözleri sertleşti. "Yalvarma, Elizabeth."

Hiç düşünmeden ama öfke dolu bir çığlık atarak baltayı tekrar kaldırdı ve adamın kafasına nişan aldı. Görünüşte alıştırılmış bir hareketle baltayı elinden çekip aldı, fırlattı ve onu kollarının arasına aldı.

Ona karşı mücadele etme zevkini tattırmak istemiyordu ve bunun yerine kıyafetlerinin teninde yarattığı histen nefret ederek kaskatı kesildi. Tilki postu bir tarafa sarkmış, bacağına vücuduna yaslamıştı.

Onu çadırın içine taşıdı ve yavaşça karyolalardan birine yatırdı. "Neden benim için kıyafetlerle uğraşıyorsun?" diye tısladı. "Belki de sen bir hayvan gibi tarlalarda çiftçilik yapmalısın."

Sırtını ona dönerek uzaklaştı ve masanın üzerindeki gümüş kaptan iki kadeh şarap doldurdu. "Elizabeth," dedi, "eğer seninle sevişmemi istemeye devam edersen, sonunda cazibene yenik düşeceğim." O

döndü, ona doğru yürüdü ve birkaç adım ötedeki bir tabureye oturdu. "Uzun bir gün geçirdiniz, yorgun ve aç olmalısınız." Ona dolu bir şarap kadehi uzattı.

Elizabeth onu süpürdü, şarap döküldü ve çadırın zeminini oluşturan lüks halılardan birini lekeledi.

Miles umursamaz bir tavırla ona baktı ve şarabını içti. "Ve şimdi Elizabeth, seninle ne yapacağım?"

Bölüm 2

" ^ "

Elizabeth karyolanın üzerine oturdu, bacakları iyice örtülmüştü, sadece başı ve bir omzu açıktı ve Miles Montgomery'ye bakmayı reddetti. Onun fikirlerini yalvarmak olarak değerlendiren Miles Montgomery'yi ikna etmeye çalışacak kadar alçalmayacaktı.

Bir süre sessizlikten sonra Miles ayağa kalktı ve çadırın dışına çıktı, eliyle kapıyı açık tutuyordu. Onun bir leğen sıcak su istediğini duydu.

Elizabeth onun bir anlık yokluğuna tepki vermedi ama ara uyuması gerektiğini ve uyuduğunda kaçacağını düşündü. Belki de düzgün kıyafetler giyene kadar beklemek daha iyi olacaktı.

Miles adamının suyla içeri girmesine izin vermedi, suyu kendisi taşıdı ve karyolanın yanına koydu. "Bu su senin için Elizabeth. Belki yıkanmak istersin diye düşündüm."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başını ondan çevirmişti. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Elizabeth," dedi ve sesinde bıkkınlık vardı. Onun yanına ve ellerini ellerinin arasına aldı. Kızgın bakışlarını ona çevirene kadar sabırla bekledi. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi nazikçe. "I

Hayatımda hiçbir kadını dövmedim ve şimdi de dövmeyi düşünmüyorum. Neredeyse hiçbir şey giymeden bir ata atlayıp kırlarda dolaşmana izin veremem. Eşkiya sürülerinin saldırısına uğramadan önce bir saat bile dayanamazsın."

"Daha iyi olduğuna inanmalı mıyım?" Elleri bir an için onun ellerini kavradı ve gözleri yumuşadı. "Beni kardeşime geri götüreceksin?"

Miles'ın gözleri neredeyse korkutucu bir yoğunlukla onun gözlerinin içine baktı. "Ben... bunu düşünceğim."

Adamın ellerini kendi ellerinden çekip uzaklara baktı. "Bir Montgomery'den ne bekleyebilirdim ki? Uzak dur benden!"

Miles ayağa kalktı. "Su soğuyor."

Hafif bir gülümsemeyle ona baktı. "Neden yıkayayım ki? Senin için mi? Kadınlarını temiz ve taze kokulu mu seviyorsun? Eğer öyleyse, o zaman asla yıkanmam! O kadar *kirleneceğim* ki Nubyeli bir köleye benzeyeceğim ve saçlarım bitlerle ve diğer haşaratlarla dolacak ve güzel kıyafetlerinizi kirliletecek."

Miles konuşmadan önce bir an ona baktı. "Çadırın etrafı adamlarla çevrili ve ben dışarıda olacağım. Eğer gitmeye çalışırsan, bana geri döneceksin." Bununla birlikte onu yalnız bıraktı.

Miles'ın da bildiği gibi Sör Guy onu çadırın dışında bekliyordu. Miles bir kez başını salladı ve dev onu ağaçların arasına kadar takip etti.

"Giysiler için iki adam gönderdim," dedi Sir Guy. Miles'ın babası öldüğünde Miles dokuz yaşındaydı ve yaşlı Montgomery'nin son arzusu, Sir Guy'ın bazen kendi ailesinde bile bir yabancı gibi olan küçük çocukla ilgilenmesiydi. Miles herkesle olduğu gibi Sör Guy'la da çok konuşurdu.

"Kim o?" Sör Guy elini yaşlı bir meşe ağacının kabuğuna dayayarak sordu.

"Elizabeth Chatworth."

Sör Guy bir kez başını salladı. Ay ışığı yüzündeki yara izinin üzerine ürkütücü gölgeler düşürüyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Lord Pagnell'in mizah anlayışı bir Chatworth'u bir Montgomery'ye teslim etmeye kadar gider." Durdu ve uzun bir süre Miles'ı izledi. "Yarın onu kardeşine geri verecek miyiz?"

Miles adamından uzaklaştı. "Kardeşi Edmund Chatworth hakkında ne biliyorsun?"

Sör Guy cevap vermeden önce şehvetle tükürdü. "Chatworth ile karşılaştırıldığında, Pagnell bir azizdir. Chatworth kadınlara işkence etmeyi severdi. Onları bağlar ve tecavüz ederdi. Öldürüldüğü gece -ve öldüren adamı kutsayın- genç bir kadın onun odasında bileklerini kesti."

Sir Guy, Miles'ın yumruklarını sıkıp açmasını izledi ve Guy söylediklerine pişman oldu. Miles dünyadaki her şeyden çok kadınları severdi. Guy yüzlerce kez Miles'ı bir kadına yanlış yapmaya cüret eden bir adamın elinden almak zorunda kalmıştı. Çocukken yetişkin erkeklere saldırırdı ve öfkesi kabardığında Guy'ın onu tutmak için yapabileceği tek şey buydu. Geçen yıl Guy, Miles'ı sivri dilli karısını tokatlayan bir adamı öldürmekten alıkoymayı başaramamıştı. Kral, Miles'ı o kavga için affetmeyi neredeyse reddediyordu.

"Kardeşi Roger, Edmund gibi değil," dedi Sir Guy.

Miles ona doğru döndü, gözleri kararmıştı. "Roger Chatworth kız kardeşime tecavüz etti ve intiharına neden oldu! Bunu unuttun mu?"

Guy, Miles'ın öfkesiyle başa çıkmanın en iyi yolunun onu kızdıran konuda sessiz kalmak olduğunu biliyordu. "Kızla ne yapmayı planlıyorsun?"

Miles arkasını döndü ve elini bir ağacın gövdesinde gezdirdi. "Montgomery isminden nefret ettiğini biliyor musun? Montgomery'ler ve Chatworth'ler arasındaki tüm nefrette biz masumduk ama o yine de bizden nefret ediyor." Sör Guy'ın yüzüne döndü. "Ve özellikle benden nefret ediyor gibi görünüyor. Ona dokunduğumda iğreniyor. Sanki onu kirletmişim gibi dokunduğum yeri bir bezle siliyor."

Sör Guy açık ağzını kapatır kapatmaz neredeyse gülecekti. Mümkünse kadınlar Miles'ı, onun onları sevdiğinden daha çok seviyordu. Çocukken zamanının çoğunu kızlarla çevrili olarak geçirmişti, Miles'ın Sör Guy'ın sorumluluğuna verilmesinin bir nedeni de buydu - bir erkeğe dönüşmesini sağlamak. Ama Guy, genç Miles'ın erkekliğinden şüphe duymadığını en başından beri biliyordu. O sadece kadınlardan hoşlanıyordu. Bu, iyi bir at ya da keskin bir kılıç sevgisi gibi bir tuhafıktı. Miles'ın kadınlara karşı saçma bir şekilde nazik davranması zaman zaman can sıkıcı oluyordu, örneğin savaştan sonra tecavüz edilmeyeceğine dair ölümcül kuralı gibi, ama genel olarak Sör Guy çocuğun rahatsızlığıyla yaşamayı öğrenmişti - başka türlü iyiymi.

Ama Sör Guy, Miles için hayatını feda etmek istemeyen bir kadını hiç ama hiç duymamıştı. Genç, yaşlı, arada kalmış, yeni doğmuş kızlar bile ona yapışmıştı. Ve Elizabeth Chatworth onun dokunuşunu sildi!

Sir Guy bu bilgiyi bir perspektife oturtmaya çalıştı. Belki de bu ilk savaşını kaybetmek gibiydi. Uzandı ve Miles'ın omzuna kocaman bir el koydu. "Hepimiz zaman zaman kaybederiz. Bu seni daha az erkek yapmaz. Belki de kız bütün erkeklerden nefret ediyordur. Ağabeyini örnek alırsak-"

Miles elini . "O yaralandı! *Çok kötü* yaralanmış! Sadece vücudu çürükler ve çiziklerle kaplı değil, etrafına öfke ve nefretten bir duvar örmüş."

Sir Guy derin bir uçuşumun kenarında durduğunu hissetti. "Bu kız soylu bir hanımefendi," dedi sessizce. "Onu esir tutamazsın. Kral kardeşini çoktan kanun dışı ilan etti. Onu daha fazla kışkırtmana gerek yok. Leydi Elizabeth'i kardeşine geri vermelisin."

"Onu kadınlara işkence edilen bir yere geri mi gönderelim? Nefret etmeyi orada öğrendi. Ve eğer onu şimdi geri verirsem, Montgomery'ler hakkında ne düşünecek? Kardeşi gibi kötü olmadığımızı öğrenecek mi?"

"Onu tutmayı düşünemezsiniz!" Sör Guy dehşete kapılmıştı.

Miles bunu düşünüyor gibiydi. "Kimsenin onun nerede olduğunu öğrenmesi günler sürecek. Belki o zaman ona gösterebilirim-"

"Peki ya kardeşlerin?" Sör Guy sordu. "Seni evde bekliyorlar. Gavin'in Elizabeth Chatworth'u esir tuttuğunuzu öğrenmesi uzun sürmeyecektir." Sesini alçaltarak durakladı. "Eğer onu sağ salım geri getirirseniz, kız Montgomery'ler hakkında sadece iyi şeyler söyleyecektir."

Miles'ın gözleri parladı. "Sanırım Elizabeth onu bana geri vermeye zorlamak için bir balta kullandığını söylerdi." Hafifçe gülümsedi. "Kararımı verdim. Onu kısa bir süre için alıkoyacağım, Montgomery'nin ölü kardeşi gibi olmadığını gösterecek kadar uzun bir süre. Şimdi! Geri dönüp" -daha geniş gülümsedi- "küçük, pis esirime banyo yaptırmalıyım. Haydi Guy, öyle bakma. Sadece birkaç günlüğüne."

Sir Guy genç efendisini kampa kadar takip ederken sessizliğini korudu ama Elizabeth Chatworth'un birkaç gün içinde fethedilip fethedilemeyeceğini merak ediyordu.

Elizabeth Miles'ın gittiğinden emin olur olmaz çadırın uzak tarafına koştu ve ağır kumaşı kaldırınca dışarıda erkeklerin ayaklarını gördü. Çadırın tüm çevresini kontrol etti ve muhafızların ayakları arasında neredeyse hiç boşluk yoktu, sanki küçük bir kadına karşı kendilerini korumak için el ele tutuşmuşlardı.

Miles iki kova buharlı suyla döndüğünde kirli kafa derisini kaşıyordu. Anında omurgasını sertleştirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu. Miles karyolada yanına oturduğunda bile ona bakmadı.

Adam onun elini tutup ılık, sabunlu bir bezle yıkamaya başlayana kadar ona bakmadı. Bir anlık şaşkınlıktan sonra ondan uzaklaştı.

Çenesini avucunun içine aldı ve yüzünü yıkamaya başladı.

"Temizlendiğinde çok daha iyi hissedeceksin," dedi nazıkçe.

Elini adamın elinden çekti. "Dokunulmaktan hoşlanmıyorum. Benden uzak dur!"

Sabırla çenesini yeniden yakaladı ve yıkamaya devam etti. "Sen çok hoş bir kadınsın Elizabeth ve görünüşünle gurur duymalısın."

Elizabeth ona baktı ve o anda Miles Montgomery'den zaten nefret etmediğine, şimdi edeceğine karar verdi. Belli ki o, kadınların kendisi için ayaklarını yerden kesmesine alışkın bir adamdı. Tek yapması gerekenin bir kadının yanağına dokunmak olduğunu ve kadının arzudan nefes nefese kalacağını düşünüyordu. Yakışıklıydı, doğruydı ve sesi tatlıydı ama birçok erkek daha yakışıklıydı ve yılların deneyimine sahipti ve bu erkeklerden birkaçı Elizabeth'i baştan çıkarmayı başarısızlıkla denemişti.

Gözlerini adamın gözlerine dikti, kendi gözlerini sıvıya bıraktı ve adamın gözlerinde küçük bir memnuniyet parıltısı gördüğünde gülümsedi - ve sonra dişlerini adamın elinin kenarına geçirdi.

Miles o kadar şaşırmıştı ki tepki vermesi bir anını aldı. Kadının çenesini kavradı ve parmaklarını kaslara gömüp ağzını açmaya zorladı. Hâlâ şaşkın olduğu her halinden belli olan adam elini esnetti, derin dişleri inceledi

izleri vardı. Elizabeth'e dönüp baktığında gözlerinde bir zafer ifadesi vardı.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" diye sordu. "Nasıl bir oyun oynadığınızı bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Dişi kaplanı uysallaştırmayı umuyorsun ve beni avucunun içine aldığında, beni kardeşime geri vereceksin, şüphesiz piçlerinden birini daha taşıyarak. Bu senin için hem bir Montgomery hem de bir erkek olarak büyük bir zafer olacak."

Gözleri bir an için onunkileri tuttu. "Sen zeki bir kadınsın Elizabeth. Belki de sana erkeklerin vahşilikten daha fazlasını yapabileceklerini kanıtlamak isterim."

"Peki bunu nasıl yapacaksınız? Beni esir tutarak mı? Dokunuşuna katlanmaya zorlayarak mı? Bana her yaklaştığında şehvetle titremediğimi görebiliyorsun. Yenilgiyi kabul etmekten nefret mi ediyorsun? Pagnell tecavüz ve şiddeti sever. Seni tahrik eden ne? Kovalamak mı? Ve bir kadını elde ettiğinde onu kullanılmış bir mal gibi atıyor musun?"

Ona cevaplayamayacağı sorular sorduğunu görebiliyordu ve kendi türünün ona her zaman bu kadar kolay yenik düşmesi onu iğrendiriyordu. "Bir erkek, bir kez olsun, düzgün bir şey yapamaz mı? Beni kardeşime gönderin!"

"Hayır!" Miles kadının yüzüne doğru bağırdı, sonra gözleri büyüdü. Daha önce hiçbir kadın onu bu kadar sinirlendirmemişti. "Arkanı dön, Elizabeth. Saçını yıkayacağım."

Ona hesapçı bir bakış attı. "Eğer reddedersem, beni dövecek misin?"

"Bunu düşünmeye çok yakınlım." Adam onun omzundan tutup döndürdü ve uzun saçları kenardan sarkacak şekilde karyolanın üzerine çekti.

Adam saçlarını sabunlayıp durularken Elizabeth sessizdi ve onu çok mu zorladığını merak etti. Ama adamın tavırları onu çileden çıkarmıştı. O kadar sessiz ve kendinden o kadar emindi ki, Elizabeth onun ayaklarının altındaki kili bulmak için can atıyordu. Adamlarına sadece bir emir verdiğini ve onların da ona itaat ettiğini görmüştü. Kadınlar da ona bu kadar kolay mı geliyordu?

Belki de onu kızdırmaya çalışmakla hata ediyordu. Belki de ona deliler gibi aşık olmuş gibi yaparsa onu serbest bırakacaktı. Omzunda güzelce ağlarsa istediğini yapabilirdi ama ona gönüllü olarak dokunmanın iğrenç çilesi bir yana, hiçbir erkeğe yalvarmayı reddediyordu.

Miles ıslak saçlarını narin bir fildişi tarakla taradı ve işi bittiğinde çadırdan çıktı ve birkaç dakika içinde ipek ve yün karışımı kırmızı samitten yapılmış hoş bir elbiseyle geri döndü. Ayrıca ince çimden iç çamaşırları da vardı.

"İstediğin gibi banyoyu bitirebilir ya da bitirmeyebilirsin," dedi, "ama elbiselerini giymeni tavsiye ederim." Bu sözlerle onu yalnız bıraktı.

Elizabeth aceleyle yıkandı, birkaç kez morluklar yüzünden yüzünü buruşturdu ama onları fark etmedi bile. Giysiler için memnundu çünkü kaçma planlarını gerçekleştirmesi için ona daha fazla özgürlük veriyorlardı.

Miles elinde yiyecek dolu bir tepsiyle döndü ve karanlık çadırda mumları yaktı. "Nelerden hoşlandığınızı bilmediğim için her şeyden biraz getirdim."

Ona cevap verme zahmetine girmede.

"Elbise seni memnun ediyor mu?" Adam onu yakından izliyordu ama kadın gözlerini kaçırdı. Elbise pahalı bir elbiseydi, altın tellerle işlenmiş nakışlarla süslenmişti. Çoğu kadın bundan memnun olurdu, ama Elizabeth ipek mi yoksa kırmızı mı giydiğini fark etmemiş gibiydi.

"Yemek soğuyor. Gel ve burada, masada benimle birlikte ye."

Ona baktı. "Masanızda bir şey yemeye hiç niyetim yok."

Miles konuşmaya başladı ama onun yerine ağzını kapattı. "Yeterince acıktığında yemek burada olacak."

Elizabeth karyolaya oturdu, bacaklarını önüne uzattı, kollarını kavuşturdu ve önündeki uzun, süslü şamdana odaklandı. Yarın kaçmanın bir yolunu bulacaktı.

Miles'ın yediği yemeğin kokusunu duymazdan gelerek uzandı ve vücudunu gevşemeye zorladı. Yarın için gücüne ihtiyacı olacaktı. Günün uzun çilesi yorgun bedeninin uykuya dalmasını çabuklaştırdı.

Elizabeth gecenin bir yarısı uyandı ve anında gerildi, bir tür tehlike sezmişti ama bunu hatırlayamayacak kadar uyku sersemiydi. Birkaç dakika içinde zihni berraklaştı ve sessizce başını oynatarak çadırın diğer tarafındaki karyolada uyuyan Miles'a baktı.

Korkularla dolu bir evde yaşayan bir çocuk olarak, sessizce hareket etme sanatını öğrenmişti. Gizlice, gürültülü elbisenin

Ses çıkarmadan çadırın arka tarafına doğru yürüdü. Etrafta nöbetçiler olduğuna şüphe yoktu ama arka tarafta daha az tetikte olacaktı.

Çadırın arkasını altına sürünecek kadar kaldırmayı dakikalarını aldı. Vücudunu ince bir çizgi halinde sıkıştırdı ve yuvarlandı, tek bir hareketle değil, dikkatli bir şekilde santim santim. Bir muhafız yanından geçip gitti ama o bir çalı parçasına tutunarak onun içinde kayboldu. Muhafız arkasını döndüğünde ormana doğru koştu, her derin gölgeyi aradı ve kullandı. Kardeşi Edmund ve "arkadaşlarını" atlatmak için yıllarca pratik yapmasına rağmen ancak bu kadar sessizce kaçabilmişti. Roger, ondan usta bir casus olacağını söyleyerek onu azarlamıştı.

Ormana girdiğinde, nefes almasına izin verdi ve hızla atan kalbini sakinleştirmek için iradesini kullandı. Gece ormanları ona yabancı değildi ve hızlı, kolay bir tempoda yürümeye başladı. Bu kadar az ses çıkarması şaşırtıcıydı.

Güneş doğduğunda Elizabeth yaklaşık iki saattir yürüyordu ve hızı yavaşlamaya başlamıştı. Yirmi dört saattir bir şey yememişti ve enerjisi azalıyordu. Ayakları sürüklenirken eteği çalılara takılıyor, dallar saçlarına dolanıyordu.

Bir saat sonra titriyordu. Devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdu ve kendini toparlamaya çalıştı. Belki de çok fazla gücü olmaması anlaşılabilir bir şeydi, çünkü yiyecek eksikliği ve önceki günün çilesi neredeyse tüm gücünü almıştı. Dinlenme düşüncesi gözlerini ağırlaştırdı ve eğer dinlenmezse asla devam edemeyeceğini biliyordu.

Yorgun bir şekilde, kütüğün altındaki küçük sürünenleri görmezden gelerek kendini ormanın zeminine bıraktı; geceyi bir ormanda ilk kez geçirmiyordu. Kendini yapraklarla örtmek için zayıf bir girişimde bulundu ama uykuya daldığında sadece yarısı bitmişti.

Kaburgalarında keskin bir dürtmeyle uyandı. Üzerinde paçavradan başka bir şey olmayan iri yarı bir adam ona doğru sırtıyordu, ön dişlerinden biri yoktu. Diğer iki adam, pis adamlar, arkasında duruyordu.

"Sana ölmediğini söylemişim," dedi iri yarı adam Elizabeth'in kolundan tutup onu ayağa kaldırırken.

Diğer adamlardan biri elini Elizabeth'in omzuna koyarak, "Güzel bayan," dedi. Elizabeth bir yöne gitti ve adamın eli olduğu yerde kaldı; elbise

yırtıldı ve omzu ortaya çıktı.

"Önce ben!" diye haykırdı üçüncü adam.

"Gerçek bir hanımefendi," dedi iri yarı adam, elini Elizabeth'in çıplak omzuna koyarak. "Ben Elizabeth Chatworth'um ve eğer bana zarar verirsen

Bayham Kontu
kafalarınızı alın."

"Beni çiftliğimden atan bir konttu," dedi bir adam. "Karım ve kızım kışın soğuşundan öldü. Donarak öldüler." Elizabeth'e bakarken yüzünde çirkin bir ifade vardı. Elizabeth geri çekilecekti ama arkasındaki kütük onu hapsetti.

İri yarı adam elini Elizabeth'in boğazına dayadı. "Kadınlarımın yalvarmasını severim."

"Çoğu erkek yapar," dedi soğukkanlılıkla ve adam ona göz kırptı.

"O çok kötü biri, Bill," dedi başka bir adam. "Onu önce ben alayım."

Birden adamın ifadesi değişti. Garip bir homurtu çıkardı ve öne, Elizabeth'in üzerine düştü. Elizabeth ustalıkla adamın düşen bedeninden sıyrıldı ve sırtından çıkan oka zar zor baktı. İki adam ölü arkadaşlarına şaşkınlıkla bakarken Elizabeth eteklerini kaldırdı ve kütüğün üzerinden atladı.

Ormanın içinden Miles çıktı. Elizabeth'in kolunu tuttu ve yüzü Elizabeth'in nefesini kesti. Yüzü öfkeyle buruşmuştu, dudakları tek bir çizgi halindeydi, gözleri siyahtı, kaşları birbirine yapışmıştı, burun delikleri alev alevdi. "Burada kal!" diye emretti.

Bir an için ona itaat etti ve tereddütü yüzünden Miles Montgomery'nin neden on sekiz yaşına gelmeden savaş alanında mahmuzlarla ödüllendirildiğini gördü. Karşılaştığı adamlar silahsız değildi. Birinin elinde zincire bağlı çivili bir top vardı ve Miles'ın kafasına doğru ustalıkla savurdu. Miles kılıcını diğer adama doğru savururken eğildi.

Saniyeler içinde, kendi nabzını zar zor hızlandırırken iki adamı da yok etmişti. Bu katilin saçlarını tek bir düğüm bile yaratmadan yıkamış olması mümkün görünmüyordu.

Elizabeth düşmanın karmaşıklığını düşünerek zaman kaybetmedi ve savaş alanından kaçmaya başladı. Yapamayacağını biliyordu

Miles'tan daha hızlı koşuyordu ama onu zekâsıyla alt edebileceğini umuyordu. İlk alçak dala geldiğinde onu yakaladı ve kendini yukarı doğru savurdu.

Saniyeler içinde Miles onun altında belirdi. Kadife ceketinde kan vardı, çektiği kılıcında da. Yemlenmiş bir ayı gibi başını bir o yana bir bu yana salladı, sonra durup dinledi.

Elizabeth nefesini tuttu ve ses çıkarmadı.

Bir süre sonra Miles aniden topuklarının üzerinde döndü ve ona baktı. "Buraya gel Elizabeth," dedi ölümcül bir sesle.

Bir keresinde, on üç yaşındayken, aynı şey olmuştu. O zaman ağaçtan atlamış, doğruca iğrenç adamın üzerine atlamış, onu yere sermiş ve adam kendini toparlayamadan kaçmıştı. Başka bir şey düşünmeden kendini Miles'ın üzerine attı.

Ama düşmedi. Bunun yerine, sabit durdu ve ona sıkıca sarıldı.

"O adamlar seni öldürebilirdi," dedi, görünüşe göre onu yere düşürme girişiminden habersizdi. "Korumalarımı nasıl atlattın?"

"Bırak beni!" diye yalvardı, ona karşı mücadele etti ama adam onu kolayca tuttu.

"Sana beni beklemeni söylediğimde neden bana itaat etmedin?"

Bu aptalca soru onun çırpınışlarını durdurdu. "Bana böyle yapmamı emretseydi o kabadayılardan birini beklemeli miydim? Onlarla senin aranda ne fark var?"

Gözlerinden öfke okunuyordu. "Lanet olsun sana, Elizabeth! O pislikler gibi olduğumu söyleyerek ne demek istiyorsun? Sana herhangi bir şekilde zarar verdim mi?"

"Demek onu buldun," dedi Sör Guy'ın sesi ve içinde bir parça eğlence vardı. "Ben Sör Guy Linacre, leydim."

Elleri Miles'ın omuzlarına sertçe bastıran Elizabeth, Sör Guy'a başıyla onay verdi. "Beni hırpalamayı bitirdin mi?" diye Miles'a çıkıştı.

Adam onu öyle aniden bıraktı ki neredeyse düşüyordu. Bu hızlı hareket değişikliği Elizabeth'in boş midesi için çok fazlaydı. Hemen elini alnına götürdü ve ortalık kararırken, kendini sabitleyecek bir şey bulmak için elini uzattı.

Onu yakalayan ve kollarının arasına alan Sör Guy'dı.

"Bana dokunma," diye fısıldadı yaşadığı sisin içinden.

Miles onu Sör Guy'ın elinden alırken, "En azından iğrendiği *tek* kişi ben değilim," dedi. Elizabeth gözlerini açtığında Miles ona tiksintiyle bakıyordu. "Ne zamandır yemek yemiyorsun?"

"Seni hoş karşılamamı sağlayacak kadar uzun değil," diye cevap verdi sertçe.

Bunun üzerine Miles güldü, o küçük yarım gülümsemelerinden birini değil, derin bir kahkaha attı ve Elizabeth tepki veremeden başını eğip onun dudaklarını derin derin öptü. "Sen tamamen eşsizsin, Elizabeth."

Ağzını elinin tersiyle öyle sert sildi ki derisini yüzmekle tehdit etti. "Beni yere bırak! Yürüyebilecek durumdayım."

"Ve tekrar kaçmaya çalışmana izin mi vereyim? Hayır, sanırım bundan sonra seni bana zincirli tutacağım."

Miles Elizabeth'i ondan önce atına bindirdi ve birlikte kampa geri döndüler.

Bölüm 3

" ^ "

Çadırların söküldüğünü ve katırların toplanıp yola çıkmaya hazır görünce şaşırdı. Elizabeth onu nereye götürdüğünü sormak istedi ama eyerde kıpırdamadan durdu, Miles'a olabildiğince az dokundu ve onunla konuşmayı reddetti.

Atı bekleyen adamlardan uzaklaştırıp ormana götürdü, Sör Guy geride kaldı. Ormanın içinde, dumanı tüten birkaç tabakla dolu bir masa kurulmuştu. Ufak tefek, yaşlı bir adam dizinin üzerinde geziniyordu ama Miles eliyle bir işaret yapınca oradan ayrıldı.

Attan inen Miles, Elizabeth için kollarını kaldırdı ama Elizabeth onu görmezden geldi ve yardım almadan yere kaydı. Yarı bayılma şeklindeki gülünç hareketini tekrarlamamak için bunu yavaşça yaptı.

"Aşçım bizim için bir yemek hazırladı," dedi Miles onun elinden tutup ileriye doğru götürürken.

Onun dokunuşuyla irkildi ve yemeğe baktı. Küçük kızarmış bildircinlar, kremalı bir sosla çevrelenmiş pirinç yatağında yatıyordu. Bir tabakta çiğ istiridye vardı. Safran soslu dilimlenmiş katı pişmiş yumurtalar, dilimlenmiş tuzlu jambon, iki kez pişirilmiş ekmek üzerinde balık yumurtası, soğan ve fındıkla doldurulmuş pisi balığı, haşlanmış armutlar, kremalı tartlar, böğürtlen sızan bir turta vardı.

Elizabeth şaşkınlık dolu bir bakıştan sonra döndü. "İyi seyahat ediyorsun."

Miles onun kolundan tutup kendi etrafında döndürdüğünde Elizabeth yine başının döndüğünü hissetti ve ayaklarının dibindeki tabureye yapıştı. "Yemek senin için," dedi oturmasına yardım ederken. "Kendini daha fazla aç bırakmana izin vermeyeceğim."

"Peki sen ne yapacaksın?" diye sordu bitkin bir halde. "Ayaklarımın altına sıcak kömürler mi koyacaksınız? Ya da belki de kadınları istediğinizi yapmaya zorlamak için kendinize özgü yöntemleriniz vardır."

Miles'in kaşları çatıldı ve kaşları birbirine yaklaştı. Kadının üst kollarından tutup önünde durması için çekti. "Evet, benim de kendime göre cezalandırma yöntemlerim var."

Elizabeth onun bu bakışını daha önce hiç görmemişti; gözleri grinin bu tonundaydı ve sanki grinin arkasında küçük mavi ateşler yanıyormuş gibi görünüyordu. Eğilerek dudaklarını Elizabeth'in boynuna götürdü ve Elizabeth'in sertleşip kendisinden uzaklaşmaya çalışmasına aldırmadı.

"Ne kadar çekici olduğun hakkında bir fikrin var mı, Elizabeth?" diye mırıldandı boynuna karşı. Sağ eli yırtık elbisesinin açıkta bıraktığı omzuyla oynarken, dudakları yukarı doğru ısırды, tenine zar zor dokundu, sadece ona sıcaklık vermeye yetecek kadar. Parmakları yavaşça içeri doğru hareket ederek göğsünün üst kısmını okşarken, dişleri kulak memesine hafifçe dokundu.

"Seninle sevişmek istiyorum, Elizabeth," diye fısıldadı, o kadar alçak sesle ki, Elizabeth onun sözlerini duymaktan çok hissetti. "Soğuk dış görünüşünü eritmek isterdim. Her zerrene dokunmak ve okşamak, sana bakmak, sana duyduğum tüm arzuyla bana bakmanı istiyorum."

Elizabeth, Miles'in kendisine dokunuşu sırasında kıpırdamadan durmuş ve her zamanki gibi hiçbir şey hissetmemişti. Nefesi iğrenç olmadığı ve canını acıtmadığı için onu gerçekten tiksindirmemişti ama manastırdaki kızların kıkırdayarak anlattıkları o kanını kaynatan heyecandan hiçbir şey hissetmemişti.

"Yemek yemeye yemin edersem bunu durduracak mısın?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Miles ondan uzaklaştı, bir an için yüzünü inceledi ve Elizabeth kendini gelecek tacizlere hazırladı. Bütün erkekler, Elizabeth'in sevişmelerinden etkilenmediğini anladıklarında, ona birçok çirkin isim takarak karşılık veriyorlardı.

Miles ona sessiz bir gülümseme verdi, yanağını bir kez daha okşadı ve onu masaya götürmesi için kolunu uzattı. Miles'in kolunu görmezden gelerek masaya tek başına gitti ve Miles'in onun şaşkınlığını görmesine izin vermedi.

Süslü gümüş bir tabağa seçtiği çerezleri yerleştirerek ona kendisi servis yaptı ve kız ilk lokmasını yediğinde gülümsedi.

"Şimdi de beni açıktan ölmekten kurtardığın için kendini kutluyorsun," dedi. "Kardeşim beni ona iyi bir durumda teslim ettiğin için sana teşekkür edecek."

Miles yumuşak bir sesle, "Seni henüz iade etmiyorum," dedi.

Elizabeth onun kendisini nasıl üzdüğünü görmesine izin vermedi ama yemeye devam etti. "Roger istediğin fidyeyi sana ödeyecek."

"Kız kardeşimin katilinden para almayacağım," dedi Miles, sesi kapalı bir boğazdan geliyordu.

Yemekte olduğu bildircin budunu tabağına fırlattı. "Bunu daha önce de söylemiştin. Kız kardeşin hakkında hiçbir şey bilmiyorum!"

Miles ona doğru döndü ve gözleri çelik rengindeydi. "Roger Chatworth, kardeşim Stephen'a evlilik sözü verilen kadını almaya çalıştı ve Stephen gelini için savaştığında, kardeşin onun sırtına saldırdı."

"Hayır!" Elizabeth nefesini tutarak ayağa kalktı.

"Stephen Chatworth'u yendi ama onu öldürmeyi reddetti ve misilleme olarak Chatworth kız kardeşimi ve daha sonra Stephen'ın gelinini kaçırdı. Kız kardeşime tecavüz etti ve kız kardeşim dehşet içinde kendini pencereden aşağı attı."

"Hayır! Hayır! Hayır!" Elizabeth ellerini kulaklarına götürerek bağırdı.

Miles ayağa kalktı, onun ellerini tuttu, onları kavradı. "Kardeşin Brian kız kardeşimi seviyordu ve o kendini öldürdüğünde baldızımı serbest bıraktı ve kız kardeşimin cesedini bize getirdi."

"Sen bir yalancısın! Sen şeytansın! Bırak beni!"

Miles onu daha yakına çekti, kollarının arasında gevşekçe tuttu. "Sevdiğin birinin bu kadar çok yanlış yaptığını duymak hiç hoş değil."

Elizabeth erkeklerden kaçma konusunda çok deneyimliydi ve Miles'ın onun pençelerine karşı mücadele eden kadınlar konusunda hiçbir deneyimi yoktu. Çabucak dizini adamın bacaklarının arasına getirdi ve adam anında onu serbest bıraktı.

"Lanet olsun sana, Elizabeth," diye nefesini tuttu, masaya yaslanıp kendini avuçladı.

"Lanet olsun sana Montgomery," diye karşılık verdi ve kaçmak için dönmeden hemen önce bir sürahi şarap alıp adamın kafasına fırlattı.

Atıcıyı eğdi ve aynı hareketle kızın kolunu yakaladı. "Benden kaçamayacaksın," dedi onu kendine doğru çekerek. "Montgomery'lerin bu kan davasında masum olduğunu sana öğreteceğim, bunu kanıtlamak için ölmem gerekse bile."

"Senin ölümün fikri günlerdir duyduğum ilk hoş fikir."

Miles bir an için sanki yardım için sessizce dua ediyormuş gibi gözlerini kapattı. Ona tekrar baktığında toparlanmış görünüyordu. "Şimdi, yemeğinizi bitirdiyseniz, yola çıkmalıyız. İskoçya'ya gidiyoruz."

"-e-!" diye başladı ama adam parmağını dudaklarına götürdü.

"Evet, meleğim" -sesi alaycıydı- "kardeşim ve karısıyla vakit geçireceğiz. Ailemi tanımanı istiyorum."

"Ailen hakkında yeterince şey biliyorum. Onlar-"

Miles bu kez onu öptü ve kadın dokunuşuna tepki vermediyse de arkasını döndüğünde sessiz kaldı.

Yavaş ve sabit bir tempoda saatlerce yol aldılar. Arkalarında mobilya, giysi, yiyecek, zırh, silah taşıyan çok sayıda yük katırı ilerlemelerini ağırlaştırıyordu.

Elizabeth'e kendi atı verildi ama eyere bir ip bağlandı ve Miles'ın atına bağlandı. İki kez konuşmaya çalıştı ama Elizabeth

onunla konuşmayı reddetti. Akıllı Miles'in ona kardeşi hakkında anlattıklarını düşünmekle ve düşünmemeye çalışmakla meşguldü.

Son iki yıldır ailesiyle olan tek bağlantısı Roger'ın mektupları ve gezgin müzisyenlerin dedikodularıydı. Elbette müzisyenler onun bir Chatworth olduğunun farkındaydı ve bu yüzden ailesi hakkında çok az şey söylemişlerdi.

Ancak geniş Montgomery ailesi başka bir konuydu. Şarkıların ve dedikoduların favori konusuydular. En büyük kardeş Gavin, güzel Alice Valence'ı terk etmiş ve bunun üzerine Elizabeth'in kardeşi Edmund'la evlenmişti. Elizabeth Roger'a bu evliliği durdurması için yalvarmış, zavallı kadının hain Edmund'a zincirlenmeyi hak etmediğini söylemişti. Roger evliliği engellemek için yapabileceği bir şey olmadığını söyledi. Sadece birkaç ay sonra Gavin Montgomery, Revedoune'un muhteşem zengin varisi ile evlenmiş ve Edmund'un öldürülmesinden sonra kıskanç varis, zavallı Alice Chatworth'un yüzüne kaynar yağ dökmüştü. Elizabeth manastırdan mektup yazarak Roger'a kardeşinin dul eşine bakması için yalvarmış, Roger da hemen kabul etmişti.

Bir yıldan kısa bir süre sonra Roger, İskoç varisi Bronwyn MacArran'ın Roger'la evlenmesine izin verilmesi için yalvardığını ancak Stephen Montgomery'nin zavallı kadını gelini olmaya zorladığını yazmıştı. Roger, MacArran kadınının korumak amacıyla Stephen'a meydan okumuş ve kavga sırasında Montgomery akıllıca bir şekilde Roger'ın sırtına saldırmış gibi görünmesini sağlamıştı. Sonuç olarak Roger gözden düşmüştü.

Brian'ın evini neden terk ettiğinden emin değildi; Roger bunu asla söylemezdi. Ama bunun Montgomery'lerle ilgili olduğundan emindi. Brian hassas ve nazik biriydi. Belki de Montgomery'ler yüzünden ailesine yapılan onca kötülüğe daha fazla dayanamamıştı. Ama Brian'ın gitmesine neden olan şeyin bugün duyduğu yalanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Roger'ın Montgomery'lerin bir kız kardeşi olduğunu bildiğinden bile şüpheliydi.

Uzun yolculuk boyunca, elbisesinin yırtık omzunu yüksek yakasının içine sokup durmuştu. Miles alayı durdurduğunda, havanın kararmaya başladığını görerek irkildi. Düşünceleri onu saatlerce meşgul etmişti.

Önlerinde yarı ahşap, eski ama müreffeh görünümlü bir han vardı. Ev sahibi dışarıda duruyordu, kocaman kırmızı yüzü hoş bir sırıtışla bölünmüştü.

Miles onun yanında durdu. "Elizabeth" dedi, "beni reddederek kendini utandırma." Kızın havaya kaldırdığı ayağına bakarken gözleri parlıyordu.

Elizabeth bir an düşündü, sonra atından inmesine yardım etmesine izin verdi ama yere iner inmez Miles'ın dokunuşundan uzaklaştı. Miles Elizabeth'in kolunu tutarken, adamlarından ikisi önce hana girdi.

"Senin için bir şeyim var." Onu dikkatle izleyen adam, gagası uzanmış kanadının altına sıkışmış, elmas bir bant üzerinde duran bir pelikanın güzel, karmaşık bir şekilde işlenmiş altın broşunu uzattı.

Elizabeth'in gözleri kırpışmadı. "İstemiyorum"

Miles kızgın bir ifadeyle elbisesinin omuzlarını birbirine tutturdu. "İçeri gel Elizabeth," dedi sert bir sesle.

Belli ki hancı onları bekliyordu, çünkü içerideki hareketlilik muazzamdı. Miles Sör Guy'la konuşurken Elizabeth bir kenarda durmuş, hancı da onların emirlerini bekliyordu.

Masa ve sandalyelerle döşenmiş geniş bir odaydı, bir tarafında da büyük bir şömine vardı. Elizabeth ilk kez Miles'ın adamlarına gerçekten baktı. Bir düzine kadar adam vardı ve görünüşe göre çok az sorun çıkarıyorlardı. Şimdi etrafta dolaşıyor, kapıları açıyor, gizli bir tehlike olup olmadığını sessizce kontrol ediyorlardı. Miles Montgomery'nin her zaman dikkatli olması gereken çok fazla düşmanı mı vardı, yoksa sadece temkinli miydi?

Genç ve güzel bir hizmetçi Miles'ın önünde reverans yaptı ve Miles da ona yarım bir gülümseme verdi. Elizabeth merakla hizmetçinin Miles'ın bakışları altında kızarıp bozarmasını izledi.

"Evet lordum," dedi gülümseyerek, bir aşağı bir yukarı sallanarak. "Umarım pişirdiğim yemeği beğenirsiniz."

Miles o kadar kesin bir ifadeyle, "Öyle yapacağım ki," dedi.

Kız bir kez daha yüzü kızararak mutfığa döndü.

"Aç mısın, Elizabeth?" Miles ona dönerek sordu.

"İlham veriyormuş gibi görüldüğünüz şey için değil." Hizmetçinin geri çekilen sırtına doğru başını salladı.

"Bu sözlerin içinde kıskançlık olmasını ne kadar isterdim. Ama sabrım var," ekledi gülümseyerek ve kız cevap vermeden önce onu masaya doğru biraz itti.

Miles ve Elizabeth, adamlarından ayrı ama aynı odada bulunan küçük bir masaya oturdular. Onlara yemek üstüne yemek getirildi ama Elizabeth zar zor yedi.

"Pek iştahlı görünmüyorsun."

"Eğer tutsak olsaydınız sizi esir alan kişinin yemeklerini tıka basa yer miydiniz?"

"Muhtemelen beni esir alan kişinin ölümünü planlamak için bir an bile kaybetmezdim," diye dürüstçe cevap verdi.

Elizabeth sessizce ona baktı ve Miles yemeğine konsantre oldu.

Uzun ve sessiz yemeğin yarısında Miles hizmetçilerden birinin elini masaya bir tabak taze somon koyarken yakaladı. Elizabeth şaşkınlıkla başını kaldırdığında hizmetçinin ellerinin çizik içinde ve çiğ olduğunu gördü.

"Kendini nasıl yaraladın?" Miles nazikçe sordu.

Miles'in ilgisinden yarı korkmuş, yarı büyülenmiş bir halde, "Böğürtlen çalıları, lordum," diye cevap verdi.

"Ev sahibi!" Miles seslendi. "Kızın ellerine iyi bakılmasını ve iyileşene kadar suya sokmamasını sağlayın."

"Ama lordum!" diye itiraz etti adam. "O sadece bir bulaşıkçı. Her zamanki kızım çiçek hastalığına yakalandığı için bu gece hizmet ediyor."

Sir Guy, Miles'in hizmetkârlarının bulunduğu masanın başından yavaşça kalktı ve devin büyüklüğünü fark eden ev sahibi geriye doğru bir adım attı.

"Gel kızım," dedi ev sahibi öfkeyle.

"Teşekkür... teşekkür ederim lordum," diyerek odadan çıkmadan önce reverans yaptı.

Elizabeth kendine bir dilim Fransız peyniri kesti. "Sör Guy sizi savunmaya kızın iyiliği için mi yoksa kendi iyiliği için mi geldi?"

Miles'in yüz ifadesi şaşkınlıktan eğlenceye dönüştü. Onun elini tuttu ve avucunu öptü. "Adam bulaşıkçı kızlar yüzünden çıkan kavgaları sevmez."

"Peki ya sen?"

Gülümseyerek omuz silkti. "Herhangi bir konuda kavga etmekten kaçınmayı tercih ederim. Ben barışçıl bir adamım."

"Ama değersiz bir kızın çizik elleri için şişman, cana yakın bir ev sahibiyle kavga ederdiniz." Bu bir ifadeydi.

"Onu değersiz görmüyorum. Şimdi"-konuyu kapattı-"yorgun olmalısınız. Emekli olmak ister misiniz?"

Miles'in adamlarının hepsi ona iyi geceler diledi ve o da onlara başıyla selam vererek Miles ve ev sahibini merdivenlerden yukarı, kendilerini bekleyen tek kişilik odaya ve tek kişilik yatağa kadar takip etti.

"Demek beni yatağına yatırmak için şimdiye kadar bekledin," dedi yalnız kaldıklarında. "Belki de çadırın duvarları çığlıklarımı bastıramayacak kadar inceydi."

"Elizabeth," dedi elini tutarak. "Ben pencere kenarında uyuyacağım, sen de yatakta yatabilirsin. Yalnız başına bir oda tutmana izin veremem çünkü bir yolunu bulup kaçarsın."

"Kaçış demek istiyorsun."

"Pekala, istediğin gibi olsun, kaç. Şimdi buraya gel. Seninle konuşmak istiyorum." Onu pencere kenarındaki koltuğa oturttu ve yanına çekip oturttu. Onu göğsüne yasladığında, kadın itiraz etmeye başladı.

"Rahatla, Elizabeth. Ellerimi belinde bırakacağım ve hareket ettirmeyeceğim ama rahatlayıp benimle konuşana kadar kalkmana izin vermeyeceğim."

"Senden uzakta, oturarak konuşabilirim."

"Ama sana dokunmadan duramıyorum," dedi duygu dolu bir sesle. "Her zaman seni okşamak, acını dindirmek istiyorum."

"Yaralı değilim." Kendisini ona bağlayan kollarını itti. İri yarı bir adamdı, uzun boylu ve genişti; göğsünün dışı doğru kadının sırtının kavisine tam oturuyordu.

"Ama sen incindin Elizabeth, muhtemelen sandığından daha fazla."

"Ah evet, şimdi anlıyorum. Bende bir sorun var çünkü ne zaman yanımda olsan hayranlıktan salyalarım akıyor."

Miles kıkırdarak onun boynunu öptü. "Belki de bunu hak ettim. Kıpırdama yoksa seni daha çok öperim." Kadının ani hareketsizliği Miles'i irkiltti. "Bana nelerden hoşlandığını söylemeni istiyorum. Yemekler ilgini çekmiyor, güzel elbiseler de. Altın ve elmaslar gözünü kırpmaya bile neden olmuyor. Erkekler senin bir bakışına bile değer vermiyor. Senin zayıflığın ne?"

"Zayıflığım mı?" diye sordu, bunu düşünerek. Adam onun şakağındaki saçlarını okşuyordu ve kadın kendine rağmen rahatlamaya başlamıştı. Son iki gündür yaşadığı gerginlik ve öfke gücünü tüketiyordu. Adamın uzun bacakları pencere kenarındaki koltuğa uzanmıştı ve kadın da onların arasındaydı. "Senin zayıflığın ne Montgomery?"

"Kadınlar," diye mırıldanarak soruyu geçiştirdi. "Bana kendinden bahset."

Boynundaki kaslar gevşiyor ve ağırlığı adama doğru hafifliyordu. Adam onu pençelemediği, kıyafetlerini yırtmadığı, canını yakmadığı sürece böylesine güçlü kollar tarafından güvenle tutulmak kötü bir his değildi. "Her ikisini de sevdiğim ve beni seven iki erkek kardeşimle birlikte yaşıyorum. Yoksul olmaktan çok uzağım ve istediğim bir mücevheri ya da elbiseyi ima ettiğimde kardeşim Roger onu benim için satın alıyor."

"Ve... Roger"-adına takıldı-"senin için iyi mi?"

"O beni koruyor." Gülümsedi ve gözlerini kapattı. Miles boynundaki gergin kaslara masaj yapıyordu. "Roger her zaman Brian'ı ve beni korudu."

"Seni neyden korudu?"

Edmund'dan, diyordu neredeyse ama kendini tuttu. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve oturdu. "Erkeklerden!" diye tükürdü. "Erkekler her zaman görünüşümü beğendi ama Roger onları benden uzak tuttu."

Ellerini hapsetti. "Erkekleri geri püskürtmek için birçok numara biliyorsun ve kendini çelikle sarmalamışsın. Belli ki doğuştan tutkulu bir kadınsın, peki tutkunu ne öldürdü? Belki de Roger seni korumak için her zaman yeterince yakınında değildi?"

Elizabeth ona cevap vermeyi reddetti ve bir anlık güvenine lanet okudu. Bir süre sonra Miles abartılı bir iç çekiş yaptı ve onu serbest bıraktı. Elizabeth hemen ondan uzaklaştı.

Ayağa kalkıp ona sırtını dönerken yorgun bir sesle, "Yatağına git," dedi.

Elizabeth onunla yatmayacağına dair verdiği sözü tutacağına güvenmiyordu ama onu baştan çıkarmak için hiçbir şey yapmayacaktı. Yumuşak deri ayakkabıları dışında tamamen giyinik bir halde büyük yatağa girdi.

Miles tek mumu söndürdü ve ay ışığının aydınlattığı pencerenin önünde uzun bir süre siluet halinde durdu.

Elizabeth ondan hiçbir ses duymayınca onu izlemek için sessizce sırt üstü döndü. Tüm vücudu başına geleceklerin korkusuyla gerilmişti. Boyun eğerek onun soyunmasını izledi ve çıplak kaldığında nefesini tuttu. Ama Miles pencere kenarındaki ince battaniyeyi kaldırdı ve uzandı -ya da uzanmaya çalıştı. Ayakları minder ucundaki panellere çarptığında bir kez küfretti.

Elizabeth'in Miles Montgomery'nin kendisini zorlamayacağını anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Ama o uyur uyumaz Miles'ın üzerine atlayacağından şüpheleniyordu. Hafifçe uyukluyordu ama her gürültü onu uyandırıyor. Miles dar yatağını açmaya çalıştığında onu uyandırıyor ve bir an için geriliyordu, ama onun uykulu nefes alışını duyduğunda tekrar rahatlıyor ve uyuyordu - ta ki bir sonraki gürültü onu uyandırana kadar.

Bölüm 4

" ^ "

"İyi uyuyamadın mı?" Miles ertesi sabah giysilerini çekiştirirken sordu. Dar siyah hortum güçlü bacaklarını kavırıyor, işlemeli ceketi kalçalarının üst kısmına ancak ulaşıyordu.

"Düşmanlarımın yanında asla rahat uyuyamam," diye karşılık verdi.

Bir kıkırdama ile ellerini kızıdan uzaklaştırdı ve onun için saçlarını ördü, kuyruğunu bir parça kurdele ile bağladı. İşini bitirdiğinde kızın boynunu öptü ve kızın boynunu ovuştururken sıçrayarak uzaklaşmasına neden oldu.

Ona kolunu uzattı. " ayrıldığın için üzüleceğini biliyorum ama adamlarım aşağıda bizi bekliyor."

Onun kolunu görmezden geldi ve odadan önden çıktı. Henüz çok erkendi, güneş ufukta sadece ılık bir parıltı halindeydi. Miles yolun biraz aşağısında kendilerini bir yemeğin beklediğini ve önce birkaç saat ata bineceklerini mırıldandı.

Miles ve Elizabeth hanın küçük verandasında birlikte duruyorlardı, önlerinde Sör Guy, Miles'ın şövalyeleri devin arkasında atlar ve yük katırlarıyla bekliyorlardı.

"Her şey hazır mı?" Miles Sör Guy'a sordu. "Hancıya ödeme yapıldı mı?"

Sir Guy cevap veremeden, dört yaşlarında, pejmürde giyimli küçük bir kız koşarak handan çıktı, Miles'a çarpmamak için direksiyonu kırdı ve iki basamaktan aşağı düştü. Miles hemen dizlerinin üzerine çökerek çocuğu kollarının arasına aldı.

"Sus, tatlım," diye fısıldadı, ayağa kalktı, çocuk ona yapışmıştı.

Sör Guy ve şövalyeler için bu tanıdık bir manzaraydı ve Miles çocuğu teselli ederken sıkılmış bir tavırla sabırla beklediler. Elizabeth Miles'la ilgilenmiyordu. Onun tek düşüncesi yaralı çocuktı. Kolunu uzattı ve elini ağlayan çocuğun başının arkasına koydu.

Çocuk yüzünü Miles'ın omzundaki oyuktan çekti ve yaşlarla bulanıklaşmış gözlerle Elizabeth'e baktı. Yeni bir gözyaşı patlamasıyla kollarını kaldırdı ve Elizabeth'in kucağına doğru atıldı.

Kimin daha çok şaşırdığını söylemek zordu: Miles, Sör Guy ya da Montgomery şövalyeleri. Miles Elizabeth'e bakakaldı ve bir an için gururu incindi.

Elizabeth, Miles'ın daha önce hiç duymadığı kadar yumuşak bir sesle, "Sus artık," dedi. "Eğer ağlamayı kesersen Sör Guy seni omuzlarında gezdirecek."

Miles kendisini boğmakla tehdit eden kahkahasını bastırmak için öksürdü. Sör Guy'ın cüssesi ve yüzündeki korkunç yara izi yüzünden çoğu insan, özellikle de kadınlar ondan korkardı. Hiç kimsenin bu dev bir çocuğun atı olmaya gönüllü olmaya cesaret ettiğini görmemişti.

"O kadar uzun olacaksın ki," diye devam etti Elizabeth, çocukla birlikte sallanarak, "uzanıp bir yıldızı yakalayabileceksin."

Çocuk burnunu çekti, Elizabeth'ten uzaklaştı ve ona baktı. "Bir yıldız mı?" diye hıçkırdı.

Elizabeth çocuğun ıslak yanağını okşadı. "Yıldızı aldığında, sana alacağı yeni elbisenin borcunu ödemek için Sör Miles'a verebilirsin."

Miles'ın adamlarının gözleri, tepkisini izlemek için lordlarına kaydı ve hiç kimse onun öfke dolu bakışlarına gülmeye cesaret edemedi.

Çocuk tekrar burnunu çekti ve Lord Miles'a bakmak için döndü. Ona gülümsedi ama Sör Guy'a baktığında Elizabeth'e sarıldı.

Elizabeth, "Ondan korkmak için bir neden yok," dedi. "Çocukları çok sever, değil mi Sör Guy?"

Sör Guy, Leydi Elizabeth'e sert ve değerlendirci bir bakış attı. "Doğrusu leydim, çocukları çok severim ama bana pek faydaları dokunmaz."

"Bunu düzeltereğiz. Şimdi çocuğum, Sör Guy'la birlikte gezintiye çık ve bir yıldız getir."

İlk başta biraz tereddüt eden çocuk, Sör Guy'ın yanına gitti ve onu omuzlarına oturttuğunda başına yapıştı. Sör Guy onunla birlikte uzaklaşırken, "Ben dünyanın en uzun kızıyım," diye ciyaktı.

"Seni daha önce hiç gülümserken görmemiştim," dedi Miles.

Elizabeth'in gülümsemesi anında kayboldu. "Eve döndüğümde çocuğun elbisesinin parasını size ödeyeceğim." Arkasını döndü.

Miles onun elinden tuttu ve adamlarının kulak kabartmasından uzaklaştırdı. "Çocuk sadece bir dilencinin çocuğuydu."

"Öyle mi?" dedi hazırlıksızca. "Belki de sizinkilerden biridir diye düşünmüştüm."

"Benim mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Çocuklarımdan birinin hiçbir gözetim olmadan paçavralar içinde dolaşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Ona döndü. "Peki tüm çocuklarının nerede olduğunu nereden biliyorsun? Onların isimleriyle dolu defterler tutuyor musunuz? Nerede olduklarını?"

Miles'ın yüzünde birkaç duygu belirdi: İnançsızlık, biraz kızgınlık, eğlence. "Elizabeth, kaç çocuğum olduğunu düşünüyorsun?"

Çenesini havaya kaldırdı. "Kaç tane piçiniz olduğunu ne biliyorum ne de umurumda."

Kolundan tutup yüzünü ona çevirdi. "Kendi kardeşlerim bile çocuklarım hakkında abartırken neden yabancılardan daha fazlasını bekleyeyim? Benim üç oğlum var: Christopher, Philip ve James. Ve her an başka bir çocuğumun haberini duymayı bekliyorum. Bu kez bir kızım olmasını umuyorum."

"Umuyorsun-" diye soluk soluğa kaldı. "Anneleri seni rahatsız etmiyor mu? Kadınları kullanıp sonra bir kenara atmanız? Peki ya çocuklar? Piç damgasıyla büyümek zorundalar! İğrenç bir adamın bir anlık zevki yüzünden dışlanacaklar."

Adam kadının kolunu sıkıca kavradı ve gözlerinde öfke vardı. "Ben kadınları 'kullanmam'," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bana çocuk veren kadınlar bana özgürce geldiler. Ve tüm çocuklarım benimle yaşıyor, yetkin hemşireler tarafından bakılıyor."

"Hemşireler!" Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama başaramadı. "Çocukların annelerini sokağa atıyorsunuz? Yoksa Bridget'e yaptığınız gibi onlara biraz para verip yollarına mı gönderiyorsunuz?"

"Bridget?" Miles bir an onun yüzünü inceledi. Yükselen öfkesi yatıştı. "Sanırım James'imın annesi olan Bridget'i kastediyorsun?" Onun cevabını beklemedi. "Sana Bridget hakkındaki gerçeği söyleyeceğim. Kardeşim Gavin, Aziz Catherine manastırına bir mesaj göndererek hizmetçi kızlar istedi. Adamlarını baştan çıkarmayacak ve kavgalara neden olmayacak iyi şöhretli kızlar istiyordu. Bu Bridget evimize girdiği andan itibaren beni takip etti."

Elizabeth ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Sen bir yalancısın."

Miles eliyle onun diğer kolunu yakaladı. "Bir keresinde benim hakkımda o kadar çok şey duyduğunu söylemişti ki kendini ateşle oynamaması söylenmiş bir çocuk gibi hissetmişti. Bir gece onu yatağımda buldum."

"Ve sen onu aldın."

"Onunla seviştim, evet, o gece ve birkaç gece daha. Çocuğumu doğuracağını anladığında kardeşlerimden çok fırça yedim."

"Ve sen de onu kovdun - çocuğunu aldıktan sonra ."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Aslında beni bir kenara attı. Dört aylığına uzaktaydım ve Gavin'in ikinci bahçıvanına aşık oldu. Döndüğümde onlarla konuştum, çocuğa sahip olmak istediğimi ve onu bir şövalye olarak yetiştireceğimi söyledim. Bridget hemen kabul etti."

"Peki onlara ne kadar para verdiniz? Çocuğunu bırakan bir anneye mutlaka biraz teselli vermiş olmalısınız."

Miles kollarını serbest bırakarak ona ters ters baktı. "Bridget'i iyi tanır mıydın? Tanısaydın, onun annelikten çok zevkleriyle ilgilendiğini bilirdin. Evlendiği bahçıvan Bridget'i ya da çocuğu istemedi ve daha sonra 'vazgeçtiği şey' için para istedi. Ona hiçbir şey vermedim. James benim."

Bir an sessiz kaldı. "Peki ya diğer çocuklarınızın anneleri?" diye sordu sessizce.

Ondan uzaklaştı. "Henüz bir çocukken Gavin'in adamlarından birinin küçük kız kardeşine aşık oldum. Christopher doğduğunda Margaret ve ben sadece on altı yaşındaydık. Onunla evlenecektim ama ağabeyi onu gönderdi. Margaret, Kit'in doğumundan bir ay sonra çiçek hastalığından ölene kadar Kit'ten haberim olmadı."

Elizabeth'e baktı ve sırtıttı. "Philip'in annesi bir dansçıydı, iki hafta boyunca yatağımı paylaşan egzotik bir yaratıktı" -içini çekti- "çok ilginç iki hafta. Dokuz ay sonra Philip'le birlikte bir haberci gönderdi. O zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım."

Elizabeth onun hikâyelerinden çok etkilenmişti. "Peki ya bu yeni çocuk?"

Miles başını eğdi ve eğer bir kadın olsaydı kızardığını düşünebilirdi. "Korkarım bu çocuk bazı sorunlara yol açabilir. Annesi benim uzaktan kuzenim. Ona elimden geldiğince direndim ama..." Omuz silkti. "Babası bana çok kızgın. Çocuğu bana göndereceğini söylüyor ama... göndereceğinden emin değilim."

Elizabeth ona inanamayarak sadece başını sallayabildi. "Elbette başka çocuklar da olmalı." Sesi alaycıydı.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Hiç sanmıyorum. Artık kadınlarımı takip etmeye ve çocuklara dikkat etmeye çalışıyorum."

"Yumurta toplamak gibi bir şey," dedi gözlerini kocaman açarak.

Miles başını iki yana eğdi ve ona sert bir bakış attı. "Bir an çocuklarımı paçavralar içinde bırakıp ülkeyi çöp gibi dağıttığım için beni kınadınız, şimdi de onlara baktığım için beni lanetliyorsunuz. Ben bekâr bir adam değilim, olmaya da niyetim yok ama sorumluluklarımı ciddiye alıyorum. Çocuklarımı seviyorum ve onlara bakıyorum. Onlardan elli tane olmasını isterim."

"İyi bir başlangıç yaptın," diyerek onun yanından geçip gitti.

Miles kıpırdamadan durmuş, onun adamlarına ve atlara doğru yürüyüşünü izliyordu. O sert sırtlı arabasıyla adamlardan biraz ayrı duruyordu. Otoriteye alışkın, kendileri için çalışan insanlarla rahat olan baldızlarından hiçbirine benzemiyordu. Elizabeth Chatworth ne zaman erkeklerin yanında olsa sertleşirdi. Dün, kazara, at sırtındaki adamlarından biri ona çarpmış ve Elizabeth o kadar sert bir tepki göstermişti ki, atının dizginlerini beklenmedik bir şekilde çekince atı şaha kalkmıştı. Elizabeth hayvanı kontrol etmiş ve yerini korumuştur ama bu deneyim Miles'ı iğrendirmişti. Hiçbir kadın ya da erkek başka bir insanın dokunuşundan bu kadar korkmamalıydı.

Sör Guy tek başına adamların yanına döndü ve hemen Miles'ı aramaya koyuldu, onu gördüğünde ona doğru yürüdü. "Geç oluyor. Atla gitmeliyiz." Durakladı. "Belki de kadını kardeşine geri verme konusunu yeniden düşünmüşsünüzdür."

Miles, şimdi anneye ve daha önce düşmüş olan küçük kızla konuşmakta olan Elizabeth'i izliyordu. Tekrar Guy'a döndü. "Kuzeydeki malikâneme birkaç adam göndermeni istiyorum. Kit'i bana getirecekler.

"Oğlunuz mu?" Sör Guy sordu.

"Evet, oğlum. Hemşiresini onunla gönder. Hayır! Hayır! Bir daha düşündüm de, onu yalnız getirin ama yanında sıkı bir koruma olsun. Leydi Elizabeth onun hemşiresi olacak."

"Ne yaptığınızdan emin misiniz?" Sir Guy sordu.

"Leydi Elizabeth çocukları sever, bu yüzden benimkilerden birini onunla paylaşacağım.

Eğer kalbine bir yolla ulaşamazsam, başka bir yol kullanacağım."

"Peki onu evcilleştirdikten sonra bu kadınla ne yapacaksınız? Bir zamanlar, ben çocukken, vahşi yaşamış bir kedi vardı ve belli bir kulübenin etrafını kendine ait olarak sahiplenmişti. Ne zaman biri kulübeye yaklaşırsa, kedi tırmalıyor ve ısıırıyordu. Kendime onu evcilleştirme görevini verdim. Kedinin güvenini kazanmak haftalar süren bir sabır gerektirdi ama kedi yemek yemeye başladığında kendimi muzaffer hissettim

elimden çekip aldı. Ancak daha sonra kedi beni her yerde takip etmeye başladı. Sürekli ona takılıp düşüyordum ve büyük bir baş belası haline gelmişti. Birkaç ay sonra kediyi tekmeliyordum, ondan nefret ediyordum çünkü o artık ilk başta sevdiğim vahşi şey değil, sadece diğerleri gibi başka bir kediydi."

Miles Elizabeth'i incelemeye devam etti. "Belki *de* kovalamacadır," dedi sessizce. "Ya da belki ben de kardeşim Raine gibiyim, haksızlığa tahammül edemiyorum. Şu anda tek bildiğim Elizabeth Chatworth'un beni büyülediği. Belki de elimden yemesini istiyorum - ama belki de yediğinde, bu onun kölesi olduğum için olacak."

Tekrar Sör Guy'a döndü. "Elizabeth Kit'i sevecek ve oğlum da onu tanımaktan faydalanacak. Ben de oğlumu görmek istiyorum. Mesajı gönder."

Sör Guy Miles'ı yalnız bırakmadan önce bir kez başıyla onayladı.

Dakikalar sonra atlarına binmiş ve yola çıkmaya hazırdılar. Miles Elizabeth'le konuşmaya çalışmadı ama sessizce onun yanında at sürdü. Elizabeth yorgun görünmeye başlamıştı ve gün ortasına doğru onu kardeşine geri götürmeyi düşünüyordu.

Yarım saat sonra aniden canlandı. Miles onun için üzülürken, o da atlarını bağlayan ipi çözmüştü. Atını ileri doğru tekmeledi, dizginlerinin gevşek ucunu önündeki iki atın sağırlarına vurmak için kullandı ve şaha kalkan atları kalkan olarak kullanarak kaçmak için çok değerli saniyeler kazandı. Miles adamlarının etrafından dolaşıp onu takip edemedi önce, çukurlu, otlarla kaplı yolun yarım mil aşağısındaydı.

"Onu geri getireceğim," diye bağırdı omzunun üzerinden Sör Guy'a.

Miles, Elizabeth'in bindiği atın çok az hızlı olduğunu biliyordu ama elinden geleni yapıyordu. Onu yakalamaya çok yaklaştı ki eyerinin kolanı kaydı ve bir tarafa doğru kaydı. "Lanet olsun ona," diye soludu, eyeri kimin gevşettiğini çok iyi biliyordu ama aynı zamanda onun yaratıcılığına gülümsedi.

Ama Elizabeth Chatworth üç ağabeyle büyümüş adam için hazırlıklı değildi. Miles, gevşemiş çengeller gibi eşek şakalarına alıştı ve bunlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Ağırlığını ustalıkla atın ön tarafına kaydırды, aslında eyersiz biniyordu ama atın boynunda oturuyordu, eyer arkasındaydı.

At bu yeni pozisyonda isyan etmekle tehdit ettiğinde biraz hız kaybetti ama Miles hayvanı kontrol etti.

İlkel yol gözden kaybolduğunda Elizabeth atını bir mısır tarlasına doğru çevirdi ve Miles'ın peşinden geldiğini görünce şaşırdı.

Onu mısır tarlasında yakaladı ve belinden kavradı. Elizabeth onunla çılgınca mücadele etti ve Miles kendini sabitleyecek üzengisi olmadığı için düşmeye başladı. Yere düştüğünde kolu hâlâ Elizabeth'in beline bağlıydı.

İkisi de düşerken Miles döndü ve sarsıntının çoğunu üstlendi, Elizabeth'i yastıkladı ve sırtını uçan toynaklardan korumak için kolunu kaldırdı. Atlar birkaç metre daha koşuktan sonra yanları kabararak durdular.

Elizabeth nefesini tuttuğunda, "Bırak beni," diye bağırdı. Miles'ın üzerine yığılmıştı.

Kollarıyla onu kendine bağladı. "Kelepçeyi ne zaman gevşettin?" Kız cevap vermeyince, kaburgaları kırılma tehlikesi geçirene kadar ona sarıldı.

"Yemekte," diye nefes nefese kaldı.

Elini başının arkasına götürerek onu omzuna doğru itti. "Elizabeth, çok zekisin. Adamlarımın yanından gizlice geçmeyi nasıl başardın? Gözümün önünden ne zaman ayrıldın?"

Boynu terlemişti ve kalbi onunkine karşı çarpıyordu. Egzersiz yorgunluğunu gidermişti ve kaçışında başarılı olamamış olsa bile bundan memnundu.

"Beni iyi koşturdun," dedi eğlenerek. "Kardeşlerim beni gevşek bir bağla göndermeyi büyük bir şaka olarak görmeselerdi, nasıl başa çıkacağımı bilemezdim. Tabii ki yavaş bir bineğe binmeme dikkat ettiler, böylece düşersem kendimi öldürmezdim." Onun yüzüne bakmak için hareket etti. "Boynumu kırdığımı görmek seni çok mu mutlu ederdi?"

"Evet, çok," dedi gülümseyerek, neredeyse onunla burun buruna.

Miles buna güldü, onu çabucak öptü, üzerinden itti ve elinin tersiyle ağzını silerken kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Haydi, buradan çok uzakta olmayan bir han var, geceyi orada geçiririz." Ona kalkmasına yardım etmeyi teklif etmedi.

Adamların yanına döndüklerinde Sör Guy Elizabeth'e hayranlık dolu bir bakış attı ve Elizabeth bundan sonra daha dikkatli olacağını tahmin etti. Elizabeth

erkek kıyafetleriyle daha fazla oynama şansı .

Tekrar ata bindiklerinde Elizabeth, Miles'ın ön kolunun kesildiğini ve kanadığını gördü. Kolunu kendisiyle atın toynağı arasına soktuğunda bunun olduğunu biliyordu. Elizabeth atının üzerinde oturup olanları izlerken Sör Guy kesiği inceledi ve bağladı. Bir Montgomery olan bu adamın bir Chatworth'u zarardan koruması garip görünüyordu.

Miles onun izlediğini gördü. "Senden gelecek bir gülümseme, Elizabeth, yaranın daha çabuk iyileşmesini sağlayacaktır."

"Umarım kanını zehirler ve kolunu kaybedersin." Atını ileri doğru tekmeledi.

Hana varıncaya kadar bir daha konuşmadılar, daha önce olduğu gibi Miles önden birini göndererek onları hazırlatmıştı. Bu kez Miles ve Elizabeth'e özel bir yemek odası tahsis edilmişti.

"Bana ailenden biraz daha bahset," dedi.

"Hayır," diye yanıtladı basitçe, sarımsak soslu salyangoz tabağına uzanarak.

"O zaman ben de size benimkini anlatayım. Üç ağabeyim var ve-"

"Onları biliyorum. Sen ve kardeşlerin kötü şöhretlisiniz." Tek

kaşını ona doğru kaldırdı. "Bana ne duyduğunu söyle."

"Memnuniyetle." Biftekli ve tavuklu turtayı kesti. "Kardeşin Gavin en büyükleri. Alice Valence ile evlenecekti ama onu reddetti, böylece kötü huylu bir kadın olan zengin Judith Revedoune ile evlenebilecekti. Kardeşin ve karısı Alice'i -şimdi Chatworth- delirtmeyi başardılar."

"Yengeni tanıyor musun?"

Elizabeth tabağındaki yemeği inceledi. "Her zaman şimdiki gibi değildi."

"Orospu bir fahişe olarak doğmuş. Kardeşimi reddetti. Şimdi bana Stephen'ı anlat."

"Kardeşimin gelini olmasını isteyen bir kadını zorladı." "Ya Raine?"

"Savaş alanında muhteşem olması dışında hakkında çok az şey biliyorum."

Miles'ın gözleri onunkilere dikilmişti. "Ağabeyin kız kardeşime tecavüz ettikten ve Mary kendini öldürdükten sonra, Raine kralın bazı adamlarını ağabeyin Roger'a saldırmaları için yönlendirdi. Kral Raine'i hain ilan etti ve kardeşim bir grup suçluyla birlikte bir ormanda yaşıyor." Durakladı. "Peki ya ben?"

"Sen bir şehvet düşkünü, genç kızları baştan çıkaran birisin."

"Erkekliğimin bu kadar abartılması gururumu okşadı. Şimdi size ailem hakkındaki gerçeği anlatmama izin verin. Gavin daha on altı yaşındayken üç erkek kardeşin yetiştirilmesi ve mülklerin idaresini üstlenmek zorunda kaldı. Kadınları tanımak için ancak zamanı oldu. Alice Valence'a aşık oldu, onunla evlenmesi için yalvardı ama o reddetti. Judith Revedoune ile evlendi ve ancak uzun bir süre sonra Judith'i sevdiğini anladı. Alice, Judith'i kızgın yağla yaralamaya çalıştı ama yaralanan Alice oldu."

"Sürekli yalan söylüyorsun," dedi Elizabeth.

"Hayır, yalan söylemiyorum. Stephen ailemizdeki uzlaştırmacı kişidir ve Gavin'le çok yakındırlar. Ve Raine-" Durakladı ve gülümsedi. "Raine dünyanın yükünün onun koca omuzlarında olduğuna inanıyor. O iyi bir adam ama inanılmaz derecede inatçı."

"Ya sen?" Elizabeth yumuşak bir sesle sordu.

Cevap vermekte ağır davrandı. "Ben yalnızım. Kardeşlerim ne istediklerinden çok emin görünüyorlar. Gavin toprağı seviyor, Stephen İskoçları konusunda bir haçlı, Raine dünyayı değiştirmek istiyor, ama ben..."

Ona baktı ve bir an için sessiz bir alışveriş oldu. O da hayatında kendini yalnız hissetmişti. Edmund kötüydü, Roger her zaman öfkeliydi ve Brian'ı korumaya çalışırken hayatını Edmund ve arkadaşlarından kaçarak geçirmişti.

Miles onun elini tuttu ve o da çekmedi. "Sen ve ben çok çabuk büyümek zorunda kaldık. Çocukluğunu hatırlıyor musun?"

"Hem çok iyi," dedi elini çekerek.

Bir süre sessizlik içinde yemek yediler. "Eviniz... mutlu muydu?" diye sordu, sanki önemli değilmiş gibi.

"Evet." Gülümsedi. "Her birimiz evlat edinildik ama yine de birlikte çok zaman geçirdik. En küçük oğul olmak kolay değil. Biraz hırpalanırsın. Peki mutlu muydunuz?"

"Hayır. Edmund'dan kaçmakla o kadar meşguldüm ki mutluluk gibi aptalca bir şeyi düşünemedim. Artık emekli olmak istiyorum."

Miles onu odalarına kadar takip etti ve bu gece bir duvar boyunca bir karyola yerleştirildiğini gördü.

"Pencere kenarı yok," dedi neşeyle, ama Elizabeth gülmedi. Onun iki elini de avuçlarının içine aldı. "Bana ne zaman güveneceksin? Ben Edmund, Pagnell ya da tanıdığın diğer iğrenç adamlar gibi değilim."

"Beni tutuyorsunuz. Sizin kadar iyi olduğunu düşündüğünüz erkekler masum kadınları esir tutar mı?"

Onun ellerini öptü. "Ama seni kardeşine geri verirsem ne yaparsın? Roger'ın sana bir koca bulmasını bekler, sonra da mutlu mesut bir yuva mı kurardın?"

Ondan uzaklaştı. "Roger bana asla evlenmemem için izin verdi. Kilisede yemin etmeyi düşündüm."

Miles ona dehşet dolu bir bakış attı. Kız itiraz edemedi. Miles onu kollarının arasına aldı ve sırtını okşadı. "Verecek o kadar çok sevgin var ki. Bunu saklamayı nasıl düşünebildin? Çocuk sahibi olmak, onların büyümesini izlemek istemez miydin? Bir çocuğun sana tam bir hayranlık ve güvenle bakması gibisi yoktur."

Başını adamın omzundan kaldırdı. Onun kendisine dokunmasına ve sarılmasına neredeyse alışmaya başlamıştı. "Daha önce çocukları seven bir erkekle hiç karşılaşmadım. Tanıdığım tüm erkeklerin tek derdi kavga etmek, içmek ve kadınlara tecavüz etmek."

"Arada sırada iyi bir kavga için söylenecek bir şey var ve daha önce sarhoş oldum, ama yatağında istekli kadınları severim. Şimdi seni şu elbiseden çıkaralım."

Ondan uzaklaştı, gözleri düşmanca bakıyordu.

"O soğuk, sert, yalnız karyolada uyumayı planlıyorum ama sanırım o önlükten bıkmış olmalısın. Onsuz daha rahat uyuyabilirsin."

"Kıyafetlerimin *içinde* daha rahatım, teşekkür ederim."

"Pekâlâ, istediğin gibi olsun." Elizabeth yatağının korumasına kaçarken o arkasını döndü ve soyunmaya başladı.

Tek mum hâlâ yanıyordu ve Miles sadece peştamalını giydiğinde, battaniyeyi yüzünün üzerinden çekerek onun üzerine eğildi. Miles yatağın kenarına oturmuş, eliyle kızın şakağındaki saçları okşarken, kız kaskatı yatıyordu. Konuşmuyor, sadece ona bakıyor, teninin verdiği hissin tadını çıkarıyordu.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururken, "İyi geceler, Elizabeth," diye fısıldadı.

Elini silmek için uzattı ama adam bileğini yakaladı. "Bir erkeği sevmen için ne gerekiyor?" diye mırıldandı.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "En azından senin kastettiğin gibi değil." "Bunu test etmek istediğimi düşünmeye başlıyorum. İyi geceler, benim kırılgan meleğim."

Kız kırılgan olmaktan uzak olduğunu söyleyemeden onu tekrar öptü ama bu sefer kız öpücüğü silmeyi başardı.

Bölüm 5

" ^ "

Miles, Elizabeth, Sör Guy ve Montgomery şövalyeleri İskoçya'nın güney sınırına varmadan önce iki gün daha yolculuk ettiler. Elizabeth bir kez daha kaçmaya çalıştı - geceleyin Miles ona yakın uyurken - ama Miles onu yakalayıp yatağına geri götürmeden önce kapıya ulaşamadı.

Elizabeth bundan sonra uzun bir süre uyanık kaldı ve nasıl bir tutsak olduğunu ama tutsak olmadığını düşündü. Miles Montgomery'nin ona davrandığı kadar nezaketle muamele görmemişti hiç. Her fırsatta ona dokunmakta ısrar ediyordu ama o buna alışmaya başlamıştı. Bu kesinlikle bir zevk değildi ama artık ilk başta görüldüğü kadar aşağılık da değildi. Bir keresinde, akşam yemeği için durdukları bir handa, bir sarhoş Elizabeth'e doğru düşmüş ve

Bir refleks olarak, korunmak için Miles'a yaklaşmıştı. Miles bundan son derece memnun olmuştu.

Bugün ona bundan sonra çadırını kullanacaklarını, çünkü İskoçya'da hanların çok fazla olmadığını söylemişti. Dağları aştıklarında, İskoçyalılar İngilizleri sevmedikleri için sorun çıkabileceğini ima etti.

Yemek boyunca meşgul görünüyordu ve Sör Guy'la birkaç kez görüşmüştü.

"İskoçlar bu kadar kana susamışlar mı?" diye sordu adam ikinci kez yemek masasını terk ettikten sonra.

Kadının neden bahsettiğini anlamamış gibiydi. "Burada biriyle buluşacağım ve o geç kaldı. şimdiye kadar burada olmalıydı."

"Kardeşlerinden biri mi, yoksa bir kadın mı?" "İkisi de değil," dedi hemen.

Elizabeth başka soru sormadı. Miles'ın ona verdiği elbiseyi giyerek yatağına girdiğinde, yan dönüp karyolasında yatan Miles'ı izledi. Her an dönüp duruyordu.

Kapı gürültüyle alındığında Elizabeth de Miles kadar hızlı bir şekilde yataktan fırladı. Sör Guy, arkasında küçük bir çocukla içeri girdi.

"Kit!" Miles bağırarak çocuğu yakaladı ve onu ezecek şekilde kucakladı. ocuk da Miles'a sarıldığı için aldırıyor gibi görünüyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Miles Sör Guy'a sordu.

"Yağmur fırtınasına yakalanmışlar ve üç atlarını kaybetmişler." "Adam yok mu?"

"Herkes kurtuldu ama atları değiştirmek biraz zaman aldı. Genç efendi Kit, iki şövalye dayanamazken eyerini tuttu," dedi Sir Guy gururla.

"Bu doğru mu?" Miles çocuğu çevirerek sordu.

Elizabeth Miles'ın küçük bir kopyasını gördü ama gözleri gri yerine kahverengiydi, yakışıklı bir çocuktı, yüzü ciddiye.

"Evet, baba," diye yanıtladı Kit. "Gavin Amca bir şövalyenin her zaman atının yanında kaldığını söyledi. Daha sonra, adamların yükleri arabadan indirmelerine yardım ettim.

su."

"Sen iyi bir çocuksun." Miles sırtıtarak Kit'e bir kez daha sarıldı. "Sen gidebilirsin Guy, adamların karnını doyur. Sabah ilk iş yola çıkacağız."

Kit, Sör Guy'a gülümseyerek veda etti, sonra da babasına yüksek sesle fısıldadı. "Kim bu kız?"

Miles Kit'i yere yatırdı. "Leydi Elizabeth," dedi resmi bir şekilde, "Christopher Gavin Montgomery'yi takdim edebilir miyim?"

"Nasılsınız?" dedi, çocuğun uzattığı eli tutarak. "Ben Leydi Elizabeth Chatworth."

"Çok güzelsin," dedi. "Babam güzel kadınlardan hoşlanır." Miles,

"Kit-" diye söze başladı, ama Elizabeth onun sözünü kesti.

"Güzel kadınlardan hoşlanır mısın?" diye

sordu. "Ah, evet. Hemşirem çok ama çok

güzeldir."

"Baban onu işe aldıysa eminim öyledir. Aç mısın? Yoruldun mu?"

Kit gururla, "Bir çuval dolusu şekerli erik yedim," dedi. "Ah baba! Size bir mesajım var. Simon adında birinden."

Miles'ın kaşları çatıldı ama mesajı okuyunca sırtmaya başladı.

"İyi haber mi?" Elizabeth merakını gizleyemeyerek sordu.

Miles notu buruşuk karyolasına fırlatırken ayıldı. "Hem evet hem hayır. Kuzenim kızımı teslim aldı ama Simon Amcam hayatımı tehdit ediyor."

Elizabeth gülse mi yoksa iğrense mi bilemiyordu. Sonunda, "Senin küçük bir kız kardeşin var, Kit," dedi.

"Benim zaten iki erkek kardeşim var. Kız kardeş istemiyorum."

"Sanırım bu kararları baban veriyor. Geç oldu ve bence yatağında olmalısın."

"Kit karyolayı alabilir, ben de..." Miles gözleri parlayarak başladı.

"Kit benimle uyuyacak," dedi Elizabeth büyük bir edayla ve elini çocuğa uzattı.

Kit hemen kabul etti ve kadın onu yatağın etrafında dolaştırırken esnedi.

Miles, Elizabeth'in uykulu küçük çocuğu iç çamaşırlarına kadar soymasını biraz muzaffer bir edayla gülümseyerek izledi. Elizabeth onu yatağa kaldırırken Kit hemen onun kollarına atıldı. Elizabeth onun yanına sokuldu ve Kit'i kendine çekti.

Miles bir an için bir kenarda durup onları izledi. Gülümseyerek eğildi ve her ikisinin de alnından öptü. Karyolasına gitmeden önce, "İyi geceler," diye fısıldadı.

Ertesi gün Miles'in, Elizabeth'in ilgisinin sadece Kit'e yönelik olduğunu anlaması uzun sürmedi. Ve çocuk Elizabeth'i sanki sonsuza dek tanıyormuş gibi benimsedi. Elizabeth'in tek söylediği, "Çocukları her zaman sevmişimdir ve onlar da bunu biliyor gibi görünüyorlar," oldu. Nedeni ne olursa olsun, Kit Elizabeth'in yanında son derece rahat görünüyordu. Öğleden sonra onunla birlikte ata bindi ve yaslanarak uyudu. Miles ağır çocuğu almasını önerdiğinde Elizabeth ona neredeyse hırlayacaktı.

Geceleri tek kişilik bir karyolada birbirlerine sokulup huzur içinde uyuyorlardı. Miles onlara baktı ve kendini bir yabancı gibi hissetti.

Üç gün daha yolculuk ettiler ve Elizabeth MacArran'ların topraklarına yaklaşmış olmaları gerektiğini biliyordu. Miles bütün gün derin düşüncelere dalmıştı ve iki kez onu Sör Guy ile tartışırken görmüştü. Sör Guy'ın yüzündeki asık ifadeden, Miles'in devin hoşuna gitmeyecek bir şey planladığını anlaşıyordu. Ama Elizabeth ne zaman duyma mesafesine girse adamlar konuşmayı kesiyordu.

Öğle vakti Miles adam ve katırlardan oluşan maiyeti durdurdu ve Kit'le birlikte yemek yemek isteyip istemediklerini sordu. Genellikle hep birlikte, birbirlerini görebilecekleri ve koruyabilecekleri bir yerde yemek yerlerdi.

Elizabeth onu izlerken, "Bir konuda kendinden memnun görünüyorsun," dedi.

Miles mutlulukla, "Kardeşimle karısına bir günlük mesafedeyiz," dedi ve Kit'i Elizabeth'in atından indirdi.

Kit ona, "Stephen Amca etek giyiyor ve Leydi Bronwyn ata rüzgâr kadar hızlı binebiliyor," diye bilgi verdi.

Miles, Elizabeth'i atından çekerken, onun ellerini uzaklaştırmaya çalışmasına aldırmadan, "Stephen ekose giyiyor," diye düzeltti. "Aşçım ormanın içinde bizim için bir yemek hazırladı."

Kit Elizabeth'in elini tutarken Miles da diğer taraftan çocuğu tuttu ve birlikte ormana doğru yürüdüler.

"İskoçya hakkında ne düşünüyorsun?" Miles, devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçerken kolundan tuttuğu kıza sordu.

"Sanki burası zamanın başlangıcından beri el değmemiş gibi. Çok kaba ve... kesilmemiş."

"Daha ziyade insanları gibi." Miles güldü. "Kardeşim saçlarının omuzlarına kadar uzamasına izin verdi ve kıyafetleri... hayır, kendiniz görmenize izin vereceğim."

"Adamlarınızdan biraz uzaklaşmıyor muyuz?" İlkel orman etraflarını sarmıştı ve çalılıklar yürümelerini zorlaştırıyordu.

Miles sırtına astığı baltayı çıkardı ve daha geniş bir yol açmaya başladı.

Elizabeth şaşkın bir ifadeyle ona döndü. Koyu yeşil renkte kasvetli giysiler giymişti, omuzlarında kahverengi bir pelerin vardı ve ağır silahlarla donatılmıştı. Sırtında ok sadağı olan uzun bir yay, balta, kalçasında kılıcı ve belinde bir hançer vardı. "Bir terslik var, değil mi?"

"Evet," dedi adam, etrafına bakınarak. "Gerçek şu ki Elizabeth, burada biriyle buluşmam için bana bir mesaj verildi ama çok ileri gittik."

Tek kaşını kaldırdı. "Bu gizli buluşmada oğlunuzun hayatını riske mi atacaksınız?"

Baltasını tekrar kınına soktu. "Adamlarım etrafımızda. Seni ve Kit'i adamlarımdan biriyle bırakmaktansa bana yakın olmanı istedim."

"Bak, baba!" Kit heyecanla söyledi. "Bir geyik var."

"Gidip geyikleri görelim mi?" dedi sakince. "Önümüzden koş, biz seni yakalarız." Kit'i gözünün önünde tutarak Miles'a döndü. "Ben Kit'le kalacağım, sen de gidip adamlarını ara. Bizi ayırmak için bir oyun oynandığını hissediyorum."

Miles'ın gözleri onun bu emri karşısında irileşti ama birkaç dakika içinde ormanın içinde kaybolurken Elizabeth Kit'in peşinden koştu. Miles'ın dönmesi sonsuza dek sürecekmış gibi görüldüğünde Elizabeth endişeli gözlerle etrafına bakındı.

"Mutsuz musun, Elizabeth?" Kit onun elini tutarak sordu.

Onun hizasına kadar diz çöktü. "Sadece babanın nerede olduğunu merak ediyordum."

"Geri dönecek," dedi Kit kendinden emin bir sesle. "Babam bizimle ilgilenecek."

Elizabeth güvensizliğini belli etmemeye çalıştı. "Eminim gelecektir. O yönde bir dere sesi duyuyorum. Onu bulalım mı?"

Çalılıkları aşmakta biraz zorlandılar ama dereye ulaşmayı başardılar. Vahşi, gürül gürül akan bir su kütlesiydi, kayaların üzerinden öfkeyle çağlıyor, kayalık kıyıyı yırtıyordu.

"Hava soğuk," dedi Kit, geri çekilerek. "Sence içinde balık var mıdır?"

Miles, Elizabeth'in arkasından, "Büyük olasılıkla somon balığı," deyince Elizabeth yerinden sıçradı. Miles kolunu Elizabeth'in omuzlarına doladı. "Seni korkutmak istememiştim."

Ondan bir adım uzaklaştı. "Peki ya adamların?"

Orman kalıntılarını suya atıp süpürülmelerini izleyen Kit'e baktı. Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Adamlarım gitmiş. Onlardan hiçbir iz yok. Elizabeth, panik yapmayacaksın, değil mi?"

Adamın gözlerinin içine baktı. Yabancı bir ülkede bir çocukla ve güvenmediği bu adamla birlikte olmaktan korkuyordu. "Hayır," dedi kararlılıkla. "Kit'i korkutmak istemiyorum."

"Güzel." Ellerini sıkarak gülümsedi. "Şu anda MacArran topraklarının güney sınırlarındayız ve kuzeye doğru yürürsek yarın akşama kadar bazı çiftlik sahiplerinin kulübelerine ulaşırız."

"Ama eğer biri adamlarınızı kaçırdıysa-"

"Benim endişem şu anda sen ve Kit için. Eğer ormanda kalırsak belki fark edilmekten kurtulabiliriz. Dövüşmek umurumda değil ama senin ya da Kit'in zarar görmesini istemiyorum. Bana yardım edecek misin?"

Ellerini onun ellerinden çekmedi. "Evet," dedi usulca. "Sana yardım edeceğim."

Kadının ellerinden birini bıraktı. "Bu dağlar yazın bile soğuktur. Bunu etrafına sar." Koyu mavi ve yeşil bir ekoseyle dokunmuş büyük bir yünlü kumaş parçası uzattı.

"Bunu nereden buldun?"

"Aşçımın bıraktığı yemekten geriye kalan tek şey buydu. Yemek gitmişti ama üzerine serdiği bez, Bronwyn'in bana verdiği ekoselerden biri, geride kalmıştı. Bu gece buna ihtiyacımız olacak." Bronwyn ekoseyi kolunun üzerinden atıp Kit'e doğru yürürken elini sıkıca tuttu.

"Stephen Amca'nın evine kadar yürümek ister misin?" Miles oğluna sordu.

Kit babasına kurnazca bir bakış attı. "Sör Guy nerede? Bir şövalye yürümez."

"Bir şövalye kadınlarını korumak için ne gerekiyorsa onu yapar."

İki erkek arasında uzun bir bakış geçti. Kit sadece dört yaşında olabilirdi ama doğduğundan beri bir şövalye olacağını biliyordu. İki yaşındayken eline tahta bir kılıç verilmişti ve duyduğu tüm hikâyeler şövalyelik ve şövalyeliğe ilgiliydi. Kit, Elizabeth'in elini tuttu. "Sizi koruyacağız leydim," dedi resmîyetle ve Elizabeth'in elini öptü.

Miles gururla oğlunun omzuna dokundu. "Şimdi Kit, önden koş ve bize ne av bulabileceğine bak. Bir ya da iki tavşan bile işimizi görür."

"Peki, baba." Sırtı ve dere kenarı boyunca koşarak uzaklaştı. "Onu gözümüzün önünden ayırmalı mısın?"

"Olmayacak. Kit çok uzağa gitmeyecek kadar mantıklıdır."

"Adamlarınızın kaybı konusunda pek endişeli görünmüyorsunuz. Bir savaş belirtisi var mıydı?"

"Hiç." Eğilip narin, sarı bir kır çiçeği koparıp kulağının arkasına atarken konuyu kapatmış gibiydi. "Saçların açık, yırtık elbisen elmaslarla bir arada tutulmuş, sanki bu vahşi yere aitmişsin gibi görünüyorsun. Sana bir sürü elmas vermekten çekinmem, Elizabeth."

"Özgürlüğü tercih ederim."

Ondan bir adım uzaklaştı. "Artık benim tutsağım değilsin, Elizabeth Chatworth," dedi. "Huzurumdan sonsuza dek ayrılabilirsin."

Vahşi, engebeli ormana baktı. "Çok zekisin Montgomery," dedi tiksintiyle.

"Sanırım bu benimle kalacağın anlamına geliyor," dedi gözleri ve kız cevap veremeden onu kaldırdı, kollarında döndürdü ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bırak beni," dedi ama dudaklarında bir gülümseme vardı.

Onun kulak memesini okşadı. "Sanırım dilersen beni ayaklarının altına alabilirsin," diye fısıldadı.

"Umarım bağlanmış ve ağzı tıkanmıştır," diye karşılık vererek ondan uzaklaştı. "Şimdi, bizi beslemeyi mi planlıyorsun yoksa o yayı sadece güzel görüldüğü için mi taşıyorsun?"

"Baba!" Miles cevap veremeden Kit bağırdı. "Bir tavşan gördüm!"

"Eminim gelip onu kesmemi bekliyordur," dedi Miles, Kit onlara doğru gelirken nefesinin altından.

Elizabeth'ten gelen ve sadece kıkırdama olarak tanımlanabilecek bir ses Miles'in şaşkın yüzünü ona çevirmesine neden oldu.

Elizabeth ona bakmayı reddetti. "Tavşan nerede, Kit? Cesur baban hayvanla yüzleşecek ve belki de akşam yemeği olmasa bile biraz yemek yiyeceğiz."

Miles'in Elizabeth'in parmaklarıyla oynamakla daha çok ilgilendiği bir saatlik yürüyüşten sonra başka tavşan görmediler. Düşündüğünden daha geç olmuştu ve hava kararıyordu -ya da belki de orman sadece karanlık görünüyordu.

"Gece burada kamp kuracağız. Kit, yakacak odun topla." Çocuk gittiğinde Miles Elizabeth'e döndü. "Onu gözünün önünden ayırma. Bize biraz av bulacağım." Bununla birlikte ormana doğru uzaklaştı.

Miles gider gitmez Elizabeth ormanın ıssızlığını hissetmeye başladı. Kollarını kuru dallarla doldurarak Kit'i takip etti. Daha önce fark etmemişti ama sanki gözler onu izliyormuş gibi hissetti. Ağabeyinin evindeyken, köşelerde saklanıp üzerine atılmaya hazır erkeklere karşı altıncı hissini geliştirmeyi öğrenmişti.

"Korkuyor musun, Elizabeth?" Kit gözlerini kocaman açarak sordu.

"Tabii ki hayır." Gülümsemeye zorladı ama İskoçların vahşiliği hakkında duyduğu tüm hikâyeleri hatırlamaya devam etti. Onlar vahşi insanlardı, küçük çocuklara işkence yaparlardı.

"Babam seni koruyacaktır," dedi Kit. "Ona mahmuzları daha çocukken verildi. Raine Amcam babamın İngiltere'nin en büyük şövalyelerinden biri olduğunu söylüyor. Kimsenin seni almasına izin vermez."

Çocuğu kollarının arasına aldı. "Baban gerçekten de büyük bir savaşçı. Birkaç gün önce üç adamın bana saldırdığını biliyor muydun? Baban onları dakikalar içinde öldürdü ve canı bile yanmadı." Çocuğun tüm kabadayılığına rağmen Elizabeth onun korktuğunu görebiliyordu. "Bence baban İskoçya'daki bütün erkeklerle dövüşebilir. Hiçbir yerde baban kadar cesur ve güçlü kimse yok."

Kısık bir kıkırdama Elizabeth'in Miles'in iki ölü tavşanı kulaklarından tuttuğunu görmek için etrafına bakmasına neden oldu. "Övgü için teşekkür ederim leydim."

"Elizabeth korkmuştu," diye açıkladı Kit.

"Ve onu teselli etmekte haklıydınız. Kadınlarımızı her zaman korumalıyız. Tavşanların derisinin nasıl yüzüleceğini biliyor olabilir misin Elizabeth?"

Kit'i indirdi ve tavşanları kendine güvenen bir havayla aldı. "Bir Chatworth'ün saten minderlerin üzerinde oturup hizmetçilerin ona yemek getirmesini bekleyecek bir Montgomery leydisi olmadığını göreceksiniz."

"Stephen ve Gavin'in eşlerini mükemmel tarif ettiniz. Gel Kit, bakalım Montgomery'ler işe yarayabilecek mi?"

Çok kısa bir süre içinde Miles ve Kit ateşi , Elizabeth de tavşanların derisini yüzüp şişlemişti. Miles baltasıyla yere kazıklar çaktı ve tavşanlar için bir çukur hazırladı. Kit etleri çevirirken Miles dirseklerinin üzerine yaslanarak boş boş ateşi izledi.

"Çok rahat görünüyorsun," dedi Elizabeth kaşlarını çatarak ve sesini alçaltarak. "Yabancı bir ülkede korunmasızız ama yine de ateş yakıyorsun. Kilometrelerce öteden görülebiliyoruz."

Kız kendisinden birkaç adım öteye oturana kadar eteğini çekiştirdi. "Bu topraklar kardeşime ve karısına ait ve MacArranlar bizi görürse pelerinimdeki Montgomery leoparlarını tanıyacaklardır. İskoçlar kadınları ve çocukları nadiren öldürürler. Stephen'a teslim edileceksiniz ve tek yapmanız gereken kim olduğunuzu açıklamak olacak."

"Ama adamlarınıza ne oldu?"

"Elizabeth, adamlarım savaş izi bırakmadan gittiler. Larenston'a, Bronwyn'in kalesine götürüldüklerini tahmin ediyorum. Şu anda benim endişem senin ve Kit'in güvenliği. Larenston'a ve adamlarıma ulaştığımızda

orada değillerse endişelenirim. Kit! Etin bir tarafının yanmasına izin veriyorsun."

Ona yaklaştı. "Elizabeth, olabildiğince güvendesin. Bu bölgeyi araştırdım ve kimseyi görmedim. Üşümüştün," dedi Elizabeth titrediğinde. Arkasındaki ekoseyi yerden aldı, her ikisinin de omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Sadece ısınmak için," dedi, kadın ona karşı mücadele ettiğinde ve tutuşunu gevşetmeyi reddettiğinde.

"Bunu daha önce de duymuştum!" diye tersledi. "Sıcaklık sadece başlangıç. Beni zorlamaktan hoşlanıyor musun?"

"Kardeşinin sümüklü arkadaşlarından biri gibi olduğumu ima etmen hiç hoşuma gitmiyor," diye tersledi.

Elizabeth mücadele etmeyi bıraktı. "Belki Edmund'la birlikte yaşamak düşüncelerimi biraz çarpıttı ama miniciklanmaktan hoşlanmıyorum."

"Bunu yeterince açık ifade ettin ama bu gece hayatta kalmak istiyorsak birbirimizin sıcaklığına ihtiyacımız var. Kit, bir bacağı kır. Bana bitmiş gibi geldi."

Tavşanların içi zar zor pişmiş, dışı kömürleşmişti ama üçü de bunu umursamayacak kadar açtı.

"Hoşuma gitti, baba," dedi Kit. "Burada, ormanda olmayı seviyorum."

"Hava çok soğuk," dedi Elizabeth, ekosenin içinde büzüşerek. "Eğer bu yazsa, İskoçya'da kış nasıldır?"

"Bronwyn İngiltere'nin sıcak olduğunu düşünüyor. Kışın o ekoselerden birine sarınır ve karların üzerinde uyur."

"Hayır!" Elizabeth nefes aldı. "O gerçekten de böyle bir barbar mı?" Miles gülümseyerek oğluna döndü ve onun gözlerinin düştüğünü gördü.

"Gel yanıma uzan," dedi Elizabeth ve Kit onun yanına gitti.

Miles pelerinini serdi, Elizabeth ve Kit'e üzerine yatmalarını işaret etti ve üzerlerini örttü. Ateşe biraz daha odun attıktan sonra ekoseyi kaldırdı ve Kit'in yanına sürünerek girdi. "

"Yapamazsın-" diye başladı ama durdu. Uyuyabileceği başka bir yer yoktu. , Kit'in uyuyan bedeni onları sıcak tutuyordu. Elizabeth

Miles'in kendisine bu kadar yakın olduğunun çok farkındaydı ama varlığı onu korkutmak yerine güven veriyordu.

Başını koluna dayamış, ateşini izliyordu. "Kit'in annesi nasıl biriydi?" diye sordu usulca. "Seni zırhın içinde ilk gördüğünde sana aşık oldu mu?"

Miles bir kahkaha attı. "Margaret Sidney o küçük güzel burnunu bana çevirdi ve benimle konuşmayı reddetti. Onu etkilemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bir keresinde babasına su getirmek için eğitim alanına geldiğinde ona bakmak için döndüğümde üzengimi kaybettim ve Raine mızrağıyla yan tarafıma vurdu. Yara izi hâlâ duruyor."

"Ama düşündüm ki-"

"Ruhumu şeytana sattığımı ve bunun sonucunda istediğim her kadına sahip olabileceğimi düşündünüz."

"Bu hikâyeyi duymuştum," dedi ona bakmadan.

Kit'in yanından boşta kalan elini yakaladı ve parmak uçlarını öptü. "Şeytan ruhum için bir teklifte bulunmadı ama bulunsaydı bunu düşünebilirdim."

"Küfrediyorsun!" dedi elini çekerek. Bir an sessiz kaldı, "Ama senin Margaret Sidney fikrini değiştirdi."

"O zamanlar on altı yaşındaydı, çok güzeldi ve Gavin'e çok aşıktı. Benim gibi bir çocukla hiçbir şey yapmak istemiyordu."

"Peki fikrini ne değiştirdi?" Geniş

geniş sırttı. "İsrar ettim."

Elizabeth sertleşti. "Peki onu elde ettiğinizde bunu nasıl kutladınız?"

Miles, "Ona evlenme teklif ederek," diye karşılık verdi. "Sana onu sevdiğimi söylemiştim."

"Sevginizi kolayca veriyorsunuz. Bridget neden seninle ya da kızını doğuran kuzeninle evlenmedi?"

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Ben sadece bir kadını sevdim; birçok kadınla seviştim. Sadece Kit'in annesine evlenme teklif ettim ve bir daha teklif edersem, bu kadını sevdiğim için olacak."

"Ona acıyorum." Elizabeth içini çekti. "Senin piçlerinin yılda iki ya da üç kez ortaya çıkmasına katlanmak zorunda kalacak."

"Bu çocuđumu umursamıyor gibisin ve handa benim olduđunu dűşündűđűn kızı tuttun."

"Ama ne mutlu ki ben seninle evli değilim."

Miles'in sesi alçaldı. "Karım olsaydınız, birkaç ayda bir yeni çocuklar almaktan rahatsız olur muydunuz?"

"Geçmişteki günahlarınız için dört çocuğunuzu suçlamam, ama eğer herhangi bir adamla evlenirsem, ki bunu yapmayacağım, ve eğer kocam İngiltere'deki bütün hizmetçi kızları hamile bırakarak beni küçük düşürürse, onun ölümünü ayarlayacağıma inanıyorum."

Miles, "Yeterince makul," dedi, sesinde alttan alta bir eğlence vardı. Yan döndű, kolunu Kit'in üzerinden geçirip Elizabeth'in omuzlarına doladı ve ikisini de kendine çekti. "İyi geceler meleğim," diye fısıldadı ve uykuya daldı.

Bölüm 6

" ^ "

Miles, çocuk acı içinde babasının üzerine tırmanırken Kit'in ayağının kaburgalarına girmesiyle uyandı. "Çok sessiz ol baba," diye fısıldadı Kit, Miles'in kulağının dibinde yüksek sesle ve sulu bir sesle. "Elizabeth'i uyandırma." Miles babasının üzerinden atlayıp loş ormana doğru koşmaya başladı.

Miles ođlunu izledi ve morarmış göđűs kafesini ovuřturdu.

"Yaşayacak mısınız?" Elizabeth onun yanından gülerek sordu.

Döndű ve gözleri buluştu. Elizabeth'in saçları dağılmıştı ve yüzű uykuyla yumuşamıştı. Elizabeth'in kendisini ne kadar sert bir şekilde kontrol ettiğini fark etmemişti. Temkinli bir şekilde, hafifçe gülűmseyerek elini omzundan yanağına götürdü ve çenesinin dış hatlarını nazikçe okşadı.

Kız geri çekilmeyince nefesi kesildi. Sanki evcilleştirmeye çalıştığı vahşi bir hayvan gibiydi ve onu ürkütmemek için çok yavaş hareket etmeliydi.

Elizabeth Miles'ı izledi, elini yüzünde hissetti ve hayretler içinde kaldı. Gözleri sıvı gibiydi, dudakları dolgun ve yumuşaktı. Daha önce hiçbir erkeğin kendisine dokunmasına izin vermemiş ve bir erkeğin okşamasını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmemişti. Ama şimdi Miles Montgomery'nin karşısında uzanmış yatıyordu, vücutları arasında sadece birkaç santim vardı ve ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordu. Adamın yanaklarında, keskin hatlarını vurgulayan koyu renk bir sakal vardı. Koyu renk saçlarının bir kıvrımı kulağına değiyordu.

Miles sanki onun düşüncelerini okumuş gibi Elizabeth'in elini kaldırdı ve yanağına koydu. Kalbi küt küt atarken elini bir süre orada bıraktı. Sanki yasak bir şey yapıyormuş gibiydi. Çok uzun bir süre sonra elini onun saçlarına dokunmak için hareket ettirdi. Yumuşak ve temizdi ve nasıl koktuğunu merak etti.

Gözleri tekrar Miles'ınkilere döndü ve onun kendisini öpeceğini hissetti. Geri çekileyim, diye düşündü ama kıpırdamadı.

Yavaşça, gözleri onu reddedebileceğini söylerken, ona yaklaştı ve dudakları dudaklarına dokunduğunda, gözlerini açık tuttu. Ne hoş bir duygu, diye düşündü.

Sadece dudaklarına dokundu ve orada tuttu, ağzını açmaya zorlamadı, diğer erkeklerin yaptığı gibi onu yakalayıp ağırlığını üzerine atmadı, sadece hafif, son derece hoş bir öpücük.

İlk uzaklaşan o oldu ve gözlerinde öyle sıcak bir ışık vardı ki, kadın sertleşmeye başladı. Şimdi saldırma zamanı gelmişti.

"Sus," diye yatıştırdı, elini onun yanağına koydu. "Bir daha kimse sana zarar veremeyecek, Elizabeth'im."

"Baba!" Kit bağırdı ve büyü bozuldu.

Miles isteksizce ayağa kalkarken nefesinin altından, "Bu sefer tek boynuzlu bir at gördüğüne şüphe yok," dedi. Şakası Elizabeth'in gülümsemesiyle ödüllendirildi.

Elizabeth ayağa kalkarken omzundaki ağrıdan dolayı irkildi. Yerde uyumaya alışık değildi.

Miles sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi davranarak Elizabeth'in omuzlarını yoğurmaya başladı. "Şimdi ne buldun, Kit?" diye seslendi başının üzerinden.

"Bir yol," diye bağırdı Kit. "Takip edebilir miyim?"

"Oraya varana kadar olmaz. Daha iyi misin?" diye sordu Elizabeth'e. Elizabeth başını sallayınca boynunu öptü ve hızla az sayıdaki eşyalarını toplamaya başladı.

"Kadınlara karşı her zaman bu kadar özgür müsün?" diye sordu ve sesinde merak vardı. "Birinin evine gittiğinizde tüm kadınları özgürce öper misiniz?"

Miles dün geceki ateşin ölü kömürlerini gömerken hiç duraksamadı. "Medeni olabilirim, sizi temin ederim ve genellikle öpüşmelerimi ellerle sınırlandırırım - en azından toplum içinde." Gülümseyerek ona baktı, gözleri parlıyordu. "Ama seninle, benim sevgili Elizabeth'im, ilk... ah, tanışmamızdan beri, hiçbir şey olağan şekilde yapılmadı. Senin bana bir armağan olduğunu düşünmeden edemiyorum, çok değerli bir armağan ama yine de benim olan bir şey."

Cevap veremeden -ve aslında cevap veremeyecek kadar sersemlemişti -Elini tuttu ve Kit'in sabırsızlıkla onlara baktığı yere doğru çekmeye başladı. "Gidelim ve bu yolun bizi nereye götüreceğine bakalım."

Kit onları dar, uzun süredir kullanılmayan patikadan aşağı götürürken Miles onun elini tuttu. "Oğlum hakkında ne düşünüyorsun?"

Elizabeth yerdeki bir mantarı kurcalayan çocuğa gülümsedi. Elizabeth onu izlerken çocuk doğruldu ve önlerinde koşmaya başladı. "Çok bağımsız, zeki ve yaşına göre oldukça yetişkin. Onunla gurur duyuyor olmalısınız."

Miles'ın göğsü gözle görülür biçimde şişti. "Evde iki tane daha var. Philip Stephen annesi kadar egzotik görümlü, hemşiresini titreten bir öfkeye sahip ve sadece bir yaşında."

"Ya diğer oğlun? Bridget'in oğlu mu?"

"James Raine, Philip'in tam zıttı ve ikisi sürekli birlikteler. Hep böyle olacakmış gibi bir his var içimde. James, Philip istediğinde ona oyuncaklarını veriyor." Kıkırdadı. "James'in kimseyle paylaşmayacağı tek şey hemşiresidir. Ona dokunsam bile çılgılık atıyor."

Elizabeth alaycı bir tavırla, "Çok fazla çığlık atıyor olmalı," dedi.

Miles gülerek, "James neredeyse her zaman sessizdir," dedi. Ona doğru eğildi. "Ama sonra oldukça erken yatıyor."

Onu şakacı bir şekilde itti.

Kit onlara doğru koşarak, "Baba," diye bağırdı. "Gel de bak. Bir evin parçası ama yandı."

Virajı dönünce yanmış bir çiftçi kulübesinden geriye kalanlar vardı; çatının büyük bir kısmı çökmüş, sadece bir köşesi ayakta kalmıştı.

Oğlu harabeye girmeye başladığında Miles, "Hayır, Kit," dedi. Ağır, kömürleşmiş kirişler ayakta kalan tek duvardan yere doğru eğiliyordu. "Önce bir test edeyim."

Elizabeth ve Kit birlikte dururken Miles bir kirişten diğerine tutunup ağırlığını onun üzerinde salladı. Birkaç parça toprak aşağıya düştü ama kirişler tutundu.

Kit yapının içine girip yarıklara bakmaya başladığında Miles, "Yeterince güvenli görünüyor," dedi.

Miles Elizabeth'in koluna girdi. "Hadi tepeye doğru yürüyelim çünkü yanılmıyorsam bunlar elma ağaçları."

Tepenin üstünde küçük bir meyve bahçesi vardı ve ağaçların çoğu ölmüştü, ama bazı dallardan sarkan bir düzine kadar cılız, neredeyse olgunlaşmış elma vardı. Elizabeth onlardan birine uzanırken Miles'ın kolu beline dolandı ve onu kaldırdı. Elizabeth elmayı yakaladı ve Miles onu yavaşça aşağı indirdi, Elizabeth'in vücudunun ön kısmı Miles'inkinden aşağı kayıyordu. Kit seslendiğinde Miles'ın dudakları onunkilere henüz ulaşmıştı.

"Bak ne buldum, baba."

Elizabeth Kit'e gülümsemek için arkasını döndü.

"Ne oldu?" Miles dramatik bir iç çekişle Elizabeth'i yere bıraktı.

"Bu bir salıncak!" Kit bağırdı.

Miles, Elizabeth'in elini tutarak, "Demek öyle," dedi. Salıncığın iplerini yakaladı ve onlara birkaç sert sarsıntı verdi. "Bakalım ne kadar yükseğe çıkabiliyorsun," dedi oğluna.

Elizabeth ve Miles geride dururken Kit salıncağı devraldı ve ayakları bir ağaç dalına değene kadar kendini yukarı doğru itmek için onu agresif bir şekilde kullandı.

Elizabeth, "Kendine zarar verecek," dedi ama Miles onun kolunu yakaladı. "Şimdi Elizabeth'e neler yapabileceğini göster."

Hâlâ çok yüksekte sallanan Kit bacaklarını yukarı çekip salıncakta durunca nefesi kesildi.

"Şimdi!" Miles kollarını iki yana açarak emretti.

Elizabeth'in inanamayışına rağmen Kit küçük bedenini havada uçurarak Miles'ın kollarına attı. Kit sevinç çığlıkları atarken, Elizabeth dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Miles oğlunu yere bıraktı ve onun kolunu yakaladı. "Elizabeth, sorun ne? Bu sadece bir çocuk oyunuydu. Kit'in yaşındayken ben de aynı şekilde babamın kollarına atlardım."

"Ama eğer geri çekilirsen..." diye başladı.

"Uzaklaştı!" Dehşete kapılmıştı. "Ve Kit'in düşmesine izin mi verdin?" Onu kollarının arasına çekerek yatıştırdı. "Çocukken kimse seninle oynamadı mı?" diye sordu sessizce.

"Ailem ben doğduktan kısa bir süre sonra öldü. Edmund benim vasımdı."

Bu basit ifade Miles'a çok şey ifade ediyordu. Miles onu çekerek yüzüne baktı. "Şimdi senin çocukluk eksikliğini telafi edeceğiz. Salıncağa bin, ben de seni iteyim."

Edmund'la ilgili anılarını bir kenara bıraktığı için mutluydu ve hemen salıncağa gitti.

"Yapacağım baba," dedi Kit, salıncağın tahta alt kısmını iterek ve fazla ilerleme . "O çok ağır," diye fısıldadı Kit yüksek sesle.

"Benim için değil." Miles güldü, Elizabeth'in kulağını öptü ve ipleri eline aldı. "Sil onu, Elizabeth," dedi onu yerden geriye doğru çekerken.

"Şimdi yapamam ama yapacağım," diye omzunun üzerinden savurdu.

Miles onu serbest bıraktı ve Elizabeth uçmaya başladı. Kız her geri döndüğünde, Miles salıncak yerine onu poposundan itti ve Elizabeth'in tek yaptığı

güldü. Eteği dizlerine kadar indi, ayakkabılarını tekmeledi ve bacaklarını uzattı.

"Atla, Elizabeth!" Kit emretti.

"Ben çok ağırım, unuttun mu?" diye alay etti gülerek.

Miles onun yanında durdu. Onunla geçirdiği zaman arttıkça kız daha da güzelleşiyordu. Başı arkadaydı ve daha önce hiç gülmediği kadar gülüyordu.

Kit, "Babam seni yakalayabilir," diye ısrar etti.

"Evet, babam Leydi Elizabeth'i yakalamak için fazlasıyla istekli." Miles sırtarak onun önünde durdu. Kızın yüzünde bir şüphe ifadesi gördü. "Güven bana, Elizabeth." Gülümsüyordu ama aynı zamanda son derece ciddiye. "Kenara çekilmeyeceğim; ne kadar sert düşersen düş seni yakalayacağım."

Elizabeth Kit'in salıncakta durma numarasını yapmadı ama ipleri bıraktı ve Miles'ın kollarına doğru uçtu. Miles'a çarptığında neredeyse nefesi kesilecekti.

Miles onu sıkıca kucakladı ve sonra dehşet dolu bir , "Sen çok ağır, Elizabeth."

Miles'ın düşüşü o güne kadar karşılaştığı en gösterişli sahtekârlıktı ve Miles büyük iniltiyle aşağı inerken Miles kıkırdarak ona yapıştı. Miles'ın yüksek sesle, içten bir "Ah oh," demesiyle dik tepeden aşağı yuvarlanmaya başladılar. Korkunç derecede samimiyetsiz bir yuvarlanmaydı bu. Miles aşağıya indiğinde Elizabeth'e sarıldı, elleri Elizabeth'in boyuna uzanıyordu ve Elizabeth aşağıya indiğinde Miles'ın kolları ve dizleri Elizabeth'i yerden kaldırdı, böylece ona bir taş bile batmadı.

Elizabeth'in kıkırdaması onu çok zayıflatan bir kahkahaya dönüştü ve elleri onu itmekte oldukça etkisizdi. Adam Elizabeth üstteyken, Elizabeth'in kollarını itmesine yetecek kadar duraklıyor, sonra dönüyor ve Elizabeth can havliyle ona tutunuyordu.

Tepenin dibinde durdu, kollarını iki yana açtı ve gözlerini kapadı. "Yıkıldım, Elizabeth," dedi yaralı bir ses tonuyla.

Eğlenceye katılmak isteyen Kit, tepeden aşağı yuvarlanarak indi ve babasının karnının ortasına atlayarak onu gafil avladı.

Miles'in bu kez çıkardığı inilti gerçektir ve Elizabeth yeni bir kahkaha krizine girdi.

Miles büyük bir gösteriyle oğlunu midesinden indirdi ve Elizabeth'e döndü. "Beni acı içinde görmek hoşuna gidiyor, değil mi?" Sesi ciddiydi ama gözlerinde alaycı bir ifade vardı. "Hadi Kit, Leydi Elizabeth'e iki kraliyet şövalyesine gülemeyeceğini gösterelim."

Elizabeth gözlerini kocaman açarak kalktı ve geri çekildi ama Miles ve Kit onun için çok hızlıydı. Miles Elizabeth'in omuzlarını tutarken, Kit de vücut ağırlığını Elizabeth'in bacaklarına verdi. Elizabeth eteğine takıldı, Miles oğluna takıldı ve Kit itmeye devam etti. Miles Elizabeth'in kaburgalarını gıdıklamaya başladığında ve Kit babasına katıldığında üçü gülmekten yere yığıldı.

"Yeterli mi?" Miles, Elizabeth'in gözyaşlarıyla dolan yüzüne yaklaşarak sordu. "Bizim en iyi şövalyeler olduğumuzu kabul etmeye hazır mısınız?"

"Ben... asla öyle olmadığını söylemedim," diye nefes nefese kaldı.

Miles'in gıdıklaması daha da şiddetlendi. "Bize ne olduğumuzu söyle."

"Tüm İngiltere'nin, tüm dünyanın en cesur, en yakışıklı şövalyeleri."

Elleri durdu, beline dolandı, başparmakları göğüslerinin hemen altındaydı. "Peki benim adım ne?" diye fısıldadı, tamamen ayılmıştı.

"Miles," diye fısıldadı, gözleri onunkilerin üzerindeydi. "Miles Montgomery." Kolları adamın omuzlarındaydı ve şimdi hafifçe boynuna doğru kayıyorlardı.

Miles eğildi ve onu usulca öptü ama aralarında ilk kez küçük bir kıvılcım vardı.

Kit babasının sırtına atladı ve Miles'in yüzü Elizabeth'in yüzünden kaydı ve toprağa çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

"Hadi tekrar sallanalım, baba."

Miles ayağa kalkmadan önce Elizabeth'in kulağına, "Bir zamanlar oğlumu sevdiğimi düşünmek," diye fısıldadı.

Hiçbiri son birkaç dakika içinde gökyüzünün karardığını fark etmemişti ve ilk soğuk damlalar üzerlerine düştüğünde her biri nefes nefese kaldı. Gökyüzü açıldı ve neredeyse onları boğacaktı.

Miles, "Kulübeye," dedi ve Elizabeth'i yukarı çekerek kolunu omuzlarına doladı ve birlikte sığınağa doğru koşmaya başladılar.

"İslandın mı?" diye sordu Kit'i sırtından indirirken.

"Hayır, pek değil." Kit'e doğru dönmeden önce bir an için ona gülümsedi.

Miles elini rahatça Elizabeth'in omzuna koydu. "Ben bize yiyecek bir şeyler bulurken neden siz ikiniz ateş yakmıyorsunuz?"

Elizabeth dışarıdaki sağanak yağmura şüpheli bir bakış atarken Kit heyecanla kabul etti. "Belki de yağmur dinene kadar beklemelisiniz."

Miles ona sevinçle gülümsedi. "Yeterince güvende olacağım. Şimdi siz ikiniz burada kalın, ben çok uzakta olmayacağım." Bununla birlikte, kömürleşmiş kirişlerin arasından sıyrıldı ve gitti.

Elizabeth barınağın kenarına gitti ve ona baktı. Miles Montgomery'nin bugünün kendisi için ne kadar sıra dışı geçtiği hakkında hiçbir fikri olmadığından emindi. Bütün bir sabahı bir erkekle geçirmişti ve bir kez bile şiddet görmemişti. Ve kahkahalar! Gülmeyi her zaman sevmişti ama kardeşleri çok ciddiydi - Edmund Chatworth ile aynı evde yaşayan herkes kısa sürede ciddileşirdi. Ama bugün bir adamla gülmüştü ve adam onun elbiselerini çalışmamıştı. Daha önce bir adama gülümsediğinde bile onu yakalar, canını yakardı.

Elizabeth erkekleri kontrol edilemez bir tutkuya sürükleyecek kadar güzel değildi. Güzel olduğunu biliyordu, evet, ama doğru duyduysa Revedoune varisiyle boy ölçüşemezdi. Elizabeth'i her zaman erkeklerin saldırganlığının kurbanı haline getiren şey kardeşi Edmund'du. Çarpık mizah anlayışı, Elizabeth'i kimin yatağa atabileceği konusunda misafirleriyle bahse girmeye kadar varıyordu. Edmund, Elizabeth'in kendisinden korkmamasından nefret ediyordu. Elizabeth çocukken onu çoğu zaman yaşadığı manastırdan eve getirirdi ve sık sık ona vurur, merdivenlerden düşürürdü. Ama Elizabeth bir şekilde yara almadan kurtulmuştu.

On iki yaşındayken kendi ayakları üzerinde durmaya başladı. Edmund'u yanan bir meşaleyle durdurmayı başarmıştı. Bundan sonra Edmund'un oyunu daha da ciddileşti ve Elizabeth daha dikkatli, saldırganları savuşturmada daha becerikli oldu. Kendisini kullanmaya çalışan erkekleri nasıl inciteceğini öğrenmişti. Roger'ı ona balta, kılıç ve hançer kullanmayı öğretmesi için ikna etmişti. Kendini jilet gibi keskin bir dille nasıl savunacağını biliyordu.

Edmund ve etrafındaki adamlarla geçirdiği haftalardan sonra Elizabeth, genellikle Roger'ın yardımıyla manastıra kaçır ve birkaç hafta dinlenebilirdi - ta ki Edmund tekrar onun için gelene kadar.

Kit arkasından, "Ateşi yaktım, Leydi Elizabeth," dedi.

Ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. Çocuklar her zaman onun aşkı olmuştu. Çocuklar göründükleri gibiydiler, asla ondan almaya çalışmazlar, her zaman özgürce verirlerdi. "Bütün işi sen yaptın ve ben sadece burada duruyordum." Ona doğru gitti. "Belki de babanı beklerken sana bir hikaye anlatmamı istersin."

Oturdu, duvara yaslandı, ayaklarını ateşe doğru uzattı, kolunu Kit'e doladı. Miles'in pelerinini üzerlerine atarak Kit'e Musa'yı ve İsrail halkını anlatmaya başladı. Kızıldeniz'in açılışına gelmeden önce Kit ona sarılmış uyuyordu.

Yağmur başlarının üstündeki çatı parçasını dövüyor, üç yerden sızıntı yapıyordu. O ateşi izlerken Miles sisin içinden çıkıp geldi, ona gülümsedi ve ateşi besledi. Genç bir domuzun derisini yüzüp giydirirken, eti parçalara ayırıp çubukların üzerinde kızartmaya koyarken sessizdi.

İzlerken, onun ne kadar tuhaf bir adam olduğunu düşünmeden edemedi. Yoksa çoğu erkek onun gibi miydi? Roger her zaman Elizabeth'in sadece insanoğlunun tortularını gördüğünü söylerdi ve manastırdaki bazı genç kadınların sevgilileri hakkında övgüler düzmelerine bakılırsa, Elizabeth sık sık bazı erkeklerin kendi savaştığı erkekler gibi olmadığını düşünürdü.

Miles ateşin yanında diz çökmüş, elleri hızla etle uğraşıyordu. Okları sırtında, kılıcı ise yanından hiç ayrılmıyordu. Tepeden aşağı yuvarlanırken bile Miles'in kılıcı kalçasına bağlıydı. Nasıl bir adam hem bir kadınla gülüp hem de tehlikeye karşı hazırlıklı olabilirdi ki?

"Ne düşünüyorsun?" Miles sordu, gözleri gergindi.

Kendini toparladı. "O kadar ıslaksın ki ateşi boğmak üzeresin."

Ayağa kalktı, gerindi. "soğuk bir ülke, değil mi?" Bununla birlikte ıslak giysilerini yavaşça çıkarmaya başladı, her bir parçayı ateşin yanına yaydı.

Elizabeth onu ilgiyle izledi. Çıplak erkekler ona yabancı değildi ve ağabeyinin adamları genellikle küçük peştamallar giyerek antrenman yaparlardı. Ama erkeklerden herhangi birine gerçekten *baktığından* şüpheliydi.

Miles zayıf ama kaslıydı ve üzerinde sadece peştamal varken ona doğru döndüğünde, göğsünde çok miktarda siyah kıl olduğunu gördü, kalın, V şeklinde, kıvrılan bir bolluk. Uylukları büyüktü, zırh eğitiminden dolayı ağırdı ve baldırları iyi gelişmişti.

"Elizabeth," diye fısıldadı Miles. "Yüzüm kızaracak."

Elizabeth onun kıkırdadığını duyunca kızardı ve gözlerine bakamadı.

"Baba," dedi Kit uyanarak. "Acıktım."

Elizabeth isteksizce çocuğu serbest bıraktı. Çocukları ne kadar sevse de, hayatında çok az çocuk olmuştu. Kollarında ona ihtiyaç duyan, ona güvenen, ona dokunan bir çocuk gibisi yoktu.

Miles oğluna, "Domuz eti ve birkaç elma var," dedi.

"Üşüdün mü baba?" Kit sordu.

Miles Elizabeth'e bakmadı. "Beni sıcak tutacak bir leydinin sıcak bakışlarına sahibim. Gelin bizimle yiyin, Leydi Elizabeth."

Hâlâ pembe yanaklı olan Elizabeth de onlara katıldı ve utancını üzerinden atması uzun sürmedi. Kit'in ısrarı üzerine Miles, kendisinin ve kardeşlerinin zamanlara ait hikâyeler anlattı. Her hikâyede o kahramandı, kardeşlerini kurtarıyor, onlara öğretiyordu. Kit'in gözleri yıldızlar gibi parlıyordu.

"Yemin ederken," dedi Elizabeth masumca, "yalan söylemeye yemin etmemiş miydin?"

Miles'ın gözleri parladı. "Birinin oğlunu ya da bir başkasını etkilemeye kadar uzandığını sanmıyorum..." Bir kelime arıyor gibiydi.

"Esir mi?" diye ekledi.

"Ah, Elizabeth," dedi durgun bir sesle. "Ağabeyleri sürekli hayatını zindan etmeye çalışan bir adam hakkında bir hanımefendi ne düşünür ki?"

"Öyle mi?"

Sorusunda o kadar ciddiydi ki, onu gerçek anlamda anladığını biliyordu. "Hayır, pek sayılmaz," diye onu rahatlattı. "Erken yaşta yalnız bırakıldık ve ben

Sanırım bazı şakalarımız biraz tehlikeliydi ama hepimiz hayatta kaldık." "Sonsuza kadar mutlu," dedi ağır bir sesle.

"Peki Edmund Chatworth ile yaşamak nasıl bir şeydi?" diye sordu rahatça.

Elizabeth bacaklarını altından kaydırdı. "Ayrıca... eşek şakalarını da severdi," demekle yetindi.

"Yeterince yedin mi, Kit?" Miles sordu ve bir parça daha domuz eti almak için uzandığında bileğinin iç tarafındaki uzun yarayı gördü. Tekrar açılmıştı ve kanıyordu.

Miles onun bir bakışını bile kaçırmıyor gibiydi. "Yayın çarptı. İstersen onu tedavi edebilirsin," dedi o kadar hevesle, o kadar umutla ki, kadın ona güldü.

Eteğini kaldırdı, uzun bir kombinezon parçasını yırttı ve yağmurda ıslattı. Miles önünde bağdaş kurup oturdu, kadın kanı yıkamaya başlarken kolunu uzattı.

"Seni gülümserken görmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam," dedi. "Kit! O kırılganlara tırmanma. Sadağın içindeki bezi al ve kılıcımı temizle. Ve kenarına zarar vermemeye dikkat et." Tekrar Elizabeth'e baktı. "Bana gülümsemeni bir onur olarak kabul ediyorum. Emin değilim ama pek çok erkeğe gülümsemediğinizi hissediyorum."

"Çok az," diye cevap verdi sadece.

Elini bileğinden kaldırdı ve avucunu öptü. "Göründüğün kadar melek gibi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Kit sana tapıyor."

"İçimden bir ses Kit'in hiç yabancıyla tanışmadığını, herkesi çok sevdiğini söylüyor." "Ben sevmiyorum." Onun elini tekrar öptü.

"Kes şunu!" Kadın ondan uzaklaştı. "Öpücüklerinde çok özgürsün."

"Kendimi öpücüklerle sınırlama konusunda çok iyiyim. Yapmak istediğim şey seninle sevişmek. Kit!" diye bağırdı kılıcı başının üzerinde sallayan oğluna. "Onu herhangi bir şeye saplamayı aklından bile geçirirsen postunu alırım."

Elizabeth, Miles'ın temizce sarılmış kolunu ona geri iterken, kendine rağmen gülmek zorunda kaldı. "Bence oğlunu evde bırakmalısın.

kur yapmayı denediğinde."

"Oh hayır." Gülümsedi. "Kit benim aylar içinde başarabileceğimden çok daha fazlasını başardı."

Bu şifreli sözle birlikte, çok sevdiği kılıcını oğlunun pervasız ellerinden almak için harekete geçti.

Bölüm 7

O gece üçü yine birlikte uyudular, Kit sıkıca aralarına sıkışmıştı. Elizabeth uzun süre uyanık kalarak Miles ve Kit'in nefes alışlarını dinledi. Son iki gün o kadar sıradışıydı ki, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Yıllar süren yağmurdan sonra bir parça güneş ışığı gibiydi.

Uyandığında pelerinin üzerinde tek başınaydı, ekoseyi üzerine örtmüştü. Uykulu bir şekilde gülümsedi, yorganın altına daha da sokuldu ve bir an için her zaman bu yerde kalabilmeyi, her günün kahkahalarla dolu olmasını diledi.

Sırt üstü dönüp gerinerek küçük barınağa baktı ve boş olduğunu gördü. Son birkaç gündür duyuları körelmişti. Genellikle bir kulağı açık uyurdu ama Miles ve Kit bir şekilde onu rahatsız etmeden gitmeyi başarmışlardı. Şimdi onların seslerini dinliyordu, çok uzakta olmayan yavaş, sessiz ayak seslerini duyunca gülümsedi.

Gizlice, sessizce sığınaktan çıktı ve çevredeki ormanın içinde kayboldu. İçeri girip gizlendikten sonra sol tarafında Kit ve Miles'ın seslerini duydu. O zaman önündeki çalılıklarda sinsice dolaşan kimdi?

Ağabeyinin arkadaşlarından kaçma konusunda yılların deneyimini kullanarak ormanda zahmetsizce ilerledi. Onlara gizlice yaklaşmak için bu kadar uğraşan kişiyi görmesi birkaç dakika sürdü.

Yüzüstü yatan Sör Guy, uzun, upuzun gövdesini kıpırdatmadan Kit ve Miles'ın koşuşturduğu ufku tararken sadece başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

Elizabeth, alıp vermekten başka bir ses çıkarmadan Sör Guy'ın arkasına geçti. Eğilerek küçük, uzun bir taş aldı ve yumruğuyla kavradı. Roger ona, küçük ve zayıf yumruğunun bile sert bir cismi tuttuğunda bir miktar güç taşıyabileceğini öğretmişti. Taş bir elindeyken eğildi ve Sör Guy'ın küçük hançerini yanındaki kınından kaptı.

Dev tek bir akıcı ve hızlı hareketle ayağa kalktı. "Leydi Elizabeth!" diye soluk soluğa bağırdı.

Elizabeth geride, adamdan bir kol boyu uzakta durdu. "Neden bizi takip ediyorsun? Efendine ihanet ettin ve şimdi de onu öldürmeye mi geldin?"

Sör Guy'ın yüzündeki yara izi beyazladı ama ona cevap vermedi. Onun yerine başını Miles'a doğru çevirdi ve yüksek, delici bir ıslık çaldı.

Elizabeth, Miles'ın bu çağrıya geleceğini, bunun aralarında bir işaret olduğunu biliyordu. Sör Guy efendisini çağırmakta kendini özgür hissediyorsa, Miles devin gizli varlığının nedeni hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı.

Çok kısa bir süre içinde Miles kılıcını çekmiş, tek başına göründü.

Sör Guy ciddiyetle, "Hanımefendi sizi öldürmek isteyip istemediğimi soruyor," dedi.

Miles birinden diğerine baktı. "Seni nasıl buldu?"

Sör Guy'ın gözleri Elizabeth'in yüzünden hiç ayrılmadı. Aynı anda hem utanıyor hem de hayranlık duyuyor gibiydi. "Onu duymadım."

Miles'ın gözleri parladı. "Hançeri ona geri ver, Elizabeth. Guy'ın sadakati konusunda endişelenmene gerek yok."

Elizabeth . Eteğinin gizlenmiş olan eliyle kayayı kavradı ve aynı zamanda Sör Guy'ın yumuşak bir şekilde örtülmüş ayağının üzerine bastığı düz kayaya dikkat etti. Ayaklar en güçlü erkeklerde bile savunmasızdı.

"Adamların nerede?" diye sordu Miles'a, gözleri Sör Guy'ın üzerindeydi.

"Şey... Elizabeth," diye başladı. "Düşündüm de belki..."

Elizabeth, Sör Guy'ın yüzündeki hafif değişikliklerden, her ne yapıldıysa Miles Montgomery'nin fikri olduğunu anladı.

"Yüksek sesle konuş!" diye emretti.

"MacArran topraklarındayız ve güvende olacağımızı bildiğim için sen ve Kit'le birlikte yürümeye karar verdim. Hiç tehlike olmadı."

Onunla yüzleşmek için döndü ama Sör Guy'ı görüş alanında tuttu. "Bunların hepsi bir numaraydı," dedi sakın bir sesle. "Adamlarının ortadan kaybolduğu konusunda yalan söyledin. Tehlikede olduğun konusunda yalan söyledin. Tüm bunları beni yalnız bırakmak için yaptın."

"Elizabeth," diye yatıştırdı. "Etrafımız insanlarla çevriliydi. Bir süre yalnız kalabilirsek belki beni tanırsın diye düşündüm. Ve Kit-"

"O çocuğun adını kirletme! O senin bu çirkin komplonun içinde değildi."

"Bu bir komplo değildi," diye yalvardı, gözleri yumuşacıktı.

"Peki ya tehlike? Benim ve oğlunuzun hayatını tehlikeye attınız. Bu orman vahşi adamlarla dolu!"

Miles patronluk taslayarak gülümsedi. "Doğru, ama bu vahşiler benimle evlilik yoluyla akraba. Eminim şu anda bile etrafımız MacArran'larla çevrilidir."

"Bu büyük yaban domuzundan başka kimseyi duymadım." Sör Guy onun yanında kaskatı kesildi.

"Hiçbir zarar gelmedi." Miles ona gülümsedi. "Hançeri bana ver, Elizabeth."

"Bir kadına söylenen yalanlar dışında hiçbir zararı yok," diye tükürdü ona.

Ondan sonra her şey bir anda olup bitmiş gibiydi. Hançerle Miles'a doğru hamle yaptı. Sir Guy'ın eli hançeri onun elinden aldı ve küçük bıçak uçarken, Elizabeth'in topuğu Sir Guy'ın sol ayağının en küçük iki parmağının üzerine indi. Miles şaşkın gözlerle Sir Guy'ın acı bakarken, Elizabeth' taşa sarılmış yumruğunun karnına saplandığını göremedi. Miles büyük bir acıyla yere yığıldı.

Elizabeth geri çekildi ve Sör Guy'ın yere oturup botunu çıkarmaya çalışmasını izledi, yüzü acısını gösteriyordu. Miles yemeğini kaybedecekmiş gibi görünüyordu.

"Aferin," diye bir ses geldi arkasından. Dönüp baktığında, siyah saçlı, mavi gözlü, Elizabeth kadar uzun boylu, nadir rastlanan güzellikte bir kadınla karşılaştı. Yanında büyük bir köpek duruyordu.

"Bu sana öğretmeli Miles," diye devam etti, "bütün kadınlar bir erkeğin uygun gördüğü şekilde kullanılmaktan hoşlanmazlar."

Ağaçlardan adamlar inmeye başladığında Elizabeth'in gözleri açıldı ve kulübenin olduğu yönden gelen yaşlı bir adam Kit'i elinden tutmuş götürüyordu.

"Leydi Elizabeth Chatworth," dedi kadın, "Ben Bronwyn MacArran, MacArran Klanı'nın lairi ve bu entrikacı genç adamın baldızıyım."

Miles kendini toparlıyordu. "Bronwyn, seni tekrar görmek güzel."

Bronwyn yaşlı adama, "Tam," dedi. "Sör Guy'ın ayağına bakın. "Sör Guy'ın ayağına bak. kırmak mı?"

"Muhtemelen," diye yanıtladı Elizabeth. "Bunu daha önce yaptığımda genellikle adamın en küçük parmağını kıldığını gördüm."

Bronwyn ona takdir eden bir bakış attı. "Bunlar benim adamlarım. Douglas." Kadın her adamın adını söylediğinde, adam öne çıktı ve Leydi Elizabeth'e başıyla selam verdi. "Alex, Jarl ve Francis."

Elizabeth her adama sert ve değerlendirci bir bakış attı. Etrafının erkeklerle çevrili olmasından hoşlanmıyordu ve Sör Guy'ın artık arkasında olmaması için hareket etti. Yanındaki çok sayıda erkek ona kendini küçük bir taş hücreye kapatılmış gibi hissettiriyordu.

Karnını ovuşturan Miles bu hareketi fark etti ve Elizabeth'e yaklaştı; Tam bir adım daha yaklaştığında Miles adamın koluna dokundu, gözleri uyarı veriyordu. Tam kaşlarını çatarak Kit'i bıraktı ve Elizabeth'ten uzaklaştı; Elizabeth'in gözlerinin dikkatli bir şekilde onu izlediğini fark etti.

"Peki benim değersiz kardeşim nerede?" Miles, önündeki sahneyi sessizce izleyen Bronwyn'e sordu.

"Kuzey sınırlarında devriye geziyor ama Larenston'a varmadan önce bizimle buluşmasını bekliyorum."

Miles Elizabeth'in kolunu tuttu, Elizabeth ondan uzaklaşmaya çalışınca elini sıktı. "Bronwyn'in bir bebeği var," dedi yüksek sesle. Nefesinin altından, "Güvendesin," diye fısıldadı. Bana yakın kal."

Elizabeth ona diğer erkeklerden daha güvende hissetmediğini belirten alaycı bir bakış attı ama yanından ayrılmadı. Bronwyn'e yakın duran adamlar çılgınca giyinmişlerdi, dizleri çıplaktı, saçları omuzlarına dökülmüştü ve bellerinde uzun, geniş kılıçlar vardı.

Bronwyn, Miles'in Elizabeth'e oynadığı çocukça oyundan daha fazlasının yanlış olduğunu hissediyordu ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki Larenston'a döndüklerinde havadaki bu gerginliğin ne anlama geldiğini öğrenebilirdi. "Gidelim mi?"

Elizabeth, Bronwyn'in adamları önüne gelene kadar kıpırdamadan durdu. Atların saklandığı yere kadar uzun bir yürüyüş vardı ve adamlar sessiz bir gruptu. Sör Guy kalın bir asaya yaslanarak ağır ağır yürüyordu.

Elizabeth Miles'a, "Ben adamların arkasında gitmek istiyorum," dedi, çenesi gerilmişti.

İtiraz etmeye başladı ama durdu, Bronwyn'e bir şeyler mırıldandı ve onun başını sallamasıyla İskoçlar ve Sör Guy önden at sürdüler, Kit Tam'ın yanına yerleşti.

"Elizabeth," diye söze başladı Miles atının tepesinde, onun yanında. "Bronwyn'in adamları sana zarar vermek istemiyor. Onlardan korkman için hiçbir sebep yok."

Ona ters ters baktı. "Onların güvenilirliği için senin sözüne mi güveneceğim? Bana yalan söyleyen sen mi? Benim ailemle savaş halinde olan bir aileden gelen sen mi?"

Miles bir an için gökyüzüne baktı. "Belki de sana oyun oynamakla hata ettim, ama Kit ve benimle ormanda birkaç gün geçirmeni isteseydim, cevabın ne olurdu?"

Gözlerini ondan kaçırdı.

"Elizabeth, itiraf etmelisin ki çok eğlendin. Orada, birkaç saat boyunca erkeklerden korkmadın."

"Ben erkeklerden *asla* korkmam," diye tersledi. "Sadece temkinli olmayı öğrendim."

"İhtiyatınız tüm hayatınızın önüne geçiyor," dedi sertçe. "Şu halimize bak, Bronwyn'in adamlarının tozunu yiyoruz çünkü onu gözünün önünde tutmazsan içlerinden birinin sana saldıracağından korkuyorsun."

"Öğrendim-" diye başladı.

"Hayatın sadece kötü yanını öğrenmişsin! Çoğu erkek Edmund Chatworth ya da Pagnell gibi değildir. Biz burada İskoçya'dayken bazı erkeklere güvenilebileceğini öğreneceksin. Hayır!" dedi, gözleri kilitlenerek. "*Bana* güvenilebileceğini öğreneceksin." Bunu söyledikten sonra atını mahmuzlayarak Sör Guy'ın yanına gitti ve Elizabeth'i yalnız bıraktı.

Bronwyn tekrar Elizabeth'e baktı, sonra sarışın kadının yanına gitmek için atını çevirdi. Çarpıcı bir çifttiller: Elizabeth'in narin, güzel yüz hatları; Bronwyn'in güçlü, yontulmuş yüz hatları.

"Bir sevgili kavgası mı?" Bronwyn gözleri Elizabeth'in yüzünü tarayarak sordu. Elizabeth soğukkanlılıkla, "Biz sevgili değiliz," dedi.

Bronwyn bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve Miles'in bir kadınla vakit geçirip ona sahip olmamasının bir ilk olduğunu düşündü. "Peki bir Chatworth nasıl olur da bir Montgomery ile ata biner?" diye sordu Elizabeth'in ona kullandığı ses tonuyla.

Elizabeth Bronwyn'e sert bir bakış attı. "Kardeşim Roger hakkında zehir saçmayı planlıyorsan, iki kez düşünmelisin."

Bronwyn ve Elizabeth atların üzerinde karşı karşıya geldiler ve aralarında birçok işaretin geçtiği bir andan sonra Bronwyn başını salladı. "Kardeşine İskoç akrabalarını sor," dedi atını dizginleyip Elizabeth'i kendi haline bırakmadan önce soğuk bir sesle.

"Peki Bronwyn'i kızdırdın mı?" Miles bir kez daha onun yanına bindiğinde sordu.

"Kendi kardeşime karşı yapılan her türlü kötülüğü dinleyecek miyim? O kadın Roger'la evlenmeye yemin etti ama sözünden döndü. Ve sonuç olarak -"

"Sonuç olarak Roger Chatworth kardeşimin sırtına saldırdı," diye araya girdi Miles. Durakladı ve atının üzerinden eğilerek onun elini tuttu. "Bize bir şans ver Elizabeth," dedi yumuşak bir sesle, gözleri eriyerek yalvarıyordu. "Senden tek istediğim, sana güvenebileceğimizi göstermemiz için hepimize zaman vermen."

Elizabeth cevap veremedi gürleyen toynakların sesi onlara doğru geldi. Başını kaldırıp baktığında her adamın mızraklarını çekmiş olduğunu gördü,

Elizabeth itiraz edemeden Bronwyn'in İskoçları iki kadının etrafını sarmıştı. Miles atını Elizabeth'e doğru yaklaştırdı.

"Şu benim salak kocam," dedi Bronwyn ve memnun ses tonu sözleriyle tamamen çelişiyordu.

Beş adam önlerinde durdu, liderleri uzun boylu, koyu sarı saçları omuzlarına dökülen, karısının kendisine attığı kıvılcımlardan zevk aldığı belli olan yakışıklı bir adamdı.

"Yaşlanıyorsun Tam," dedi sarışın adam tembelce, eyerinin önüne yaslanarak.

Tam sadece homurdandı ve mızrağını yeniden kılıfına soktu.

"Lanet olsun sana, Stephen," diye tısladı Bronwyn. "Neden uçurum boyunca öyle at sürüyordun? Ve neden yaklaştığına dair herhangi bir uyarıda bulunmadın?"

Yavaşça atından indi, dizginleri arkasındaki adamlardan birine attı ve karısına doğru yürüdü. Rahatça elini karısının bileğine koydu ve yukarı doğru çıkmaya başladı.

Bronwyn ona tekme attı. "Bırak beni!" diye bağırdı. "Seninle oyun oynamaktan daha önemli görevlerim var."

Stephen yıldırım hızıyla onun belini yakaladı ve eyerden çekti. "Uçurum boyunca at sürerken benim için endişelendin mi?" diye mırıldanarak onu kendine çekti.

"Tam!" Bronwyn soluk soluğa Stephen'ı itti.

"Delikanlının benim yardımına ihtiyacı yok," diye yanıtladı Tam. Miles sessizce, "Ama ben yardım etmeye hazırım," dedi.

Stephen karısını aniden serbest bıraktı. "Miles," diye soludu ve Miles attan indiğinde kardeşine sarıldı. "Ne zaman geldin? Neden İskoçya'dasın? Simon Amca'yla birliktesin sanıyordum -ve Simon Amca'nın kelleni tepside istediğini de nereden duydum?"

Miles kardeşine biraz gülümsedi ve omuz silkti.

Stephen küçük kardeşinden bir şey öğrenemeyeceğini bildiği için yüzünü buruşturdu. Miles'ın ağzı o kadar sıkı sıkıya kapalıydı ki bu sinir bozucuydu.

"Miles Elizabeth Chatworth'u getirdi," dedi Bronwyn kesin bir ifadeyle.

Stephen adamların arasından dönüp Elizabeth'i görmek için yukarı baktı. Tüm yumuşak yüz hatlarına rağmen, eyerde sert bir şekilde otururken katı ve bükülmez görünüyordu. Stephen ona doğru yürümeye başladı ama Miles onun kolunu yakaladı.

Miles, Elizabeth'e doğru ilerlerken konuşur gibi, "Ona dokunma," dedi.

Stephen bir anlık şaşkınlıktan sonra sıırttı. Kıskançlığı çok iyi anlıyordu; sadece bunu daha önce kardeşinde hiç görmemişti.

Miles kollarını Elizabeth'e doğru uzatırken Elizabeth tereddüt etti: "Stephen sana zarar vermeyecek ve o da aynı nezaketi bekleyecek." Miles'in gözlerinde bir pırıltı vardı.

Elizabeth, kendisine yarı canavar yarı cadı olduğunu söyleyen birkaç bakış fırlatan Sör Guy'a bakarken hafifçe gülümsemesine engel olamadı. Stephen'la tanıştırmayı beklemek zorunda kalmışlardı çünkü Tam'in karşısında uyuyakalmış olan Kit uyanmış ve kendini sevgili amcasının üzerine atmıştı. Stephen, Elizabeth'e elini uzatırken Kit'i bir kolunun üzerine oturtmuştu.

Elizabeth kaskatı kesildi ve onun elini tutmadı.

Miles kardeşine bir uyarı bakışı gönderdi ve Stephen bilmiş bir gülümsemeyle elini bıraktı.

"Evimize hoş geldiniz," dedi Stephen. "Ben bir Chatworth'um."

"Ben de bir Montgomery ve"- Bronwyn'e baktı-"bir MacArran'ım. Hoş geldiniz. Uçurum boyunca yürüyelim mi? Diktir ve bazen korkutucu olabilir."

Elizabeth kesin bir tavırla, "Ata binebilirim," dedi.

Miles onun kolunu tuttu, parmaklarını dudaklarına götürdü. "Elbette . Benim sakar kardeşim sadece seninle konuşmak için bir bahane yaratmaya çalışıyor."

"Stephen Amca!" Kit söyledi. Yetişkinler konuşmalarını bitirene kadar beklemek için çok uğraşmıştı. "Leydi Elizabeth babama vurdu ve Sör Guy'ı topallattı, biz de çadır falan olmadan ormanda uyuduk." Elizabeth'e gülümsedi, o da ona göz kırptı.

"Sör Guy'ı topallattı mı?" Stephen güldü. "Nedense bundan şüpheliyim."

Bronwyn soğukkanlılıkla, "Leydi Elizabeth Chatworth Sör Guy'ın ayak parmaklarını kırdı," dedi.

Stephen gözlerini karısına dikti. "Ses tonunu beğendiğimden emin değilim."

Miles kardeşinin dikkatini çekmek için hızla konuştu. "MacGregor'lar nasıl?"

Bronwyn ve Stephen, yüzyıllardır MacArran Klanı'nın düşmanı olan bu klan hakkında konuşurken yarı betimleme yarı tartışma halindeydiler - ta ki birkaç ay önce bir ateşkes yapılana kadar. Bronwyn'in kardeşi Davy, MacGregor'un kızıyla evlenmişti.

Onlar konuşurken, bir tarafı yüksek kayalık, diğer tarafı dik bir düşüş olan tehlikeli uçurum yolu boyunca yürüyorlardı. Miles'a yakın duran Elizabeth, Stephen'ın yanında, Bronwyn ise önlerinde, evli çiftin konuşmalarını büyük bir hayranlıkla dinliyordu. Hararetle tartışıyorlardı ama kesinlikle düşmanlık beslemiyorlardı. Arkalarındaki adamlar kendi aralarında konuşuyorlardı, yani bu şakalaşma onlar için yeni değildi. Bronwyn Stephen'la alay ediyor, ona çeşitli isimler takıyor, Stephen ise ona sadece gülümseyerek fikirlerinin saçma olduğunu söylüyordu. Elizabeth'in gördüğü tüm evliliklerde, Bronwyn'in söylediklerinin yarısını söyleseydi kocası karısının gözünü karartırdı.

Elizabeth Miles'a baktı ve onun Bronwyn ile kardeşine iyi niyetle gülümsediğini gördü. Kit, Bronwyn'in tarafını tutarak tartışmaya girmeye başladı ve koşarak onun elini tuttu.

"O senin oğlun." Stephen kardeşine bakarak güldü.

Stephen Miles'a, kaya duvarına doğru baktığı için kayaların yukarıdan yuvarlanarak Elizabeth'i hedef aldığını gördü. Bir şövalyenin içgüdüleriyle, düşündüğü kadar hızlı hareket ederek Elizabeth'e doğru sıçradı. İkisi de kaya duvara çarptı, Stephen'ın iri vücudu Elizabeth'i sıkıştırdı, kaya arkasına düşerken onu ezdi.

Elizabeth de düşünmeden tepki vermişti. Birkaç dakikalığına gardını düşürmüştü ama arkasında, yanında adamlar olduğu için gergin kalmıştı. Duyuları Stephen'ın ani saldırısının nedenini algılayamadı ama sadece bir kez daha bir adamın onu tehdit ettiğini biliyordu.

Panikledi. Sadece küçük bir kargaşa değil, Elizabeth zaten gergin olan atları ürküten bir çığlık attı. Ve tek bir çığlıkla da , kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi pençelemeye ve tekmelemeye başladı.

Kızın tepkisi karşısında şaşkına dönen Stephen onun omuzlarını tutmaya çalıştı. "Elizabeth," diye bağırdı onun dehşet içindeki yüzüne.

Miles'ın omzuna ve sırtına düşen taşlar onu dizlerinin üzerine çökertmişti. Elizabeth'in çılgınlığını duyar duymaz yanına gitti.

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı kardeşine. "Sana ona dokunmamamı söylemiştim." Sert bir itiş kakışla Stephen'ı uzaklaştırdı, Elizabeth'i yakalamaya çalıştı.

"Sessiz olun!" diye emretti.

Elizabeth hâlâ çılgınlık içindeydi, Miles'ı tırmalıyor, ondan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Omuzlarından tutup sertçe sarstı. "Elizabeth," dedi sabırla, yüksek sesle. "Güvendesin. Beni duyuyor musun? Güvendesin." Elizabeth'in gözlerini Miles'a çevirmesi için bir kez daha sarsılması gerekti - Miles'ın daha önce hiç görmediği türden, korkmuş, dehşete düşmüş, çaresiz gözler. Bir an için birbirlerine baktılar ve Miles karakterinin tüm gücünü kullanarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Artık güvendesin aşkım. Benimle her zaman güvende olacaksın."

Vücudu titremeye başladı ve onu kollarının arasına çekip kendine yakın tuttu, saçlarını okşadı. Yanlarında duran Stephen'a baktığında, "Bir at bırak. Biz sonra geliriz."

Elizabeth yanlarından geçen cenaze alayının farkında bile değildi. Korkusu onu güçsüz düşürmüştü ve Miles yanağını, boynunu, kolunu okşarken tek yapabildiği destek almak için ona yaslanmaktı. Dakikalar sonra ondan uzaklaştı.

"Kendimi rezil ettim," dedi çaresizlikle, Miles ona gülümsedi.

"Stephen sana dokunmamasını söylediğimde anlamadı. Eminim bunun sadece kıskançlık olduğunu düşünmüştür."

"Kıskanmıyor musun?" diye sordu, uzaklaşarak konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Belki de. Ama sizin korkularınız benim kıskançlığımdan daha önemli."

"Sizin deyiminizle benim korkularım sizi ilgilendirmez." Ondan tamamen uzaklaşmayı başardı.

"Elizabeth." Sesi yalvarır gibiydi, çok alçaktı. "Bütün bunları içinde tutma. Sana iyi bir dinleyici olduğumu söylemiştim. Konuş benimle. Seni bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu anlat bana."

Elleriyle arkasındaki kaya duvara tutundu. Katı kütle iyi hissettirdi, ona gerçeklik hissi verdi. "Diğerlerini neden gönderdin?"

Gözlerinden bir öfke parıltısı geçti. "Böylece senin ırzına geçtiğimde şahidim olmayacaktı. Başka neden olsun ki?" Kadının onun alaycı olduğundan emin olmadığını görünce, çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Hadi, Larenston'a gidelim." Onun kolunu çok sert bir şekilde yakaladı. "Neye ihtiyacın var biliyor musun, Elizabeth? Seninle sevişecek, korkunun gerçeklerden çok daha kötü olduğunu sana gösterecek birine ihtiyacın var."

"Bu görev için pek çok gönüllüm oldu," diye tısladı ona.

"Gördüğüm kadarıyla sen sadece tecavüzcüleri tanıyorsun, aşıkları değil."

Bununla birlikte, onu neredeyse eyere fırlattı ve arkasından ata bindi.

Bölüm 8

" ^ "

Elizabeth elini alnına götürdü ve gözlerini yavaşça açtı. Yattığı büyük oda boş ve karanlıktı, Miles'la birlikte MacArran Klanı'nın kalesine gireli saatler olmuştu. Burası çok eski bir yerdi, dev bir kartalın pençeleriyle tutunmaya çalışması gibi bir uçurumun kenarına kurulmuştu. Kale kadar yaşlı görünen bir kadın Elizabeth'e otlarla dolu sıcak bir içecek uzattı ve kadın arkasını döndüğünde Elizabeth içeceği bir bankın arkasındaki çalılara döktü. Elizabeth otlar hakkında bilgi sahibiydi ve içeceğin içinde ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

Bronwyn'in Morag adını verdiği ufak tefek kadın keskin gözlerle Elizabeth'i izledi ve birkaç dakika sonra Elizabeth uyuma numarası yaparak yatağa uzandı.

"Dinlenmeye ihtiyacı var," dedi Bronwyn onun üzerinden. "Stephen onu düşen kayaların altından çıkardığında olduğu kadar deliren birini daha önce hiç görmemiştim. Sanki şeytanlar aniden vücuduna girmiş gibiydi."

Morag küçük bir homurtu çıkardı. "Stephen'la ilk karşılaştığında onunla uzun süre mücadele etmiştin."

"Aynı şey değildi," diye ısrar etti Bronwyn. "Miles onu sakinleştirdi ama ancak uzun süre salladıktan sonra. Sör Guy'ın ayak parmaklarını kırdığını biliyor muydun?"

"Ben de ikinizin kavga ettiğini duydum," diye tersledi Morag.

Bronwyn savunmaya geçercesine doğruldu. "Roger Chatworth'u bana karşı savunmaya cüret ediyor. Yaptıklarından sonra-"

"O onun kardeşi!" Morag tükürdü. "Ondan sadık olmasını beklersin ama yine de senin yolundan hemen gitmesi gerektiğini düşünüyor gibisin. Bronwyn, dünyada her şeyin birden fazla yolu vardır." Eğildi ve Elizabeth'in sessiz formunun üzerine büyük mavi ve yeşil bir örtü serdi. "Onu rahat bırakalım. Stephen'ın en büyük kardeşinden bir haberci geldi."

"Neden bana söylemedin?" Bronwyn çocuk muamelesi gördüğü için kızgın ve bu muameleyi hak ettiği için daha da kızgındı.

Elizabeth kapı kapandıktan sonra kıpırdamadan yattı ve birinin nefes alıp verişini dinledi. Bazen erkekler odadan çıkmış gibi yaparlardı ama aslında sadece karanlık köşelerde saklanıyorlardı. Yalnız olduğundan emin olunca arkasını döndü ve dikkatle gözlerini açtı. Gerçekten de yalnızdı.

Yataktan fırladı ve pencereye gitti. Dışarıda hava yeni yeni kararıyordu, ay ışığı gri taştan kalenin dik duvarlarını aydınlatmaya başlamıştı. Şimdi kaçma zamanıydı, şimdi bir rutin belirlenmeden, tüm MacArran'lar onun bir tutsak olduğunu öğrenmeden önce.

O izlerken, aşağıdaki zeminde, vücutları ekoselerle kaplı dört adam yürüyordu. Elizabeth gülümseyerek bir plan yapmaya başladı. Odada yaptığı hızlı ve sessiz bir aramada bir sandık dolusu erkek giysisi buldu. Elbisesinin ipek eteğini yukarı çekti, beline bağladı, sonra üzerine bir

Hacimli bir erkek gömleği ve ağır yün çoraplar giydi. Bir an için dizlerine baktı ve insan içine neredeyse çırılçıplak çıkma fikri karşısında gözlerini kırptırdı. Ayakkabı yoktu, bu yüzden kendi yumuşak ayakkabılarıyla idare etmek zorunda kaldı, ayak parmakları çorapların ek hacmiyle sıkıca sıkışmıştı. Ekoseyi kısa bir etek oluşturacak ve bir omzuna atılabilecek şekilde üzerine sarmak birkaç deneme gerektirdi ve beline bir kemer bağladığında hala doğru yapmadığından emindi. Tokalanamayacak kadar uzundu.

Nefesini tutarak dikkatle kapıyı açtı ve henüz kapısının önünde bir nöbetçi olmaması için dua etti. Şansı yaver gitti ve dar bir aralıktan geçip loş salona çıktı. Miles onu odaya götürdüğünde kaleden çıkış yolunu ezberlemişti ve şimdi yönünü bulmak için durakladığında sesleri dinledi.

Uzakta, solunda ve aşağıda sesler duyabiliyordu. Yavaşça, duvarın içinde eriyerek, merdivenlerden ana çıkışa doğru süzüldü. Tam insanların toplandığı odanın önünden geçerken Chatworth ismini duydu. Dışarıya açılan kapıya doğru baktı ama aynı zamanda bilgi almak istiyordu. Bir gölgeden daha fazla ses çıkarmadan, duyabileceğı bir yere doğru ilerledi.

Stephen konuşuyordu. "İkinize de lanet olsun Miles!" Sesine öfke . "Gavin'in senden daha fazla akly yok. İkiniz de Chat Worth'un istediğı şeyi gerçekleştirmesine yardım ediyorsunuz. Ailemizi yok etmeye çok yaklaştı."

Miles sessiz kaldı.

Bronwyn elini Miles'ın koluna koydu. "Lütfen onu serbest bırakın. Leydi Elizabeth silahlı bir muhafızla İngiltere'ye dönebilir ve Gavin onun serbest bırakıldığını duyunca Roger Chatworth'ün gitmesine izin verir."

Miles hâlâ konuşmuyordu.

"Lanet olsun sana!" Stephen böğürdü. "Cevap ver bize!"

Miles'ın gözleri parladı. "Elizabeth'i serbest bırakmayacağım. Gavin'in Roger Chatworth ile ne yapacağı kardeşimi ilgilendirir. Elizabeth ise benim."

"Eğer kardeşim olmasaydın-" Stephen başladı.

"Eğer kardeşin olmasaydım, yaptığım şeyin senin üzerinde hiçbir etkisi olmazdı." Miles oldukça sakindi, sadece gözleri öfkesini gösteriyordu.

Stephen çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Onunla sen konuş," dedi Bronwyn'e. "Kardeşlerimin hiçbirinde akıl yok."

Bronwyn kocasının karşısına dikildi. "Bir zamanlar senin olduğuna inandığın şey için Roger Chatworth'le savaşmıştın. Şimdi Miles da aynı şeyi yapıyor ve sen yine de ona öfke duyuyorsun."

"O zamanlar durum farklıydı," dedi Stephen suratını asarak. "Seni bana kral verdi."

"Ve Elizabeth bana verildi!" Miles büyük bir tutkuyla araya girdi. "Bronwyn, burada hoş karşılanıyor muyum? Değilse ben ve adamlarım Leydi Elizabeth'le birlikte gideriz."

Bronwyn yumuşak bir sesle, "Rica ederim," dedi. "Chatworth savaşa hazır olmadığı sürece MacArran'lara saldırmayacaktır." Stephen'a döndü. "Gavin'in Chatworth'ü esir tutmasına gelince, buna sevindim. Chatworth'un kız kardeşin Mary'ye yaptıklarını ya da beni bir ay boyunca esir tuttuğunu unuttun mu?"

Elizabeth bu sözleri duyduktan sonra kayıplara karıştı. Onun sandıkları gibi uysal bir tutsak olmadığını göreceklerdi.

Dışarıda denizden bir sis geliyordu ve Tanrı'nın yardımı için gizli bir şükranla gülümsedi. İlk ihtiyacı bir at bulmaktı çünkü İskoçya'dan yürüyerek çıkamazdı. Kıpırdamadan durdu, ahırların nerede olduğunu anlamaya çalışarak dikkatle dinledi.

Elizabeth at çalma konusunda oldukça iyiydi; kısa yaşamı boyunca çok fazla pratik yapmıştı. Atlar çocuklar gibiydi. Onlarla sessizce, basitçe, hızlı hareketler yapmadan konuşulması gerekirdi. Ahırın bir ucunda iki adam gülüşüyor, alçak sesle yattıkları son kadınlar hakkında konuşuyorlardı.

Elizabeth büyük bir gizlilikle, uzun ahırın uzak ucundan dizginli bir at çıkardı. Ahırın duvarından bir eyer aldı ve hayvanı eyerlemeden önce dışarı çıkana kadar bekledi. Birkaç dönümlük bir arazide bu kadar çok insanın bir arada yaşamasının görece gürültüsünden dolayı cennete şükretti. Gıcırdayan bir at arabası geçti; dört atı süren bir adam hayvanları ahırlardan çok uzak olmayan bir yere bağladı ve atlardan ikisi birbirini ısırmaya başladı. Bu sırada

Bunun sonucunda üç adam bağırmaya ve kırbaçlarını şaklatmaya başladı. Etrafta dolaşan insanlardan hiçbirini, gölgelerin arasında duran ve başını ekose bir örtüyle kapatmış olan hafif figüre bakmadı bile.

Elizabeth atına bindiğinde tembelce arabayı takip ederek Larenston'ın açık kapılarından çıktı ve tıpkı arabacı gibi elini kaldırarak üstündeki muhafızları sessizce selamladı. Muhafızlar insanların içeri girmesini engellemek için oradaydı; çıkan insanlar onları pek ilgilendirmiyordu.

MacArran kalesine ulaşmanın tek yolu korkutucu derecede dar bir arazi parçasından geçmekti. Elizabeth'in zaten hızla atan kalbi kaburgalarını kırmakla tehdit ediyordu. Önündeki at arabası alışılmadık derecede dardı ve buna rağmen tekerlekleri yolun hemen kenarında duruyordu; her iki yönde de bir santim ilerlese adam, at arabası ve at kenardan aşağı uçacaktı.

Yolun sonuna ulaştığında, birkaç nedenden dolayı rahat bir nefes aldı - tehlikeli patikanın sonu ve şu ana kadar hiçbir alarm çalmamıştı.

Arabacı omzunun üzerinden baktı ve ona sıırttı. "O yoldan çıktığıma hep sevinmişimdir. Bu tarafa mı gidiyorsun?"

Dümdüz ileride, insanların onu görebileceği ve arama ekibine yol gösterebileceği çiftliklerin arasından geçen kolay bir yol vardı. Sağ tarafta uçurum yolu vardı, Miles'la birlikte ata bindikleri yol. Gece uçurum boyunca at sürmek...

"Hayır!" dedi en boğuk sesiyle arabacıya. Belli ki adam onunla birlikte giderse konuşmak isteyecekti. Ekose kaplı kolunu uçuruma doğru uzattı.

"Sizi gençler!" Adam kıkırdadı. "Sana iyi şanslar, delikanlı. Ay ışığı bol, ama adımlarına dikkat et." Bununla birlikte atına ve uzaklaştı.

Elizabeth korkusunu düşünmek için zaman kaybetmedi ve kısırağını önündeki siyah boşluğa doğru itti. Gece vakti yol hatırladığından daha kötü görünüyordu. Atı ve sadece bir saniyelik tereddütten sonra attan inip onu yönlendirmeye başladı.

"Lanet olası Miles Montgomery!" diye mırıldandı. Neden böyle vahşi bir yere gelmek zorundaydı ki? Eğer birini esir alacaksa, bunu medeni bir ortamda yapmalıydı.

Tam tepesinde bir kurdun uluması mırıldanmasını durdurdu. Uçurumun tepesindeki silüette üç kurt vardı, başlarını eğmiş onu izliyorlardı. At dans etti ve Elizabeth dizginleri bileğine doladı. O hareket ettikçe kurtlar da onunla birlikte hareket ediyordu. Sürüye bir tane daha katıldı.

Elizabeth'e kilometrelerce yol almış gibi geliyordu ama uçurum yolunun sonunu bile göremiyordu. Bir an için kaya duvara yaslandı ve hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Kurtlar, kurbanlarının yenilgiyi kabul ettiğine inanmış gibi görünerek topluca hırladılar. At şaha kalktı ve Elizabeth'in elindeki dizginleri kopardı. Elizabeth ata doğru bir hamle yaptı, ayağını kaybetti ve uçurumun kenarından aşağı düştü. Serbest kalan at patikadan aşağı yuvarlandı.

Bir süre hareketsiz yattı, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya ve kendini nasıl kurtaracağını bulmaya çalıştı. Tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarına tutundu, bir ayağı desteksiz sallanıyor, diğer ayağı tutunmak için zorlanıyordu. Kolları kayaya sarılmış, çenesi aşağıya doğru bastırıyordu. Sol kolunu hareket ettirdi ve o hareket ettikçe kaya altından parçalandı. Dehşet dolu bir nefesle sağ bacağını hareket ettirerek tutunacak bir yer aramaya başladı ama bulamadı. Bir kaya parçası daha ufalandı ve bir şeyler yapması gerektiğini anladı.

Kollarındaki tüm gücü kullanarak kendini yukarı itmeye çalıştı ve kalçalarını sola doğru itti. Sol dizi sert kaya yola takıldığında, rahatlama gözyaşlarını kırıştırmak zorunda kaldı. Yavaş yavaş, ağrıyan, morarmış bedenini tekrar yola taşıdı.

Elleri ve dizleri üzerinde güvenli kaya duvarına süründü ve orada oturdu, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor, göğsü kabarıyordu. Kollarından kan damlıyordu ve ham dizleri yanıyordu.

Yukarıda hayvanların kavgaya ederken çıkardığı büyük bir çığlık duyuldu. Kendini duvardan uzaklaştırdığında kurtlara saldıran bir hayvan gördü. "Bronwyn'in o büyük köpeği," diye soludu ve bir anlığına sessiz bir duayla gözlerini kapadı.

Orada uzun süre oturmadı. Yakında ortadan kaybolduğu anlaşılacaktı ve Montgomery düşmanlarının çok önünde olması gerekiyordu.

Ayağa kalktığı anda düşündüğünden daha kötü yaralandığını fark etti. Sol bacağı sertleşmiş, bileği ağrıyordu. Yanaklarındaki gözyaşlarını sildiğinde, ay ışığında elleri kanlı görünüyordu. Çiğ avuç içleriyle

Yol boyunca yolunu hissetmeye başladı, görüşünün ona rehberlik edeceğine güvenmiyordu ama yön için sağlam kayaya ihtiyaç duyuyordu.

Yolun sonuna ulaştığında ay batmıştı ama siyah açık alan korkutucu olmak yerine ona hoş gelmişti. Ekosesini üzerine çekti, zayıf bacaklarını görmezden geldi ve yürümeye başladı.

Göğüs hizasında iki iğne ucu kadar ışık ona doğru parladığında nefesi kesildi, durdu ve bir silah aradı. Kıpırdamadan önce birkaç dakika boyunca hayvanla, her neyse onunla göz göze geldi. Bronwyn'in köpeği olduğunu anlamadan önce hayvan neredeyse ona dokunuyordu.

Köpek başını şaşkınca ona doğru eğdi ve Elizabeth rahatlatarak ağlamak istedi.

"Kurtları öldürdün, değil mi?" dedi. "İyi çocuk. Arkadaş canlısı mısın?" Çekingen bir tavırla elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve köpeğin dilini yalamasıyla ödüllendirildi. Hayvanın koca kafasını okşamaya başladığında, köpek elini dürterek onu uçurum yoluna doğru geri itti.

"Hayır, oğlum," diye fısıldadı. Hareketsiz durması kesiklerini ve morluklarını daha fazla hissetmesine neden oluyordu. Ve uyumayalı günler olmuş gibiydi. "Bu taraftan gitmek istiyorum, Bronwyn'e geri dönmek değil."

Köpek sahibinin adını duyunca keskin bir havlama sesi çıkardı. "Hayır!" dedi kadın sertçe.

Köpek, sözlerini değerlendiriyormuş gibi bir süre onu izledi, sonra önlerindeki ormana doğru döndü.

"Aferin oğlum." Gülümsedi. "Belki beni buradan çıkarabilirsin. Beni, ödeyeceği ödül karşılığında kardeşime geri götürecektir başka bir klanı götürebilirsin."

Köpeğin arkasından yürüdü ama tökezlemeye başlayınca köpek durdu ve kolunun altına girerek ona yaslanmaya başladı. "Adın ne oğlum?" diye fısıldadı yorgun bir sesle. "George ya da Oliver mı yoksa hiç duymadığım bir İskoç ismi mi?"

Köpek onun için adımlarını daha da yavaşlattı.

"Charlie'ye ne dersin?" dedi. "Charlie ismini daha çok seviyorum."

Bununla birlikte, köpeğin yanında bir yığın halinde yığıldı, uyuyordu ya da belki de baygındı.

Köpek onu dürttü, kokladı, kanlı yüzünü yaladı ve hiçbir şey onu ayağa kaldırmadığında yanına yerleşip uyudu.

Elizabeth uyanıp köpeğin iri, tüylü kafasına baktığında güneş tepedeydi. Hayvanın gözleri sorguluyordu, tıpkı bir insan gibi onunla ilgileniyordu. Köpeğin gözlerinden birinin altında kurumuş kanla kaplı çirkin bir kesik vardı.

"Bunu kurtlarla savaşıırken mi öğrendin?" Köpeğe gülümseyerek kulaklarını kaşıdı. Ayağa kalkmaya başladığında bacakları altından çekildi ve köpeği kavradı. "Güçlü olman iyi bir şey Charlie," dedi, kendini desteklemek için köpeğin sırtını kullanarak.

Nihayet ayağa kalktığında kendine baktı ve inledi. Eteğinin yarısı bağlanmış, yarısı ayak bileklerine kadar sarkmıştı. Sol dizi kesilmiş, sıyrılmış ve hâlâ kan sızıyordu, sağ dizi ise sadece çiğdi. Kararlılıkla ekoseyi kollarının üzerine attı, hasarı görmek istemiyordu. Saçlarına dokunduğunda kurumuş kan parçaları hissetti ve elini çekti.

"Biraz su bulabilir misin Charlie?" diye sordu köpeğe. "Su mu?"

Köpek bir anda kayalık arazide uzaklaştı ve Elizabeth ancak salyangoz hızıyla takip edebildiğinde geri döndü. Yeni iyileşmiş yara kabukları açılmıştı ve vücudunda ılık kan damlaları vardı.

Köpek onu küçük bir dereye götürdü ve orada geldiğinde yıkandı. Kurtarıcılarıyla buluştuğunda mümkün olduğunca şık görünmek istiyordu.

O ve köpek saatlerce yürüdüler, kayalara ve birkaç ağaca yakın durdular. Bir keresinde atların sesini duydular ve Elizabeth içgüdüsel olarak köpeği yanına çekerek saklandı. Kendisinden ayrılmaya karar verseydi koca köpeği tutmasının imkânı yoktu ama şu an için hayvan onunla kalmaktan memnun görünüyordu.

Gün batımına doğru, kalan azıcık gücü de tükenmişti ve köpek göremediği bir şeye havlamaya başladığında bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. "Miles ya da hanımın olduğuna şüphe yok," dedi ağır ağır ve yere kayarak gözlerini kapattı.

Gözlerini tekrar açtığında, daha önce hiç görmediği bir adam, bacaklarını açmış, ellerini kalçalarına , karşısında duruyordu. Ölmekte olan güneş ışığı gri saçlarını gölgeyor, güçlü çenesine gölgeler düşürüyordu.

"Ee, Rab," dedi derin bir sesle, köpeği okşayarak, "bu sefer bana ne getirdin?"

Adam ona doğru eğilirken Elizabeth, "Bana dokunma," diye fısıldadı.

"Sana herhangi bir şekilde zarar vereceğimden endişeleniyorsan, genç kadın, endişelenmene gerek yok. Ben MacGregor'um ve sen de benim arazimdesin. Bronwyn'in köpeği neden *seninle*?" İngiliz kıyafetlerine baktı.

Elizabeth yorgun, zayıf ve açtı ama ölmemişti. Adamın Bronwyn'den bahsediş şekli ona arkadaş olduklarını söylüyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Artık asla eve dönmeyecekti. MacArran'ların hiçbir dostu onu İngiltere'ye geri götürmeyecekti ve Roger'ın bir Montgomery tarafından yakalanması özel bir savaş başlatabilirdi.

MacGregor, "Bu kadar sevinme genç kız," dedi. "Yakında güzel ve güvenli bir yerde olacaksın. Birileri yaralarınla ilgilenecek ve biz de seni besleyeceğiz ve- Bu da ne!"

Adam yaklaştıkça Elizabeth kılıcını kınından çıkarmış ve karnına nişan almıştı. Zayıflığı ıskalamasına neden olmuştu.

Lachlan MacGregor kenara çekildi, kızın elinden dirseği aldı ve hızlı bir hareketle onu omzunun üzerinden fırlattı. Kadın debelenmeye başlayınca, "Bana daha fazla sorun çıkarma, genç kız," diye emretti. "İskoçya'da iyiliğin karşılığını birini bıçaklayarak ödemeyiz."

Elizabeth'i atına bindirdi, Rab'e onu takip etmesi için ıslık çaldı ve üçü hızla yola koyuldular.

Bölüm 9

" ^ "

Elizabeth, MacGregor şatosunun meşe kapısı parmaklıklı büyük bir odasında tek başına oturuyordu. Odada kocaman bir yatak, bir sandık ve

üç sandalye vardı. Bir duvar boyunca kütüklerle dolu bir şömine vardı ama soğuk taşları ısıtan bir ateş yoktu.

Elizabeth sandalyelerden birine büzülmüş, Bronwyn'den aldığı ekoseyi üzerine sarmış, ağrıyan dizlerini göğsüne çekmişti. MacGregor'un onu arkasına bile bakmadan odaya fırlatmasından bu yana birkaç saat geçmişti. Ona ne yiyecek ne de yıkanması için su gönderilmişti ve köpeği Rab, MacGregor kalesini görür görmez kaçmıştı. Elizabeth uyuyamayacak kadar yorgundu, zihni de dinlenmesine izin vermeyecek kadar karıştı.

Ağır kapıdan boğuk bir şekilde gelen tanıdık sesi ilk duyduğunda ilk tepkisi rahatlamak oldu. Ama hemen toparlandı. Miles Montgomery herkes kadar onun da düşmanıydı.

Miles kapıyı açıp cesurca içeri girdiğinde, kadın onun için hazırды. Şömine rafından aldığı bakır ve gümüş kadehi Miles'in kafasına fırlattı.

Miles nesneyi sol eline aldı ve ona doğru yürümeye devam etti.

Kadın duvardan ona küçük bir kalkan fırlattı ve o da bunu sağ eliyle yakaladı.

Elizabeth küçük bir zafer gülümsemesiyle şömine rafından hırpalanmış bir miğfer aldı ve fırlatmak için kolunu geri çekti. Bu nesneyi yakalayabileceği başka eli yoktu.

Ama o daha miğferi fırlatmadan Miles önünde durmuş, kollarıyla onu kendine doğru çekmişti.

"Senin için çok endişelendim," diye fısıldadı, yüzü onun yanağına gömülmüştü. "Neden öyle kaçıp gittin? İskoçya İngiltere gibi değil. Kalles bir ülke."

Onu çok sıkı tutmuyordu, en azından mücadele etmek istemesine neden olacak kadar değil, ama bunun yerine neredeyse onu daha yakına çekmesini diliyordu. Zaten kıpırdamadan durması gerekiyordu, yoksa adamın kolları tamamen kopabilirdi. Yine de onun aptalca sözleri üzerine uzaklaştı. "Kurtlar tarafından saldırıya uğradım, neredeyse denize düşüyordum ve bir adam beni bir tahıl çuvalı gibi fırlatıp atıyor ve *sen bana* buranın hain bir ülke olduğunu söylüyorsun!"

Miles onun şakağına dokundu ve kadın ondan uzaklaşmadı. Gözlerinde alışılmadık bir ışık vardı. "Elizabeth, kendi sorunlarını kendin yaratıyorsun."

"Düşmanımın eline teslim edilmeyi ya da bu düşman ülkeye esir olarak getirilmeyi ben istemedim ve o adama gelince-"

Miles onun sözünü kesti. "MacGregor ona bıçak çekmene çok kızdı. Birkaç ay önce Bronwyn'in ona bıçak kullanması yüzünden neredeyse ölüyordu."

"Ama arkadaş gibi görünüyorlardı."

O daha tek kelime edemeden odanın kapısı açıldı ve meşe bir küvet taşıyan iki iri yarı İskoç içeri girdi. Arkalarından sıcak su dolu kovalar taşıyan bir düzine kadın geldi. Son kadın, içinde üç sürahi ve iki kadeh bulunan bir tepsi tutuyordu.

"Banyo yapmama eğiliminizi bildiğimden, size bir banyo sipariş etme cüretini gösterdim." Miles ona gülümsedi.

Elizabeth ona cevap vermedi ama burnunu havaya kaldırıp soğuk şömineye doğru döndü.

Odada ikisi dışında kimse kalmayınca Miles elini Elizabeth'in omzuna koydu. "Gel de su sıcakken yıkan Elizabeth."

Ona doğru döndü. "Diğer erkekler için yapmadığım bir şeyi senin için yapacağımı neden düşündün? Larenston'da senden kaçtım ve şimdi burada ortaya çıktın diye kollarına atlayacağımı düşünüyor gibisin. MacGregor ya da Montgomery tarafından esir tutulmam neyi değiştirir ki? Doğruyu söylemek gerekirse, ben MacGregor'u tercih ederim."

Miles'in çenesi sertleşti ve gözleri karardı. "Sanırım aramızdaki bazı şeyleri açıklığa kavuşturmanın zamanı geldi. Sana karşı sabırlı olmaktan çok daha fazlasını yaptım. Sen Sör Guy'a zarar verirken sessizce bekledim. Oğlumu seninle paylaştım. Tüm MacArran Klanı'nı kargaşaya sokmanı izledim ve şimdi de MacGregor'u yaralamaya çok yaklaştın. MacGregorlar ve MacArranlar arasındaki barış çok yeni ve kırılgan. Stephen'ın bir yılda inşa ettiği şeyi yok edebilirdin. Şu haline bak Elizabeth! Kendini gördün mü? Her yerinde kurumuş kan var, belli ki bitkinsin ve çok kilo vermişsin. Sanırım artık kendi yoluna gitmene izin vermemenin zamanı geldi."

"Benim...!" diye mırıldandı. "Esir tutulmak istemiyorum! Beni anlıyor musun? Kalın kafana bir şey sokabilir miyim? Eve, kardeşlerimin yanına gitmek istiyorum ve bunun için elimden geleni yapacağım."

"Eve!" Miles sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Bu kelimenin ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı? İnsanların ayak parmaklarını kırmayı nereden öğrendin? Bir bıçağı nasıl bu kadar etkili kullanacağını? Bütün erkeklerin kötü yaratıklar olduğuna nasıl karar verdin? Neden hiçbir erkeğin dokunuşuna tahammül edemiyorsun?"

Elizabeth asık suratla ona baktı. Bir süre sonra, "Edmund öldü," dedi.

"Hep bir bulutun altında mı yaşayacaksın Elizabeth?" diye fısıldadı, gözleri yumuşacıktı. "Her zaman sadece istediklerini mi göreceksin?" Uzun bir iç çekişten sonra elini ona uzattı. "Su soğumadan gel ve yıkan."

"Hayır," dedi yavaşça. "Yıkanmak istemiyorum."

Miles'ın olağanüstü çabukluğuna alışkın olmalıydı ama her zamanki gibi buna hazırlıksızdı.

"Bu kadar yeter, Elizabeth," dedi adam, nemli ekoseyi kızın üzerinden atmadan önce. "Sabırlı ve nazık davrandım ama şu andan itibaren biraz itaat etmeyi ve güvenmeyi öğreneceksin. Sana zarar vermeyeceğim; hiçbir kadına zarar vermedim ama kendine zarar vermene de seyirci kalamam."

Bununla birlikte, elbisesinin önünü yırtarak göğüslerini ortaya çıkardı.

Elizabeth nefesini tuttu, kollarını önünde kavuşturdu ve geriye sıçradı.

Miles onu kolayca yakaladı ve iki hızlı gözyaşıyla onu çırılçıplak bıraktı. Onu kucağına alıp küvete taşırken vücuduna hiç dikkat etmemiş gibi görünüyordu ve onu nazikçe suyun içine bıraktı.

Tek kelime etmeden bir bez aldı, sabunladı ve yüzünü nazikçe yıkamaya başladı. "Çırpınırsan sabun gözlerine kaçır," dedi ve kızın hareketsiz durmasını sağladı.

Adam vücudunun üst yarısını yıkarken onunla konuşmayı reddetti, elleri yüksek, sıkı göğüslerinin üzerinde uzun süre kayarken kızarmış yüzünü gizleyen sabun için mutluydu.

"Kendini nasıl yaraladın?" sordu sohbet edercesine, sol bacağına sabunlarken dizindeki çirkin kesiklere ve sıyrıklara dikkat ederek.

Su onu rahatlatıyordu ve ona anlatmaması için hiçbir neden yoktu. K vete uzandı, gözlerini kapadı ve ona uçurum yolunda geçirdiği geceyi anlattı. Hik yenin yarısında eline bir kadeh şarap değdi ve susamı  bir şekilde içti. Sarho  edici madde hemen kafasına gitti ve hülyalı bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Rab benimle kaldı," diye bitirdi sözlerini, biraz daha şarap içerek. "Köpek Bronwyn'e gitmek istemediğimi anladı ama onun yerine beni Bronwyn'in arkadaşına götürdü."  arap onu o kadar rahatlatmı tı ki köpeğe, MacGregor'a ya da başka birine kızgın bile hissetmiyordu.

"Miles," dedi konuşur gibi, Hıristiyan adını kullanmanın ona verdiği zevkin farkında olmadan. "Neden kadınlara vurmuyorsun? İstedini elde etmek için g   kullanmayan bir erkekle tanıştığımı sanmıyorum."

Ayak parmaklarını nazikçe yıkıyordu. "Belki de farklı bir g   kullanıyorumdur."

Söyleyeceği tek şey buydu ve bir süre sessiz kaldılar. Elizabeth onun bardağını  arapla dolu tuttuğunu fark etmemişti ve şimdiye kadar neredeyse bir sürahinin tamamını i mi ti.

"Neden bu sabah karde inle konu madın? Yoksa d n sabah mıydı?"

Miles'ın onu yıkarken bir an duraklaması, sorusunu anladığının tek i aretiydi. Daha önce hiç bu kadar kişisel bir şey sormamı tı, sanki onunla ilgileniyormu  gibi.

"   ağabeyim de çok dik kafalı adamlardır. Gavin kendi fikri dışında kimsenin fikrini dinlemez ve Raine de kendini tüm kayıp davalar için bir  ehit olarak hayal etmeyi sever."

"Ya Stephen?" diye sordu, biraz daha şarap içip kısık kirpiklerinin arasından onu izleyerek. Stephen'ın elleri onun üzerinde çok ama çok iyi hissettiriyordu.

"Stephen insanları uzlaşmaya hazır biri olduğuna inandırıyor ama i  o noktaya geldiğinde kendi bildiğinde ısrar ediyor. Sadece Bronwyn için başkasının g r  ne bakmaya istekliydi ve Bronwyn her şey için onunla savaşmak zorunda kaldı - ve hala savaşıyor. Onun için ölüm kalım meselesi olan şeylerle ilgili  akalar yapıyor."

Elizabeth bir an için bunu düşündü. "Ve sen onların küçük kardeşisin. Hiç şüphe yok ki seni her zaman talimat verilmesi gereken, ilgilenilmesi gereken biri olarak görecekler."

"Peki sana da böyle mi davranılıyor?" diye yarı fısıldadı.

İçecek, sıcak su, dilini gevşetmesine neden oldu. "Roger beynimin sadece dörtte birine sahip olduğumu düşünüyor. Yarıları kadın olduğum için yok, onun da yarıları beni kundakta hatırladığı için yok. Edmund'un bana yaptıklarının bir kısmını ona anlattığımda bana inanıp inanmamakta kararsız kaldı. Belki de kendi kardeşinin yaptığı ya da yapılmasına izin verdiği şeyleri görmek istemedi.

"Kahretsin!" dedi küvetten yarı kalkarak. Şiddetli bir sarsıntıyla kadehi odanın öbür ucuna fırlattı ve taş duvara çarptı. "Ben yarım bir kadınıym. Bronwyn ve kardeşini izlemenin, onların gülüşünü ve aşkını görmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? İkisi de kimsenin bakmadığını düşündüklerinde gizlice küçük dokunuşlar yapıyorlar. Ne zaman bir erkek bana dokunsa, ben-"

Gözleri faltaşı gibi açılmış, içkinin etkisiyle başı dönmüştü. "Benimle seviş Miles Montgomery," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Korkmamamı sağla."

"Planlamıştım," dedi gırtlığını yırtarcasına onu kollarının arasına çekerken.

Hâlâ küvette duruyordu ve Miles'ın ağzı onunkine yaklaştığında, Elizabeth de onu öptü; aşka karşı normal bir tavır takınmak konusunda kandırıldığı için hissettiği tüm tutkuyla, tüm öfkeyle öptü. Diğer kadınlar flört etmeyi öğrenirken, Elizabeth'in erkek kardeşi kumar oynamış, kazanana kız kardeşinin bekâretini vereceğini vaat etmiş ve Elizabeth bıçak kullanmayı öğrenmişti. Değerli bekâretini ne için korumuştur? Manastır için mi? Seilmeyen, işe yaramaz yaşlı bir kadın olarak taşa dönüşene kadar her yıl daha da sertleşip öfkелendiği bir hayat için mi?

Miles ondan hafifçe geri çekildi, öpücüğünü kontrol etti, dudaklarını dişlerine sürtmeye çalışırken kendine zarar vermesini engelledi. Elleri ıslak sırtında aşağı yukarı oynuyor, parmak uçları omurgasının girintisini okşuyordu.

Dudakları kızın ağzının köşesine gitti, dili kızın dilinin ucuna dokundu, sonra yanağına doğru ilerledi ve elleri kızın teniyle oynarken onu öptü.

Miles'ın dişleri boynundan omzuna doğru ilerlerken Elizabeth başını arkaya ve bir yana eğdi. Belki de bir erkeğin ona dokunmasına asla izin vermemesinin gerçek nedeni buydu. Belki de bir iblis gibi savaşırsa bu şekilde -şehvetle, utanmadan- yenik düşeceğini hep biliyordu.

"Miles," diye fısıldadı. "Miles."

"Her zaman," diye mırıldandı kulağını ısırırken.

Hızlı bir hareketle onu küvetten çıkardı ve yatağa taşıdı. Vücudu ıslaktı, saçları soğuktu ve ona yapışıyordu ama Miles ona bir havlu sardı ve ovmaya başladı. Miles'ın sürtünmesinin parlaklığı kızın içinde ve her yerinde yeni bir sıcaklık yaratıyor, Miles ona her dokunduğunda daha fazlasını istiyordu. Telafi etmesi gereken koca bir dokunuş hayatı vardı.

Birden Miles onun yanında, çıplak, muhteşem teni sıcak, karanlık ve davetkâr bir şekilde belirdi.

"Sen benim olduğun gibi ben de seninim Elizabeth," diye fısıldadı elini göğsüne koyarken.

"Çok fazla saç." Kıkırdadı. "Çok fazla saç." Parmaklarını kısa siyah buklelere gömdü ve çekti. Miles itaatkâr bir tavırla ona yaklaştı ve altın sarısı vücudunu ona doğru sardı.

"bir his?" diye sordu endişeyle.

"Uzun bir süre bilemeyeceksin." Gülümsedi. "Bir olduğumuzda, gözlerinde korku olmayacak."

Miles tekrar boynunu öpmeye başladığında "Bir ol," diye fısıldadı. Koluna geçmeden önce çok uzun bir süre boynunu öptü, dili dirseğinin içinde küçük girdap hareketleri yapıyordu. Parmak uçlarından göğüslerine, oradan da diğer parmak uçlarına doğru küçük titreşimlerin yayılması çok garipti.

Miles ona dokunduğunda gözleri kapalı, kolları açık, bacakları açık, hareketsiz yatıyordu. Bir kılıcı kullanabilen, bir çocuğu zarardan koruyabilen, asi bir atı kontrol edebilen o büyük eller şefkatle, yavaşça vücudunu ateşe veriyordu.

Adamın eli boğazından yanağına doğru ilerlediğinde, başını çevirip avuç içini öptü, iki elini adamın ellerinin üzerine koydu ve sevişmeye başladı

O sert, narin eli dişlerine srtyor, teninin tadına bakıyor, dilini elinin arkasındaki kılların etrafında dolaştırıyordu.

Miles'tan gelen ve kalbini hızlandıran ilkel bir sesle ödüllendirildi.

"Elizabeth," diye inledi. "Elizabeth. Nasıl da bekledim."

Elizabeth daha fazla bekleyecek havada olmadığına karar verdi. İçgüdüsel olarak Miles'ın altında daha fazla kıpırdanmaya çalıştı ama Miles buna izin vermedi. Bunun yerine ağızını onun göğsüne götürdü ve Elizabeth neredeyse yataktan fırlayacaktı.

Miles onun tepkisi karşısında kıkırdadı ve kız onun kahkahasını boylu boyunca hissetti. Aşk ve kahkaha, diye düşündü. Miles'ın hayatına kattığı şey buydu.

Miles'ın dudaklarının göğüslerinde gezinmesi kısa süre sonra düşünmeyi bırakmasına neden oldu. Dizlerinin üzerinde kalçalarına oturdu, elleri belindeydi, sıkıyor, okşuyordu ve yavaş yavaş parmaklarını kullanarak kalçalarını yavaş, dalgalı bir ritme yönlendirmeye başladı.

Ritmi kolayca yakaladı. Nefes alış verişi derinleşti ve Miles'ın kollarındaki elleri sıkılaştı, parmakları kaslarına gömüldü. Tüm vücudu duygulu bir şekilde hareket etmeye başladıığında farkında olduğu tek şey onu çevreleyen, sıcak, sert, yontulmuş bedeniydi.

"Miles," diye fısıldadı, elleri onun saçlarına gitti. Yüzünü kendi yüzüne çekerken nazık değildi, daha önce hiç hayal etmediği bir öpücükle dudaklarını aradı. İkisinin de üzerinde ter vardı, tuzlu, sıcak ter.

Elizabeth dizlerini yukarı çekti, Miles'ın kalçalarını kavradı ve Miles onun içine girdi.

Ona fazlasıyla hazır olduğu için acı duymadı ama bir an için tepkisinin gücüyle titredi. Miles, Elizabeth elleriyle ona öğrettiği yavaş ritmi başlatana kadar, kendisi de hafifçe titreyerek hareketsiz kaldı.

Yavaşça, birlikte seviştiler. Birkaç dakika sonra Elizabeth daha önce varlığından bile haberdar olmadığı bir tutku denizinde kendini kaybetti. Miles hızını artırdıkça, Elizabeth bacaklarını Miles'ın etrafında kilitledi ve kendini Miles'a bıraktı.

duyuları. K r edici bir parıltıyla Elizabeth'in vücudu sarsıldı ve bacakları şiddetle titremeye ba ladı.

Miles bir dirseğinin üzerine kalkıp onun  akağını ok arken, "Sus," diye yatı tırdı. "Sus, meleğim. Artık güvendesin."

Ondan uzaklaştı ve onu kollarına çekti. "Benim vaat edilmiş meleğim," diye fısıldadı. "Yağmur ve  im ek meleğim."

Elizabeth onun sözlerini tam olarak anlamadı ama belki de hayatında ilk kez kendini güvende hissetti. Anında uykuya daldı, vücudu Miles'inkine o kadar yakındı ki zorlukla nefes alabiliyordu.

Elizabeth uyandığında, vücudunun her bir kasını hissederek lüks bir şekilde gerindi ve dizlerinin yırtık derisini  eki tirirken yüzünü buru turdu. Gözlerini açtığında gördüğü il  şey, dumanı tüten yemeklerle kaplı uzun bir masaydı. Hayatında hiç bu kadar acıkmadığından emindi. Bronwyn'in ekosesini yerden kaparak gelişigüzel bir şekilde vücuduna attı ve masaya gitti.

Kapı açılıp Miles içeri girdiğinde ağzı biraz haşlanmış somon balığıyla doluydu. Elizabeth donakaldı, önceki geceyi hatırlamaya başladığında elini ağzına götürdü. Miles'ın kara gözlerinde öyle iğrenç bir şekilde *bilmi * bir bakış vardı ki Elizabeth öfkelenmeye ba ladı. O daha duygularını sıralayamadan Miles giydiği İskoç kıyafetlerini gelişigüzel atmaya ba ladı.

Ne hakkı vardı-! diye düşündü Elizabeth, konuşmaya çalışırken somon balığı boğazına kaçtı. Ama buna hakkı vardı. D n geceki davranışlarından sonra onun hakkında en kötü şeyleri düşünmeye hakkı vardı. Ama yine de yüzündeki o ifadeyi silmek istiyordu.

Elizabeth ne yaptığını pek d   nmedi ama yanında, altın sarısı renginde pi mi  ve yaz meyveleriyle dolu iki tabak dolusu sıcak, yumuşak tart vardı. Gözleri Miles'inkilere kilitlenmi  bir halde gülümseyerek elini bir tartın altına soktu ve hâlâ gülümseyerek ona doğru uçurdu.

 zerine füzeler gönderilmesini beklemiyordu ve turta köprücük kemiğine çarptı, yanağına sıçradı, kiraz ve meyve suyundan oluşan sıcak bir sızıntı halinde g ğ nden aşağı aktı.

Elizabeth şimdi ne olursa olsun Miles'ın yüzündeki ifadeye değeceğini biliyordu. Tamamen, ama tamamen şok olmuştu. Elizabeth kıkırdamasını engellemek için eliyle ağzını kapatarak iki turtayı daha Miles'ın üzerine fırlattı ve ilkiyle çıplak kalçasına, diğeriyle de arkasındaki sandalyeye vurdu.

Miles tuhaf bir ifadeyle Elizabeth'e baktı, giysilerinin geri kalanını attı ve ona doğru yürümeye devam etti.

Elizabeth'in giydiğı ekose elbise vücudundan düştü ve Elizabeth gözlerini kocaman açarak iki elini de kullanarak ciddi bir şekilde turta fırlatmaya başladı. Emin değildi ama o gri gözlerde cinayet gördüğünü sanıyordu.

Miles gelmeye devam etti, sadece suratına bir tart fırladığında kımıldadı. Tüm vücudu şeftali, kiraz, elma, hurma, erik karışımıyla kaplıydı, hepsi de muhteşem bir renk ve tat cümbüşü içinde kaslı vücudundan aşağı akıyordu, diye düşündü Elizabeth ilgisiz bir şekilde.

Masaya ulaştığında, delici gözleri Elizabeth'in gözlerini yakaladı ve Elizabeth kıkırdamaya cesaret edemedi. Adam masanın üzerinden atlayarak onun yanında durdu ve Elizabeth nefesini tutarak ona baktı. Ama o bakarken, dolgun ve sulu bir kiraz alnından burnuna doğru aktı ve yere düşmeden önce sadece bir saniye asılı kaldı. Elizabeth'ten bir kıkırdama daha kaçtı.

Miles yavaşça, şefkatle onu kollarının arasına aldı. "Ah, Elizabeth," dedi, "sen neşe kaynağısın."

Adamın dudakları onunkilere yaklaştığında Elizabeth dün geceki hislerini çok iyi hatırlayarak gözlerini kapadı. Adam onu kollarının arasında geriye doğru eğdi ve Elizabeth kendini adamın gücüne bıraktı. Adamın onun üzerinde gücü vardı. Tek yapması gereken ona dokunmaktı ve Elizabeth titremeye başladı.

Ama dudaklar onunkilere değmedi. Onun yerine yüzü sulu, şuruplu şeftali turtasıyla doldu. Şeftaliler kulaklarına kaçarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Nefes nefese Miles'ın şeytani yüzüne baktı.

Kız itiraz bile edemeden, hınzır bir gülümsemeyle onu kaldırdı ve masanın üzerine koydu - ikinci tart tabağının tam ortasına. Meyve suyu bacaklarına sızdı, bir şekilde imkansızı başardı ve omurgasına doğru ilerledi. Elleri kaplıydı, çenesinden şeftaliler damlıyordu, saçları vücuduna yapışmıştı.

Büyük bir tiksintiyle ellerini kaldırdı, birbirine sürttü, bunun hiçbir işe yaramadığını gördü ve bir kez daha düşündükten sonra bileğinin arkasından iki elma dilimi yedi.

"Biraz fazla tatlı," dedi Miles'a bakarak ciddiyetle. "Belki de aşçıya şikâyet etmeliyiz."

Miles onun önünde çırılçıplak, aklının aşçıda olmadığını gösteriyordu. Elizabeth'in gözleri sahte bir dehşetle irileşti. İnsanın meyveli turta birikintisi içinde otururken soğukkanlılığını koruması imkânsız değilse bile çok zordu. Kollarını yapış yapış sevgilisine açtı ve o da ona doğru geldi.

Elizabeth Miles'ın boynunu öpüp de bir kiraz çekirdeği boğazına kaçınca kahkahaları başladı. Miles gürültüyle Elizabeth'in alnındaki şeftalileri yemeye başlarken Elizabeth de Miles'ın omzundaki erikleri kemirdi.

Miles onu yakaladı, büyük bir tabak şangırtısı ve yemek gürültüsü arasında sırt üstü yuvarlandı ve şişmiş erkekliğinin üzerine yatırdı. Düşünceleri ciddileştikçe daha fazla gülüşme olmadı ve iki kez pozisyon değiştirerek Miles'ın altta kalmasıyla sona eren coşkuyla seviştiler.

Elizabeth onun üzerinde kıpırdamadan yatıyordu, zayıf ve bitkin bir haldeydi, kendini toparlayacak enerjiyi bulamadan ölebileceğini düşünüyordu.

Ama Miles homurdanarak ikisini de kaldırdı ve bir zamanlar içinde bir çeşit sos bulunan küçük bir toprak kâseyi sırtının altından çıkarıp yere fırlattı.

Elizabeth ayağa kalktı ve dalgınca kalçasını kaşdı. "Çok güzel görünüyorsun, Miles Montgomery," dedi gülümseyerek ve saçındaki haşlanmış yumurtayı fırçaladı. Sarı saç derisine doğru ilerliyordu.

"Sarayda pek de prezentabl değilsin." Bir başka acı iniltisiyle kalçasının altından bir servis çatalı çıkardı.

"MacGregor'un bu konuda ne düşüneceğini sanıyorsun?" Elizabeth Miles'ın yanından uzaklaşarak sordu. Miles'ın yanında bağdaş kurup oturdu ve odayı gözden geçirdi. Duvarlar, yerler, mobilyalar parçalanmış turtalarla kaplıydı ve masa bir felaketti, her şey devrilmiş, damlıyor, birbirine akıyordu - masanın en ucundaki birkaç tabak dışında. Elizabeth elleri ve dizleri üzerinde sürünerek bozulmamış yiyeceklere doğru ilerledi, Miles kalçasını tatlı tatlı okşadığında bir kez ciyakladı ama bademle pişirilmiş bir kâse tavuk ve küçük bir somun buğday ekmeğiyle geri döndü.

Hâlâ masaya sırt üstü uzanmış olan Miles elinin üzerinde doğruldu. "Hâlâ aç mısın?" diye takıldı.

"Açlıktan ölüyorum." Miles'ın ayak bileğinin altından bir kaşık kaptı ve yahniye daldı ve Miles duygulu, çaresiz gözlerini ona çevirdiğinde, onu da beslemeye başladı. Miles'ın ağzına daha fazla yemek tıkıştırırken, "Buna alışma," diye emretti.

Miles ona sadece gülümsedi ve ara sıra parmaklarını öptü.

Sonuçta masada epeyce tahrip edilmemiş yiyecek buldular. Elizabeth, Miles'ın bir ayak bileği ve bir el bileğinden tutarak yan tarafa sarktı ve bacak sedyelerine takılmış olan bütün bir kızarmış keklığı çıkardı. Miles kendi kendine beslenmeyi reddetti ve Elizabeth onu beslemeye "zorlandı", hatta keklik kemiklerindeki eti sıyırmaya kadar vardı.

"Değersiz olan sensin," dedi Elizabeth kaşınarak. Vücudundaki yiyecekler kurumaya başlamıştı ve *kaşınıyordu!*

"İhtiyacın olan şey," diye mırıldandı Miles, kızın kolunu ısırarak öpücükler kondurarak, "şu-"

"Önerilerinin hiçbirini duymak istemiyorum Montgomery!" diye uyardı. "Dün gece beni sarhoş ettin ve küvette üzerime atladın ve şimdi de... bu!" Etraflarındaki kokulu karmaşayı tarif edecek kelime yoktu. "Kahretsин!" diye küfretti, iki eliyle kalçasını kaşıyordu. "Sende hiç normal bir şey yok mu?"

Masadan tembelce giyinmeye başlarken, "Bir şey yok," diye onu rahatlattı. "Buradan çok uzakta olmayan bir göl var. Yüzmeye ne dersin?"

"Nasıl yüzüleceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Adam Elizabeth'in beline sarıldı ve onu masadan kaldırdı. "Sana öğreteceğim," dedi o kadar şehvetle ki Elizabeth güldü ve onu itti.

"Suyun altında mı?" dedi ve Miles bunu ciddiye alıyor gibi görüldüğünde neredeyse ondan kaçıyor, bir kez morına ciğeri sızıntısına basıp kaydı ama kendini masanın kenarında yakaladı. Rekor bir sürede ekose bir etek, safran rengi bir gömlek giymiş ve omuzlarına bir ekose atmıştı. Etek, peynirli tartın ateş hattında kalmıştı.

"Ben de senin kadar kötü mü görünüyorum?" diye sordu saçlarından yiyecek çekerken.

"Daha kötüsü. Ama kimse bizi görmeyecek." Bu şifreli cümleyle birlikte uzak duvardaki bir duvar halısına doğru yürüdü, onu kenara çekti ve kalın taş duvarların içine inşa edilmiş bir merdiveni ortaya çıkardı. Elizabeth'in elini tuttu ve onu karanlık, soğuk geçide götürdü.

Bölüm 10

" ^ "

İki saat sonra yıkanmışlardı ve Miles Elizabeth'i bir kurutuyordu.

"Oldukça kullanışlılar, değil mi?" diye mırıldandı ekose kumaşı serin vücuduna sararken. İskoçya yazı çıplak yatmaya elverişli değildi.

"İskoçlarla ilgili pek çok şey hoş olduğu kadar pratiktir de - eğer onlara biraz şans verirsiniz."

Saçını kurutmayı bıraktı. "İskoçları sevip sevmememin senin için ne önemi var? Beni yatağına almak istemeni anlıyorum ama bu sürekli... sanırım benim iyiliğimle ilgilenmeni anlamıyorum."

"Elizabeth, eğer seni sadece yatağımda isteseydim, bana teslim edildiğin o ilk gün seni alabilirdim."

"Ve sen de bir parçanı benim balta kılıcıma kaptırmış olacaktın," diye tersledi.

Bir anlık şaşkınlıktan sonra Miles gülmeye başladı. "Sen ve o balta! Ah Elizabeth, bacağın dışarıda ve etrafın saçlarla çevriliyken çok çekici bir görüntün vardı. Sen-"

"O kadar gülmene gerek yok," dedi sert bir sesle. "Benim için komik değildi. Ve belki de senden kaçabilirim."

Bu onu ayılttı. Onu yanına, yere doğru çekti. "Böyle bir geceyi daha fazla yaşamak istemiyorum. Rab kayıptı ve uçurumun kenarında ölü kurtlar bulduk ve bindiğin kısırak topallayarak geri geldi. Uçurumdan düşmenden çok korktuk."

Onu itti çünkü onu o kadar sıkı tutuyordu ki nefes alamıyordu. Ona bakarken kaşlarını çatı. Her zaman bir erkek onun erdemini alırsa ondan nefret edeceğini düşünmüştü ama nefret Miles'a karşı hissettiklerinden çok uzaktı. Şu anda aralarında yumuşak bir paylaşım duygusu vardı, sanki hep buradaymışlar ve hep burada olacaklarmış gibi.

"Her zaman böyle midir?" diye fısıldadı, tepesindeki ağaçlara bakarak.

Miles cevap vermeden önce bir duraksama oldu. "Hayır," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki, rüzgâr bile olabilirdi.

Onun ne demek istediğini anladığını biliyordu. Belki ona yalan söylüyordu, belki yarın yine düşmanı olacaktı ama şu anda değildi.

"Kardeşim hiç böyle günler olmamıştı," diye başladı ve başladığında da duramadı. Her ne kadar her fırsatta Miles'la savaşıp olsa da, şimdi biliyordu ki aslında hiçbir zaman gerçek bir tehlike altında olmamıştı -hayatının büyük bölümünde yaşadığı tehlike gibi. Son birkaç hafta içinde nezaket görmüştü; Bronwyn ile Stephen, Miles ile oğlu arasındaki aşkı görmüştü ve karşılığında çok az şey isteyen bu aşk, hayatı boyunca görmediği bir şeydi.

Edmund'un yaptığı tüm zulümleri dehşet içinde anlatmak yerine, kendisinin ve diğer iki erkek kardeşinin nasıl bağlandıklarından bahsetti. Roger, anne ve babası öldüğünde çok yaşlı değildi ve hain ağabeyinin yönetimine teslim edilmişti. Küçük kardeşlerini kurtarmak için elinden geleni yapmıştı ama aynı zamanda kendi hayatını yaşamak istiyordu. Roger ne zaman tedbiri elden bıraksa, Elizabeth manastırdan çağrılıyor ve Edmund'un iğrenç oyunlarında kullanılıyordu. Roger, hatasından dolayı pişmanlık ve suçluluk duyarak Brian ve Elizabeth'i korumak için yeminini yenileyecekti, ancak her seferinde Edmund'un sinsi yöntemleri Roger'ın iyi niyetini baltalayacaktı.

"Bizden başka kimsesi olmadı," dedi Elizabeth. "Roger yirmi yedi yaşında ama hiç aşık olmadı, hatta bir yaz öğleden sonrasını geçirecek zamanı bile olmadı. Daha on iki yaşındayken yaşlanmıştı."

"Peki ya sen?" diye sordu Miles. "Gülmek için biraz zamanı hak ettiğini düşünmedin mi?"

"Kahkaha." Gülümsedi ve ona doğru sokuldu. "Hayatımda hiç kahkaha hatırladığımı sanmıyorum, ta ki genç bir adam

Benimle tepeye."

Miles gururla, "Kit çok tatlı bir çocuk," dedi.

"Kit, ha! Yuvarlanırken bile güzel kılıcını koruyan daha büyük biriydi."

"Bunu fark ettin, değil mi?" dedi usulca, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak.

Bir an sessiz kaldılar ve Elizabeth şaşkın bir sessizlikle ona baktı. Sonunda, "Sen adam kaçıran biri değilsin," dedi. "Seni hem erkeklerle hem de kadınlarla gördüm ve hayatta başka bir şey değilsen bile kadınlara karşı nazıksın. Öyleyse beni neden serbest bırakmıyorsunuz? Dedığınız gibi, çok fazla sorunum olduğu için mi?" Sonuncusunu sert bir şekilde söyledi.

Onun sorusunu hafife almadı ve cevap vermeden önce bir süre geçti. "Hayatım boyunca kadınlarla birlikte olmaktan hoşlandım. Kollarımda güzel bir kadınla uzanmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok. Kardeşlerim bunun beni daha az erkek yaptığını düşünüyor gibiydiler ama insanın nasıl biri olduğunu değiştirebileceğini sanmıyorum. Sana gelince Elizabeth, daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm; bir erkeğin nefreti ve öfkesi. Yengem Judith muhtemelen tüm İngiltere'yi organize edebilir ama yine de kardeşimin gücüne ve sevgisine ihtiyacı var. Bronwyn insanları seviyor ve herkese istediğini yaptırabilir ama kendinden emin değil ve Stephen'ın kendisine olan inatçı inancının onu desteklemesine ihtiyacı var."

Durakladı. "Ama sen, Elizabeth, farklısın. Muhtemelen tek başına var olabilirdin ve hayatta daha fazlası olduğunu bile bilmezdin."

"O zaman neden..." diye başladı. "Neden benim gibi birini esir tutuyorsunuz? Eminim yumuşak, uysal bir kadın daha çok hoşunuza giderdi."

Kadının ses tonundaki hakarete gülümsedi. "Tutku, Elizabeth. Bence sen kesinlikle dünyadaki en tutkulu insansın. Şiddetle nefret ediyorsun ve eminim aynı şiddetle seveceksin."

Kadın uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu yere yapıştırdı, yüzü onunkine yakındı. "Hayatında sadece bir kez seveceksin," dedi. "Sevgini vermek için acele etmeyeceksin ama bir kez verdin mi, yeryüzündeki hiçbir güç -ya da cehennem- bu sevgiyi bozamaz."

Onun altında hareketsiz yatıyor, içini yakan o derin gri gözlere bakıyordu.

"O adam olmak istiyorum," dedi usulca. "Vücudundan daha fazlasını istiyorum, Elizabeth Chatworth. Aşkıını, aklını, ruhunu istiyorum."

Adam onu öpmek için eğildiğinde, kadın başını çevirdi. "Çok şey istemiyorsun, değil mi Montgomery? Başka hiçbir erkeğe vermediğim kadar çok şey aldın ama verecek daha fazla şeyim olduğunu sanmıyorum. Ruhum Tanrı'ya, aklım kendime ve sevgim aileme aittir."

Ondan uzaklaştı ve giyinmeye başladı. "Bana seni neden esir tuttuğumu sordun, ben de sana söyledim. Şimdi MacGregor'un evine döneceğiz ve onun adamlarıyla buluşacaksın. MacGregor ona bıçak çekmene çok kızdı ve senden özür dileyecek."

Onun bu tavrından hoşlanmamıştı. "O, düşmanım Montgomery'lerle akraba olan MacArran'ların dostu" -tatlı bir şekilde gülümsedi- "bu yüzden kendimi korumaya çalışmak için her hakka sahiptim."

"Doğru," diye kabul etti, ona giysilerini uzatırken, "ama MacGregor yatıştırılmazsa, bu klanlar arasında sorunlara neden olabilir."

Asık suratla giyinmeye başladı. "Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı. "Ve yabancı adamların olduğı bir salona silahsız girmeyeceğim."

"Elizabeth," dedi Miles sabırla. "Girdiğın her erkek topluluğuna baltayla saldıramazsın. Ayrıca, bu İskoçların kendi güzel kadınları var. Belki de senin cazibene kapılıp çılgınca şehvet eylemlerine s r klenmezler."

" yle demek istemedim!" diye tersledi ve ondan uzaklaştı. "Gülmek zorunda mısın...?"

Elini onun omzuna koydu. "Sana gülmek istemem ama neyin normal neyin normal olmadığını anlamaya başlamalısın. Seni korumak için orada olacağım."

"Peki beni senden kim koruyacak?" Bunun  zerine gözleri parladı ve elini göğsünün yan tarafında gezdirdi. "Kimsenin seni benden koruy bilmekten memnun olacaksın." Ondan uzaklaştı ve giyinmeyi bitirdi.

Miles'in Elizabeth için planladığı şey ona göre tam bir işkenceydi. Acı koluna yayılana kadar parmaklarını dirseğine bastırılmış ve onu yüzden fazla MacGregor adamıyla tokalaşmaya zorlamıştı. bittiğinde duvara dayalı bir sandalyeye çöktü ve Miles'in uzattığı şarabı titreyerek içti. Miles ona bir numarayı doğru yapan bir köpekmiş gibi iltifat ettiğinde, kadın ona dudak büktü ve bu da Miles'in parmaklarını öpüp gülmesine neden oldu.

"Daha da kolaylaşacak," dedi kendinden emin bir şekilde.

Gerçekten de kolaylaştı ama bu haftalar aldı. Miles onun peşini bir an bile bırakmadı. Adamların arkasında yürümesine izin vermedi ve adamların nerede olduğunu kontrol etmek için sürekli döndüğünde, onu hareketsiz kalmaya zorladı. Ava çıkmışlardı ve bir keresinde Elizabeth Miles'tan ayrılmıştı. Üç MacGregor onu buldu, ona karşı oldukça samimiydiler ama Miles'a ulaştığında gözlerinde dehşet vardı. Miles onu hemen atına çekti, kucakladı, sakinleştirdi ve bu da yetmeyince bir kayın ağacının altında onunla sevişti.

MacGregor'larda Miles'in onu uyardığı bir adam vardı: Bronwyn'in kardeşi Davy MacArran. Miles aslında kendisinden yaşça büyük olan bu çocuktan hiç hoşlanmıyordu. Miles büyük bir küçümsemeyle Davy'nin kendi kız kardeşini öldürmeye çalıştığını söyledi.

"Kardeşlerimin tüm küstahlıklarına rağmen," dedi Miles, "benim için verdiğim gibi onlar da benim için canlarını verirlerdi. Ailelerine karşı gelen erkeklere ihtiyacım yok."

"Benden yapmamı istediğin gibi mi?" diye karşılık verdi. "Kardeşlerimi bırakıp kendimi bedenlen ve ruhen sana teslim etmemi istiyorsun."

Miles'in gözlerinde, onu paylaştıkları odada yalnız bırakmadan önce bir öfke titreşimi vardı.

Elizabeth pencereye giderek aşağıdaki avludaki adamlara baktı. İsterse o avluda yürüyebileceğini ve taciz edilmeyeceğini bilmek tuhaf bir duyguydu. Hayatı için savaşmak zorunda kalacağından korkmasına gerek yoktu. Bilgisini sınamak için içinde bir dürtü yoktu ama bunu düşünmek hoştu.

MacGregor yanından geçerken iri adamın güçlü çalımları neredeyse onu gülümsetecekti. Kibri Bronwyn'in ellerinde bir darbe almıştı ve

Yine Elizabeth'in evindeydi ve Miles Elizabeth'i adeta önüne katıp ittiğinde, MacGregor ona bakmamıştı bile. Böyle bir şey daha önce *hiç* başına ve ne yaptığını anlamadan kendini onunla konuşması için ikna etmeye çalışırken buldu. Onun parmaklarının arasında dolandığını hissetmesi sadece birkaç dakika sürmüştü. Güzel kadınlardan hoşlanıyordu ve güzel kadınların kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmeye başlayacak kadar yaşlanmıştı. Elizabeth kısa sürede bu düşünceyi ortadan kaldırdı.

Daha sonra Miles ona tiksintiyle baktı. "Korkmuş tavşandan baştan çıkarıcıya çok çabuk dönuştün."

"Sence benden iyi bir baştan çıkarıcı olur mu?" diye alay etti. "Lachlan MacGregor dul bir adam. Belki-"

Sözünü bitiremedi çünkü Miles onu öyle sert öptü ki neredeyse dudakları moraracaktı. Parmak uçları alt dudağında, Miles'ın kendisinden uzaklaşırken geniş sırtını izledi ve gülümsedi. Miles üzerinde bir gücü olduğunu fark etmeye başlamıştı ama henüz gücünün boyutunu bilmiyordu.

O avluyu izlerken, MacArran kokartı takmış adamlar atlarını sürerek alana girdiler. MacGregor'lar sahte bir soğukkanlılıkla hareket ediyorlardı ama Elizabeth tüm adamların ellerinin kılıç kemerlerine çok yakın olduğunu gördü. Miles, MacGregor'ların taş evinin içinden geldi ve MacArran'larla konuştu.

Elizabeth iç çekerek odaya dönmeden önce sadece bir an izledi ve Miles'ın eşyalarını toplamaya başladı. Ayrılacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Miles kapıyı açtı, bir an durakladı, ne yaptığını gördü ve ona yardım etmeye başladı. "Kardeşim Gavin Larenston'a geldi."

"Roger'la mı?" Elini kadife pelerinin üzerine koyarak durakladı. "Hayır, kardeşin kaçtı."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Zarar görmemiş mi? Tüm vücut parçalarıyla mı?"

Miles'ın gözleri bir an için büyüdü. "Bildiğim kadarıyla her şey bağlı." Onun ellerini tuttu. "Elizabeth..."

çekildi. "Belki de MacGregor'un güzel kızlarından birine güzel eşyalarınızı toplatmalısınız." Bu sözlerle birlikte

Goblenin arkasındaki merdivenler.

Yapabildiği her şeye rağmen gözyaşları dökülmeye başladı. Zifiri karanlıkta ayağı takıldı, düşmekten zor kurtuldu ve birkaç sıçan rahatsızlığını protesto etmek için ciyaklarken kendini taş bir merdivene sertçe otururken buldu.

Orada oturmuş, sanki hayatı sona ermiş gibi ağlarken, ağlamak için bir nedeni olmadığını biliyordu. Kardeşi artık onun gibi tutsak değildi; ona bir şey olmamıştı. Ve şimdi Gavin Montgomery gelmişti, hiç şüphesiz küçük kardeşini onu serbest bırakmaya zorlamak için. Yarın bu saatlerde muhtemelen evinin yolunu tutmuş olacaktı. Artık yabancı adamlarla el sıkışmak zorunda kalmayacaktı. Artık bir tutsak değil, evine, ailesinin yanına gitmekte özgür olacaktı.

Üstündeki merdivenlerden gelen bir ses dönmesine neden oldu ve onu göremese de Miles'ın orada olduğunu biliyordu. İçgüdüsel olarak kollarını ona doğru uzattı.

Miles onu öyle sert yakaladı ki kaburgalarının kırılacağını anladı ve tek yaptığı ona daha da sıkı sarılmak oldu. Ebeveynlerinden saklanan iki çocuk gibiydiler, yarından korkuyorlardı ve şu anın tadını çıkarıyorlardı.

Onlar için toz ya da pislik yoktu, birbirlerinin giysilerini karıştırırken onları izleyen kızgın küçük gözler yoktu, dudakları birleşmiş, hiç ayrılmıyordu. Bir araya gelişlerindeki şiddet Elizabeth için yeniydi, Miles ona karşı her zaman nazik davranmıştı ama tırnakları sırtına battığında Elizabeth tepki verdi. Miles onun kalçalarını kaldırıp göz kamaştırıcı, şiddetli bir tutkuyla ona sahip olurken, merdivenler Elizabeth'in sırtını ısırdı ama Elizabeth'in onu aradığı kadar şiddetli değildi. Ayaklarını merdivenlere dayadı ve güçlü genç vücudunun tüm gücüyle yukarı doğru itti.

İçlerini yırtan ışık parıltısı ikisini de güçsüz bıraktı, titriyorlardı, sanki bırakılırlarsa öleceklermiş gibi birbirlerine tutunuyorlardı.

Kendine ilk gelen Miles oldu. "Gitmeliyiz," diye fısıldadı yorgun bir sesle. "Aşağıda bizi bekliyorlar."

"Evet," dedi. "Ağabey arıyor." Karanlıkta bile Miles'ın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

"Gavin'den korkma, Elizabeth."

"Bir Chatworth bir Montgomery'den korktuğu gün-" diye başladı ama Miles onu susturmak için öptü.

"Ben de bunu seviyorum! Şimdi ellerini benden yeterince uzak tutabilirsen, Larenston'a doğru yola çıkacağız."

"Sen!" Elizabeth ona vurmaya başladı ama o vuramadan adam merdivenlerden yukarı fırladı ve Elizabeth hareket etmeye çalıştığında yüzlerce yeri morarmıştı. Goblenin arkasından eğilmiş ve elini sırtına götürmüş bir halde çıktı. Miles'ın kibirli kıkırdaması acı içinde doğrulmasına neden oldu. "Kadınlar her zaman altta kalmak zorunda olmasaydı-" diye tersledi, sonra MacGregor'un bir sandığa yaslandığını görünce durdu.

"Ziyaretinizden memnun kaldığınızı umduğumu söyleyecektim, Leydi Elizabeth." İri adamın gözleri öylesine neşeyle parlıyordu ki, Elizabeth onu görmezden gelerek eşyalarını toplamakla meşgul oldu, öyle ki arkasından hareket ettiğini bile duymadı. Elleri omzuna dokunduğunda nefesi kesildi ama Miles kolunu yakaladı ve gözleriyle onu uyardı.

MacGregor, Elizabeth'in omzuna taktığı kaba iğneyi çıkarıp yerine MacGregor sancağını taşıyan büyük, yuvarlak, gümüş bir iğne takarken, "Seni çok sevdik, Elizabeth," dedi.

"Teşekkür ," dedi sessizce ve de hayrete düşürerek MacGregor'un yanağına bir öpücük kondurdu.

Miles'ın onun kolundaki eli sıkılaştı ve ona öyle bir zevkle baktı ki tüm vücudu adeta parladı.

"Tatlı kız, gel ve beni tekrar gör."

"Yapacağım," dedi ve sözlerinde ciddi olduğu için içtenlikle gülümsedi.

Üçü birlikte avluya ve bekleyen atlara doğru yürüdüler. Elizabeth tüm MacGregor adamlarına merakla baktı çünkü onları özleyeceğini biliyordu. Ne yaptığına dair bir merak duygusuyla, gönüllü olarak bazı adamlarla el sıkıştı. Miles ona yakın duruyordu ve Elizabeth onun varlığının farkındaydı ve bunun için minnettardı ama adamlara dokunmaktan ve onlar tarafından dokunulmaktan duyduğu korku sadece bundan ibaretti

-Korku, terör değil.

Sıranın sonuna gelip atına binebildiği zaman çok sevindi. Arkasında Bronwyn'in adamları vardı, ona yabancıydılar ve

daha yeni güvenmeye başladığı bir yeri terk etmek zorunda kalmanın adaletsizliği karşısında ağlamıştı.

Miles ona doğru eğildi ve elini sıktı. "Burada olduğumu unutma," dedi.

Bir kez başını salladı, atını ileri sürdü ve yola koyuldular.

Ne kadar süre burada kalacaksın? diye sormak istedi. Gavin Montgomery hakkında çok şey biliyordu. Alice Chatworth'u terk ederek onu neredeyse delirtecek olan açgözlü, hain bir adamdı. Ve Gavin, Montgomery ailesinin reisiydi. Miles'ın tüm kabadayılığına rağmen o sadece yirmi yaşındaydı ve küçük kardeşinin vesayeti Gavin'deydi. Gavin onu elinden alıp Chatworth ailesine karşı kendi oyunlarında kullanacak mıydı? Miles, Mary Montgomery'yi Roger'ın öldürdüğüne inanıyordu. Bu Gavin, Chatworth'lere borcunu ödemek için Elizabeth'i kullanacak mıydı?

"Elizabeth," dedi Miles. "Ne planlıyorsun?"

Ona cevap verme zahmetine girmede ama Larenston'a girerlerken başını dik tuttu.

Miles atından inmesine yardım etti. Miles gözleri parlayarak, "Şüphesiz en büyük kardeşim içeride, beni ele geçirmek için bekliyor," dedi.

"Buna nasıl gülebiliyorsun?"

"Kardeşimle başa çıkmanın tek yolu gülmektir," dedi ciddi bir şekilde. "Sana sonra geleceğim."

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı. "Seninle birlikte kardeşinle buluşacağım."

Miles başını eğdi, onu inceledi. "Beni kardeşimden korumak istediğine inanıyorum."

"Sen nazik bir adamsın ve-"

Bunun üzerine Miles o kadar yüksek sesle güldü ki atları ürküttü. Kızın yanağını içtenlikle öptü. "Sen çok tatlı bir çocuksun. O zaman gel ve istersen beni koru, ama ben Gavin'in ayak parmaklarına göz kulak olacağım."

Gavin, Stephen ve Sör Guy üst kattaki güneş odasında onları bekliyorlardı. Gavin de Miles kadar uzun boyluydu ama yüzü daha yontulmuştu, şahin gibiydi ve ifadesi saf, katıksız bir öfkeyle doluydu.

"Elizabeth Chatworth bu mu?" Gavin sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. Bir cevap beklemedi. "Onu gönder. Guy, onunla ilgilen."

Miles soğuk bir sesle, "O kalıyor," dedi, iki kardeşine de bakma zahmetine girmeden. "Otur, Elizabeth."

Ona itaat etti ve kendisini cüceleştiren bir sandalyeye çöktü.

Gavin, Elizabeth'e öfkeli bir bakış attıktan sonra kendisine bir kadeh şarap doldurmakta olan Miles'a döndü. "Allah belanı versin Miles!" Gavin böğürdü. "Sanki ailelerimiz arasında neredeyse özel bir savaşa neden olmamışsın gibi buraya geliyorsun ve bunu... bunu..."

Miles gözleri karararak, "Hanımefendi," dedi.

"Eğer bir hanımefendi olsaydı, seninle geçirdiği haftalardan sonra artık öyle olmadığına yemin edebilirdim."

Miles'ın gözleri karardı. Eli kılıcına gitti ama Sör Guy'ın onu durdurdu.

"Gavin," diye uyardı Stephen, "hakaret etmeye hakkın yok. Ne söylemen gerekiyorsa onu söyle."

Gavin Miles'a yaklaştı. "Bu küçük kaçamağının ailemize neye mal olduğunu biliyor musun? Raine yüzünü bile gösteremiyor, bir ormanda saklanmak zorunda ve ben geçen ayı o piç Chatworth'un yanında geçirdim; hepsi de senin değersiz postunu kurtarmak içindi."

Elizabeth, Miles'ın Raine'in kanun dışı ilan edilmesinin Miles'ın suçu olmadığını söylemesini bekledi ama Miles sessiz kaldı, gözleri hâlâ karanlıktı ve en büyük kardeşine kilitlenmişti.

Gavin'in çenesindeki bir kas çılgınca çalıştı. "Onu bana bırakacaksın ve ben de onu kardeşine geri vereceğim. Şimdiye kadar aklının başına geleceğini ve onu bırakacağını umuyordum. Eminim onun bekâretini aldın ve bu bana çok pahalıya patlayacak ama..."

"Bu sana mı yoksa Judith'e mi mal olacak?" Miles kardeşine sırtını dönerek sakince sordu.

Odaya bir sessizlik çöktü ve Elizabeth bile nefesini tuttu.

"Kesin şunu, ikiniz de," diye araya girdi Stephen. "Ve Tanrı aşkına, Gavin, sakın ol! Miles'ın o anki kadınına hakaret ettiğinde nasıl davrandığını biliyorsun. Ve sen, Miles, Gavin'i çok zorluyorsun. Miles, Gavin sana Leydi Elizabeth'i serbest bırakman için biraz zaman kazandırmak amacıyla Chatworth'ü alıkoydu ve Chatworth kaçtığında hayal kırıklığına uğradığını tahmin edebilirsin."

ve sen hala Elizabeth'i tutuyorsun. Tek yapman gereken onu Gavin'le birlikte geri göndermek ve her şey yoluna girecek."

Elizabeth Miles'ın arkasını izlerken yine nefesini tuttu ve bir an sonra Gavin'in onu izlediğini hissetti. İşte o zaman bu adamdan hoşlanmadığına karar verdi. Onun kibirli bakışına kendi bakışıyla karşılık verdi. Miles'ın onları izlediğini görmek için başını çevirdi.

Miles yumuşak bir sesle, "Onu serbest bırakmayacağım," dedi.

"Hayır!" Gavin böğürdü. "Ailenin senin için hiçbir anlamı yok mu? Adımızı, nesillerdir Montgomery'lerin adını, sadece bir kadının kalçaları için riske atmayı mı tercih ediyorsun?"

Gavin suratına inen yumruğu beklemiyordu ama toparlanıp Miles'ın üzerine atlaması saniyeler sürmedi.

Bölüm 11

" ^ "

Stephen ve Sör Guy iki adamı zapt etmek için tüm güçlerini kullandılar.

İlk sakinleşen Gavin oldu. Stephen'ın kollarını salladı, pencereye doğru yürüdü ve geriye dönüp baktığında kendini kontrol edebiliyordu. "Leydi Elizabeth'i gönder," dedi sessizce.

Sör Guy Miles'ı serbest bıraktı ve Miles Elizabeth'e başını salladı. Elizabeth itiraz etmeye başladı ama şimdi zamanı olmadığını biliyordu. Miles onu kardeşine teslim etmeyecekti, bundan emindi.

Adamlar yalnız kaldıklarında, Gavin bir sandalyeye çöktü. "Kardeş kardeş karşı," dedi ağır bir sesle. "Chatworth bize ne yaptığını bilmek isterdi. Stephen, bana biraz şarap doldur."

Kupayı eline aldığında devam etti. "Kral Henry, Montgomery'ler ve Chatworth'ler arasındaki bu kan davasının sona ermesini emretti. Ailemizin her konuda masum olduğunu savundum. Raine, Mary'ye yapılanlar yüzünden Chatworth'e saldırdı ve Elizabeth'in kaçırılması konusunda masum olduğunuzu biliyorum."

Gavin derin derin içti. Genç kardeşiyle yaptığı bu tek taraflı konuşmalara alışkındı. Miles'tan söz almak dışı çektirmekten çok daha kötüydü. "Elizabeth'in sana Pagnell onu halının içine yuvarladığında yanında olan genç şarkıcıdan bahsetti mi? Ona sormalısın çünkü o şarkıcı yakın zamanda Raine'le evlendi."

Miles'ın gözleri hafifçe büyüdü.

"Ah! Sonunda kardeşimden bir yanıt alabildim."

"Gavin," diye uyardı Stephen. "Raine'in karısı bu işe nasıl karıştı?"

Gavin elini salladı. "Pagnell bir sebepten dolayı onun peşine düşmüş, onu bir zindana atmış ve Elizabeth Chatworth onu kurtarmaya çalışmış. Bunu yaparken Chatworth kadını yakalandı ve şaka olsun diye bizim şehvet düşkününü küçük kardeşimize teslim edildi. Tanrı aşkına, kim olduğunu öğrenir öğrenmez neden onu Chatworth'e geri vermediniz?"

"Kız kardeşimi iade ettiği gibi mi?" Miles sessizce sordu. "Ne zamandan beri böyle barışçı olmaya başladın?"

"Ailemin bu nefret yüzünden parçalandığını gördüğümünden beri. Kralın bu konuda söz sahibi olacağı hiç aklına gelmedi mi? Raine'i kanun dışı ilan ederek cezalandırdı ve Chatworth ağır para cezasına çarptırıldı. Chatworth kadınının elinde tuttuğunu duyduğunda sana ne yapacak?"

"Miles," dedi Stephen. "Gavin'in endişesi senin için. Kıza değer verdiğini biliyorum ama burada düşündüğünden daha fazlası var."

Miles, "Elizabeth Chatworth'un o cehennem çukuruna geri gönderilmekten daha fazlasını hak ediyor," dedi.

Bunun üzerine Gavin inledi ve bir an için gözlerini kapattı. "Raine'in etrafında çok uzun süre kaldın. Chatworth hakkında ne düşünürseniz düşünün, ne yapmış olursa olsun, bunu doğru olduğuna inanarak yapmıştır. Onunla haftalar geçirdim ve-"

Miles, Gavin'in Alice Chatworth'le olan uzun ilişkisine atıfta bulunarak, "Chatworth'lerin tarafını tuttuğun iyi biliniyor," dedi. "Onu serbest bırakmayacağım ve kimsenin söyleyeceği hiçbir söz beni bunu yapmaya zorlayamaz. O kadın benim. Şimdi izin verirsiniz Bronwyn'i görmek istiyorum."

Miles'la kalmasına izin verileceğinden emin olmasına rağmen Elizabeth hâlâ yerde volta atıyordu. İskoçya'da kalmak istediğini, korkusuz olmayı öğrenebileceği bir yerde kalmak istediğini bildiği için kendine lanet ediyordu. Roger, diye düşündü, sevgili, koruyucu, öfkeli Roger İngiltere'de bir yerlerde onu arıyordu, onu bulmak için çıldırıyordu ama bunu başaramayacağını tüm kalbiyle umuyordu.

"Sadece biraz daha zaman," diye fısıldadı. "Bir ayım daha olsa hemen gideceğim. Ve hayatım boyunca unutamayacağım anılarım olacak."

Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki arkasından kapının açıldığını duymadı ve hafif ayak seslerini duyunca savaşıma hazır bir şekilde döndü.

"MacGregor'lardan hoşlandın mı?" Kit yüzündeki öfkenin ne anlama geldiğinden emin olamayarak kekeledi.

Elizabeth'in yüzü anında değişti. Diz çöktü, kollarını çocuğa açtı ve onu çok ama çok yakından kucakladı.

"Seni çok özledim Kit," diye fısıldadı. Gözleri açıldığında onu kendinden uzak tuttu. "Bir goblenin arkasında gizli bir merdiveni olan büyük bir odada kaldım ve babanla pasta kavgası yaptık ve çok soğuk bir gölde yüzmeye gittik."

"Bronwyn bana bir midilli verdi," diye cevapladı Kit, "Stephen Amca da beni ata bindirdi ve ne tür turtalar?" Öne doğru eğildi ve yüksek sesle, "Babamı kızdırdın mı?" diye fısıldadı.

"Hayır." Gülümsedi. "Suratının ortasına vişneli tartla vurduğumda bile. Gel yanıma otur da sana Bronwyn'in köpeğinin beni kurtlardan nasıl kurtardığını anlatabayım."

Bir süre sonra Miles onları birlikte uyurken buldu, ikisi de son derece memnun görünüyorlardı. Miles uzun bir süre başlarında durup sessizce onları izledi. Avludan gelen boğuk at seslerini duyduğunda

Gavin'in gitmekte olduğunu anlayınca eğildi ve Elizabeth'in alnından öptü. Kit'in yanağına dokunarak, "Sana daha çok çocuk vereceğim, Elizabeth," diye mırıldandı. "Bakalım yapmayacak mıyım?"

"Kesinlikle yapmayacağım!" Elizabeth, Miles'a yüzünü asarak konuştu. "İstediğin şeyi yaparken neredeyse kendimi öldürüyordum ama sen kırlarda iyi vakit geçirirken burada yalnız kalmayacağım."

Miles sabırla, "Elizabeth," dedi, "ava gidiyorum ve burada yalnız olmayacaksın. Bütün MacArranlar-"

"MacArrans!" diye bağırdı ona. "Üç gün boyunca yanımdaki tüm o adamlar!

Hayır, burada kalmayacağım. Seninle ava çıkacağım."

"Seninle olmayı çok istediğimi biliyorsun ama bence burada kalmalısın. Seninle olamayacağım zamanlar olacak ve bunu öğrenmen gerek... "Kız arkasını döndüğünde durdu.

"Sana ya da başka bir erkeğe ihtiyacım yok Montgomery," dedi, omuzları kaskatı kesilmişti.

Miles ona dokundu ama o uzaklaştı. "Elizabeth, bunun aramıza girmesine izin vermeyecek kadar çok şeyi birlikte yaşadık. Bence burada Kit ve adamlarla kalmalı ve korkunun bir kısmını yenmeye çalışmalısın. Eğer bunu yapamayacağını düşünüyorsan bana söyle ve tabii ki benimle gelebilirsin. Ben aşağıda olacağım."

O odadan çıkmadan önce Elizabeth ona bakmadı. Gavin'in ilk geldiği günden bu yana neredeyse iki ay geçmişti ve bu süre içinde Elizabeth mutluluğun ne olduğunu öğrenmişti. Miles ve Kit'le birlikte güzel, uzun günler geçirmişler, yeni yağan karda oynamışlar, birlikte gülmüşlerdi. Ve Noel'de daha önce hiç yaşamadığı bir şey olmuştu: Bir aile bir arada.

Bronwyn ona ders vererek değil, örnek olarak çok şey öğretmişti. Elizabeth birkaç kez Bronwyn'le birlikte ata binmiş ve bazı çiftçileri ziyaret etmişti. Birkaç kez panik yaşanmış ve bir keresinde Elizabeth kendisini çok yakından takip eden bir adama bıçak çektiğinde Bronwyn araya girerek Elizabeth'i sakinleştirmişti. Bundan sonra kadınlar arasında başlangıçtaki düşmanlıktan eser kalmamıştı. Bronwyn, Elizabeth'i potansiyel bir rakip olarak görmek yerine genç bir kız kardeş gibi benimsemiş görünüyordu. Bronwyn sipariş vermeye başladığında

Elizabeth herkese yaptığı gibi Miles ve Stephen'ı da rahatlatmıştı. Elizabeth Bronwyn'e üç kez kendini uçurumdan aşağı söylemiş, Bronwyn de buna içtenlikle gülmüştü.

Rab de Elizabeth'benimsemiş gibiydi ve sık sık iki kadına da itaat reddediyor, bunun yerine gölgelere kaçıyordu. Stephen köpeğe korkak dediğinde, iki kadın da ona saldırdı.

Ve her geçen gün Miles ve Elizabeth daha da yakınlaşıyordu. Bazen, vücudunun üst kısmı çıplak, terden parlayan Miles'ın antrenmanını izlerken dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyordu. Böyle zamanlarda Miles *zaman* onun varlığını hisseder ve ona yönelttiği ateşli bakışlar Elizabeth'i titretirdi. Bir keresinde Stephen'ın mızrağı Miles'ın kafasını ıskalamıştı çünkü Miles, Elizabeth'in şehvet dolu bakışlarına odaklanmıştı. Stephen o kadar sinirlenmişti ki Miles'ı boğmaya başlamıştı.

Stephen öfkeyle, "Bir santim daha atsaydın seni öldürebilirdim," diye bağırdı.

Bronwyn ve Elizabeth'in yanı sıra Rab ve Sör Guy da bu kavgaya karışmıştı. Stephen, tüm vücudu öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde Miles'tan Elizabeth'i eğitim alanından uzaklaştırmasını istemişti. Miles, kardeşinin öfkesinden hiç etkilenmemiş, hemen kabul etmişti. Ve ne unutulmaz bir öğleden sonra olmuştu! Miles'ın dış görünüşündeki sakinliğe rağmen, Stephen'ın alışılmadık öfkesi onu üzmüştü ve dönüşümlü olarak Elizabeth'e saldırdı ve ona sarıldı. Yatakta, bir sandalyenin üzerinde, kolu neredeyse Elizabeth'in belini kıracak şekilde ve bir duvara yaslanarak sevişmişlerdi. Ne yazık ki Miles Elizabeth'i bir duvar halısına çarptı ve o da halıyı yakaladı. Ağır, tozlu halı üzerlerine düştü, onları yere serdi ama öksürmeye başlayana kadar devam ettiler. Birbirlerine kenetlenmiş halde duvar halısının altından sürünerek çıktılar ve soğuk taş zeminde yollarına devam ettiler. O gece kızarmış ve bitkin bir halde akşam yemeğine geldiklerinde tüm MacArran Klanı kahkahalara boğuldu. Stephen hâlâ öfkeliydi ve tek söylediği Elizabeth'in eğitim alanından uzak durması için emir vermektir.

İki ay ve bir hafta birlikte, "yakalanmasının" üzerinden neredeyse beş ay geçti, diye düşündü.

Ama artık zamanın tükenmekte olduğunu biliyordu.

Gavin Miles'a bir haberci gönderdi. Roger Chatworth ve Pagnell birlikte krala gitmişlerdi ve Roger krala Henry'ye Raine'e

Montgomery krala karşı bir ordu kurmaya çalışıyordu ve Miles Elizabeth'i esir tutuyordu. Kral, Miles Elizabeth'i serbest bırakmazsa vatan haini ilan edileceğini ve tüm topraklarına el konulacağını ilan etti. Raine'e gelince, kral ormanı yakmakla tehdit etti.

Gavin, Elizabeth'i serbest bırakması için Miles'a yalvarmıştı. Miles günlerini neredeyse hiç konuşmadan, ama bazen büyük bir özlemle ona bakarak geçiriyordu ve Elizabeth birlikte geçirecekleri günlerin sayılı olduğunu anlamaya başlamıştı. Miles onu MacArran'larla vakit geçirmesi için zorlamaya başladı, sanki onu geleceğe hazırlamaya çalışıyordu - onsuz bir geleceğe.

Elizabeth iki arada bir derede kalmıştı. Erkeklerle karşı duyduğu korkuyla nasıl başa çıkacağını öğrenmek istiyordu ama aynı zamanda her anını Kit ve Miles'la geçirmek istiyordu.

"Kahretsin!" diye mırıldandı, odada yalnızdı. Nasıl olmuştu da bağımsızlıktan tamamen bağımlılığa bu kadar ?

Gavin yine İskoçya'ya gelmişti, bu sefer ilkinin hafifleten bir öfkeyle ve Elizabeth ilk kez huzurlu MacArran evinde kalmak istediği için biraz suçluluk hissetti. Miles odalarına geldiğinde, ondan Gavin'le birlikte gitmesine izin vermesini istedi. Hem onun ailesini hem de kendi ailesini kurtarmak istediğini söylemeyi planlamıştı ama Miles ona hiç fırsat vermedi. Stephen ve Gavin'in öfkeleri Miles'ınkilerle kıyaslanamazdı bile. Üç dilde küfrediyor, bir şeyler fırlatıyor, çıplak elleriyle bir sandalyeyi parçalıyor, bir masaya baltayla saldırıyordu. Onu tutmak için Tam ve Sör Guy'ın ikisi de gerekti.

Gavin ve Stephen belli ki küçük kardeşlerini daha önce de böyle görmüşlerdi. Miles'ın gösterisinden sonra Gavin bile pes edip evine gitti. Elizabeth ise güçsüz düşmüş, gözlerinde yaşlarla uyuşturulmuş Miles'a bakıyordu. Roger ve Miles, diye tekrar tekrar düşündü, Roger ve Miles. Biri onu bulmak için Adalar'ın altını üstüne getiren iki erkek kardeşiyle birlikte bir evi vardı ama yine de oturup onu korumuş, ona sabır ve nezaket göstermiş ve hayatın güzel olabileceğini öğretmiş olan düşmanının ardından ağlıyordu.

Miles uykulu gözlerle gözlerini açtı. "Seni korkuttum mu?" diye sordu boğuk bir sesle. Kadın sadece başını sallayabildi.

"Kendimi korkutuyorum. Bunlar çok sık olmuyor." Elini tuttu ve bir çocuk oynacağı gibi yanağına götürdü. "Beni bir daha terk etme, Elizabeth. Sen bana verildin; sen benimsin." Sık sık tekrarladığı bu nakaratla uykuya daldı.

Bu dört gün önceydi, sadece dört gün önceydi, ama şimdi Stephen'la birlikte domuz avına çıkarken onu üç gün yalnız bırakmayı planlıyordu. Belki de Miles onun korktuğunu hissetmemişti. Belki de onu her zaman yanında tutabileceğini düşünecek kadar kendinden emindi. Ama Roger İskoçya'ya doğru yola çıkmıştı ve ordusuyla birlikte oraya vardığında o ne yapacaktı? MacArran'ların kardeşiyle savaşmasına seyirci kalabilir miydi? Roger ve Miles arasındaki kişisel bir kavgayı izleyebilir miydi? Kit'i kollarına alıp Miles'ın ölümünü mü izleyecekti yoksa geceleri Miles'a sarılıp kardeşinin kanını mı tadacaktı?

"Elizabeth?" Bronwyn kapı aralığından sordu. "Miles ava gitmeyeceğini söyledi."

"Hayır," dedi biraz acıyla. "Burada kalacağım ve etrafım erkeklerle çevrili olacak. Arkamda adamlar, yanımda adamlar, her hareketimi izleyen adamlar."

Bronwyn bir an sessiz kaldı ve sarışın kadını izledi. "Miles için mi yoksa kardeşin için mi endişeleniyorsun?"

Elizabeth dürüstçe, "Her ikisi de," diye cevap verdi. "Peki İskoçların arasına bir İngiliz koca getirmekten hiç endişe ettin mi? Ona güvenip güvenemeyeceğinizi merak ettiniz mi?"

Bronwyn'in gözleri neşeye dans etti. "Bu düşünce aklımdan geçti. Stephen'ın tek istediği onu sevdiğimi itiraf etmemdi. Ama aşkın tanımlanamaz bir duygudan daha fazlası olduğuna emindim."

"Ve var mı?"

"Evet," dedi Bronwyn. "Bazı kadınların bir erkeği ne olursa olsun sevdiklerini düşünüyorum ama benim için Stephen'ın klanımın ihtiyacı olan hem de benim istediğim kişi olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Ya onu sevseydin, derinden sevseydin ama klanın ondan nefret etseydi? Ya Stephen'la kalmanız klanınızdan uzaklaşmanız anlamına gelseydi?"

"Klanımı seçerdim," diye cevap verdi Bronwyn, Elizabeth'i dikkatle izleyerek. "Ailem içinde bir savaş başlatmamak için pek çok şeyden, hatta kendi hayatımdan bile vazgeçerdim."

"Ve yapmam gerektiğini düşündüğün şey de bu!" diye tükürdü. "Kardeşime dönmem gerektiğini düşünüyorsun. Şimdi, Miles gitmişken, mükemmel bir zaman. Adamlarından birkaçını alabilirsem..." Bronwyn'le göz göze gelince durdu.

Sonunda Bronwyn konuştu. "Kocamın kardeşini onurlandırıyorum. Kaçmana yardım etmeyeceğim."

Elizabeth kollarını Bronwyn'e doladı. "Ne yapacağım ben? Roger'a dönmem gerektiğini söylediğimde Miles'ın nasıl davrandığını gördün. Yine kaçmaya mı çalışmalıyım? Tanrım!" Bronwyn'i itti. "Sen de benim düşmanımsın."

"Hayır." Bronwyn gülümsedi. "Ben senin düşmanın değilim, Montgomery'lerden herhangi biri de değil. Hepimiz seni severek büyüdük. Kit seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdi. Ama seçim yapmak zorunda kalacağın zaman gelecek. O an gelene kadar kimse sana yardım edemez. Şimdi aşağı gel ve Miles'a veda öpücüğü ver, yoksa mobilyalarımı daha fazla mahvedecek. Zaten yeterince az eşyamız var. Bu arada, o goblen yere nasıl düştü?"

Merdivenlerden inerlerken Elizabeth'in kızarmış yüzü Bronwyn'in yüksek sesle gülmesine neden oldu.

"Elizabeth." Miles güldü ve onu karanlık bir köşeye çekerek coşkuyla öptü. "Sadece üç günlüğüne gideceğim. Beni çok özleyecek misin?"

"Sen kötünün iyisisin. Eğer geri dönersen ve yarım düzine adamın ayak parmakları kırılırsa, bu senin suçun olur."

Onun yanağını okşadı. "Sör Guy'ın yaşadıklarından sonra buna aldıracaklarını sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bronwyn o çirkin devi küçük bir flörtün himayesine verdi ve şimdi ikisi ayrılmaz bir ikili oldular. Ona su taşıtıyor ve eli iğne tutabilseydi, gömlek yakalarını nakış gibi işleyeceğinden hiç şüphem yok."

Elizabeth neredeyse Miles'ı tekmeleyecekti çünkü İskoç ekosesinin altına giydiği gömlek onun için işlediği bir gömlekti.

"İşte benim küçük esirim, uslu dur yoksa seni eve gönderirim."

Bunun üzerine gözleri sertleşti ama Miles sadece güldü ve onun boynuna sokuldu. "Hissettiğin şey gözlerinde. Şimdi beni tekrar öp ve çok yakında döneceğim."

Dakikalar sonra kolları boş ve kalbi ağırlaşmış bir şekilde durdu. Bir şeyler olacaktı ve bunu biliyordu. İlk dürtüsü odasına saklanıp üç gün boyunca orada kalmaktı ama Miles'ın haklı olduğunu biliyordu. Şimdi bazı korkularının üstesinden gelmeye çalışmak için iyi bir zamandı.

Öğleden sonra erken saatlerde kendi keşif gezisini ayarlamıştı. O ve Kit, Tam de dahil olmak üzere on MacArran adamıyla birlikte Bronwyn'in ona bahsettiği bir harabeye gideceklerdi. Kit keşfe çıkabilecek, kendisi de korkusunu bastırmaya çalışacaktı.

Harabeye vardıklarında Elizabeth'in kalbi küt küt atıyordu ama Tam ona atından inmesine yardım ederken gülümseyebildi. Arkasında bir adamın sesini duyduğunda hemen dönmedi ama normal davranmaya çalıştı. Reis'le yüzleşmek için döndüğünde genç adamın gururlu gülümsemesiyle ödüllendirildi ve Elizabeth küçük bir kakhaha attı.

"Herkes beni biliyor mu?" diye sordu Tam.

"Klanım size büyük saygı duyuyor çünkü ormanda herhangi bir İskoç kadını kadar iyi kayabiliyorsunuz ve biz savaşçı insanları severiz."

"Savaşçılar! Ama ben düşmanlarıma teslim oldum."

"Hayır, genç kız." Tam güldü. "Sadece aklın başına geldi ve biz İskoçların ne kadar iyi insanlar olduğumuzu gördün - ve daha az derecede Montgomery'lerin."

Elizabeth de etraflarındaki erkekler gibi onunla birlikte kakhahalara katıldı.

Daha sonra Elizabeth yıkılmış eski kalenin bir taşına oturup altındaki adamları izledi, onlardan gerçekten korkmadığını fark etti ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşündü. Miles Montgomery'ye çok şey borçluydu.

Önündeki manzaraya o kadar odaklanmıştı ki ve belki de son birkaç aydır ihtiyatı köreldiği için, arkasındaki ağaçlardan gelen ısılığı ilk başta duymadı. Huzurla uyuşturulmuş beynine girdiğinde, vücudunun her hücresi alarma geçti. Önce bir şey olup olmadığına baktı.

MacArran'lardan herhangi biri sesi duymuştu. Kit, genç Alex'le oynuyor ve büyük bir gürültü çıkarıyordu, diğerleri ise onu sevgiyle izliyordu.

Yavaşça, sanki hiçbir yere gitmiyormuş gibi, Elizabeth kayalardan ayrıldı ve bir duman pufunun tüm gürültüsüyle ağaçların arasında kayboldu. İçeri hareketsiz durup bekledi ve zihni çocukluk günlerine geri döndü.

Brian her zaman korunması gereken kişi olmuştu. Elizabeth'ten daha yaşlı olmasına rağmen daha genç görüldüğü için, Elizabeth'in sahip olduğu koruyucu teknikleri hiçbir zaman geliştirememişti. Eğer bir adam Elizabeth'e saldırırsa, Elizabeth ona bıçak çekmekten çekinmezdi ama Brian bunu yapamazdı. Elizabeth defalarca Brian'ı Edmund'un evlerine getirdiği bir grup adamın elinden kurtarmıştı. Edmund kahkahalarla kükreyip zayıf kardeşine hakaretler yağdırırken, Roger ve Elizabeth genç ve sakat Brian'ı yatıştırmışlardı.

Brian'ın saklanarak, yemeden içmeden geçirdiği o kadar çok gün olmuştu ki, bir işaretleşme yöntemi geliştirmişlerdi. Roger ve Elizabeth bu tiz düdüğü bilen tek kişilerdi ve Brian seslendiğinde her zaman gelirlerdi.

Şimdi Elizabeth hareketsiz durmuş, Brian'ın ortaya çıkmasını bekliyordu. Yalnız mıydı yoksa Roger'la birlikte miydi?

Açıklığa adım atan genç adam Elizabeth'e yabancıydı ve bir an için ona sadece bakakaldı. Her zaman narin bir şekilde yakışıklı olmuştu ama şimdi bir hayalet benziyordu ve yüzü korkunç bir hayaleti andırıyordu.

"Brian?" diye fısıldadı.

Başıyla onayladı. "Sağlıklı görünüyorsun. Tutsaklık sana iyi geliyor mu?"

Elizabeth'in neredeyse nutku tutulacaktı. Genç kardeşinin bırakın kendisine, hiç kimseye böyle bir şey söylediğini duymamıştı. "Roger... Roger seninle mi?"

Brian'ın çökmüş yüz hatları daha da karardı. "O aşağılık ismi benim yanımda söyleme."

"Ne?" diye soluk soluğa ona doğru ilerledi. "Neden bahsediyorsun sen?"

Bir an için gözleri yumuşadı ve Elizabeth'in şakağını okşamak için elini kaldırdı ama ona dokunamadan elini çekti. "Birbirimizi son gördüğümüzden beri pek çok şey oldu."

"Anlat bana," diye fısıldadı.

Brian ondan uzaklaştı. "Roger, Mary Montgomery'i kaçırdı." "Bunu duymuştum ama Roger'ı hayal edemiyorum..."

Brian kızgın kömür gibi gözlerle ona döndü. "Onun Edmund'la kan bağı olmadan akraba olduğunu mu düşünüyorsun? Sence aramızdan herhangi biri en büyük ağabeyimizi kontrol eden kötülükten kaçabilmiş midir?"

"Ama Roger..." diye başladı.

"Bana adını bile söyleme. Mary denen kadını sevdim, onu bir daha asla sevemeyeceğim kadar sevdim. İyi ve nazikti, tek bir zarar vermek istemiyordu, ama o -ağabeyiniz- ona tecavüz etti ve o da dehşet içinde kendini pencereden attı."

Elizabeth sakince, "Hayır," dedi. "Buna inanamıyorum. Roger iyidir. İnsanlara zarar vermez. Montgomery'lerle Chatworth'ler arasındaki bu savaşı asla istemedi. Alice'i kendi ailesi kabul etmezken o kabul etti. Ve o-"

"Stephen Montgomery'nin sırtına saldırdı. Bronwyn MacArran'a yalan söyledi ve onu bir süre esir tuttu. Mary öldüğünde Bronwyn'i serbest bıraktım ve Mary'yi Gavin'e geri götürdüm. Miles Montgomery'nin kız kardeşini gördüğünde duyduğu öfkeyi size anlattılar mı? Günlerce sürdü."

"Hayır," diye fısıldadı Elizabeth, Miles'ın öfkesini hayalinde canlandırarak. "Savaş hakkında çok az şey söylediler." İlk birkaç günden sonra, Elizabeth ve Miles'ın ailelerinin sorunlarından bahsetmeyeceklerine dair sessiz bir anlaşma yapmış gibiydiler.

"Brian," dedi yumuşak bir sesle. "Yorgun ve bitkin görünüyorsun. Benimle Larenston'a gel ve dinlen. Bronwyn-"

"Kardeşim hayatta olduğu sürece dinlenmeyeceğim."

Elizabeth ona bön bön baktı. "Brian, söylediklerinde ciddi olamazsın. Roger'la temasa geçeceğiz, sonra da oturup bu konuyu konuşacağız."

", değil mi? Roger Chatworth'u öldürmek istiyorum."

"Brian! Hayatın boyunca yaptığın iyilikleri bir günde unutamazsın. Roger'ın bizi her zaman nasıl koruduğunu hatırlıyor musun? Edmund'un seni ezip bacağını kırdığı gün seni kurtarmak için hayatını nasıl tehlikeye attığını hatırlıyor musun?"

Brian'ın yüzü sertliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. "Mary'yi seviyordum ve Roger onu öldürdü. Bir gün bunun ne anlama geldiğini anlayacaksın."

"Yüzlerce insanı sevebilirim ama bu benim için çok şey yapmış olan Roger'ı sevmekten vazgeçmeme neden olmayacak. Şimdi bile beni arıyor."

Brian soru sorarcasına ona baktı. "Nöbetçinin elinden kolayca kurtuldun. Madem bu kadar gevşek tutuluyorsun, neden kaçıp Roger'a gitmiyorsun?"

Elizabeth ondan uzaklaşmak için hamle yaptı ama Brian onun kolunu yakaladı. "Montgomery erkekleri senin için bu kadar çekici mi? Hangisini? Evli olanı mı yoksa oğlanı mı?"

"Miles çocuk olmaktan çok uzak!" diye homurdandı. "Bazen yaş aldattıcıdır." Brian'ın yüz ifadesini görünce durdu.

"Montgomery malikanesinde olduğumu unuttun mu? Demek Miles'ı sevmeye başladın. İyi bir seçim. Seninkine denk ateşi olan bir adam."

"Herhangi bir Montgomery için hissettiklerim Roger için hissettiklerimi değiştirmez." "Peki bu ? Seni ona gitmekten alıkoyan ne? Bu İskoçlar kaçmak çok zor. Edmund'u yıllarca kandırdın."

Bir an sessiz kaldı. "Sadece Miles değil. Burada daha önce hiç bilmediğim bir huzur var. Kimse boğazıma bıçak dayamıyor. Larenston'da uzaktan gelen çığlıklar yok. Bir koridorda yürüyebiliyorum ve gölgeden gölgeye kaymak zorunda kalmıyorum."

"Bir keresinde bir anlığına görmüştüm," diye fısıldadı Brian, "ama Roger onu öldürdü ve şimdi de ben onu öldürmek istiyorum."

"Brian! Dinlenmeli ve ne söylediğini düşünmelisin."

Onu görmezden geldi. "Raine Montgomery'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi şaşkınlıkla. "Ormanda bir yerde. Onunla birlikte olan bir şarkıcıyla tanıştım."

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Bu Raine'in nerede olduğunu neden umursuyorsun? Sana bir şey mi yaptı?" "Bana nasıl dövüşüleceğini öğretmesi için ona yalvarmayı planlıyorum."

"Roger'la dövüşmemek mi?" diye soludu, sonra gülümsedi. "Brian, Roger seninle asla dövüşmez ve şu haline bir bak. Roger'ın yarısı kadar bile değilsin ve kilo vermiş gibi görünüyorsun. Burada kal ve birkaç gün dinlen, biz de-"

"Bana patronluk taslama, Elizabeth. Ben ne yaptığımı biliyorum. Raine Montgomery güçlüdür ve nasıl eğitileceğini bilir. Bana bilmem gerekenleri öğretecektir."

"Gerçekten sana yardım etmemi mi bekliyorsun?" diye sordu öfkeyle. "Montgomery'nin nerede olduğunu bilsem bile sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Çılgınlığınızda size yardım etmeyeceğim."

"Elizabeth," dedi usulca. "Sana veda etmeye geldim. Haftalardır bu ormanda seni görebileceğim bir zamanın gelmesini bekledim ama sen her zaman çok sıkı korunuyordun. Artık seni gördüğüme göre gidebilirim. Roger'la savaşağım ve ikimizden biri ölecek."

"Brian, lütfen, tekrar düşünmelisin."

Sanki yaşlı bir adammış gibi kızın alnından öptü. "Huzur içinde yaşa, küçük kardeşim ve beni iyi hatırla."

Elizabeth cevap veremeyecek kadar şaşkıındı ama Brian arkasını döndüğünde ağaçlardan İskoçlar düşmeye başladı. Stephen Montgomery kılıcını çekmiş, Brian Chatworth'un önüne dikildi.

Bölüm 12

" ^ "

Elizabeth, Stephen'ın küçük kardeşine zarar vereceğinden hiç korkmadan,

"Ona zarar vermeyin," dedi ağır bir sesle.

Stephen onun ses tonunu yakaladı ve kılıcını yeniden kınına soktu. Brian'a, "Adamlarımla git, seni beslerler," dedi.

Elizabeth'e son bir kez bakan Brian, etrafı MacArran'larla çevrili açıklıktan ayrıldı.

Elizabeth bir an Stephen'a dik dik baktı ve o süre içinde çok şey anladı.

Stephen biraz mahcup görünme nezaketini gösterdi. Mahcup bir sırıtışla bir ağaca yaslandı, baldırındaki kınından dirkini çıkardı ve bir sopayı yontmaya başladı. "Miles bu konuda hiçbir şey bilmiyor," diye başladı.

"Kardeşimi yakalamak için beni yem olarak , değil mi?" diye ağzından kaçırdı.

"Sanırım öyle diyebilirsiniz. Günlerdir ormandaydı, sinsisi sinsisi dolaşıyor, kıt kanaat geçiniyordu ve biz de kim olduğunu ve ne istediğini merak ediyorduk. Sen Miles'la birlikteyken iki kez yaklaştı ama adamlarım onu korkutup . Ona gitmene izin vermeye karar verdik. Asla yalnız değildin; adamlarım ve ben tam tependeydik, kılıçlar ve oklar çekilmişti."

Elizabeth büyük bir kayanın üzerine oturdu. "Bu şekilde kullanılmaktan pek hoşlanmıyorum."

"Onu gördüğümüz yerde öldürmemizi mi tercih edersin? Birkaç yıl önce yalnız bir İngiliz, MacArran topraklarına at sürüp bunu anlatacak kadar yaşayamazdı. Ama çocuk o kadar çılgın görünüyordu ki onun hakkında bir şeyler öğrenmek istedik."

Bunu bir an düşündü. Yaptığı şeyden hoşlanmamıştı ama onun haklı olduğunu biliyordu. "Peki şimdi ona sahip olduğuna göre, onunla ne yapmayı planlıyorsun?" Başını kaldırdı. "Bronwyn senin bu kedi-fare oyunundan haberdar mı?"

Emin değildi ama Stephen'ın ağzının biraz beyazladığına inanıyordu. "Ben hayatı sevdiğim için, onun sevmediğine şükrediyorum," dedi büyük bir duyguyla. "Bronwyn hiçbir şeyi gizli saklı yapmaz, azından çok fazla yapmaz. Çocuğu Larenston ve Miles'a götürürdü..." Sözünü kesti.

"Miles'ın Chatworth'lere olan nefreti derinlere iniyor," diye bitirdi.

"Sadece erkekler için." Gülümsedi. "Roger Chatworth kız kardeşimizin ölümüne neden oldu ve Miles'ın bunu affetmesi mümkün değil. Sen onun sadece bir tarafını gördün."

kadınlara gösteriyor. Bir kadını incitmiş bir erkekle karşı karşıya kaldığında mantıksız davranıyor."

"Brian'ın bir Chatworth emin miydin?" "Öyle bir görünüşü var."

Elizabeth bir an sessiz kaldı. Brian'da az önce Roger'ın bakışının bir kısmı vardı; meydan okuma ve öfke dolu bir bakış, umurumda değil ifadesiyle örtülmüştü. "Brian'ın ne dediğini duydun. Onu burada tutup Roger'dan uzak tutabilir miyiz?"

"Bence delirebilir. Şu anda bundan çok uzak görünmüyor."

"Hayır," dedi ağır bir sesle. "Öyle değil." Beklentiyle Stephen'a baktı.

"Sanırım Brian'ın istediğini yapacağım: Onu kardeşim Raine'e götüreceğim." "Hayır!" Elizabeth ayağa kalkarak, "Hayır!" dedi. "Raine Montgomery onu öldürecek.

Roger'a saldırmadı mı?"

"Elizabeth," diye yatıştırdı Stephen. "Brian Mary'ye yardım ettiği için Raine çocuğu sevecektir. Raine başka bir şey değilse bile, adildir. Ayrıca," dedi Stephen küçük bir gülümsemeyle, "kardeşim Brian'ı o kadar çok çalıştıracak ki, genç adamın nefret etmeye vakti olmayacak. Üç gün içinde Brian o kadar yorulacak ki, tek düşündüğü şey uyumak olacak."

Bir an onu inceledi. "Neden bir Chatworth'e yardım edesin ki? Mary senin de kız kardeşindi."

"Montgomery'lerin kardeşinizin ölümüyle ilgisi konusunda yalan söylediğimize inandığınızı sanıyordum."

"Miles bir yabancının kız kardeşini öldürseydi, Miles'a nedenini sormadan kardeşinizden nefret eder miydiniz? Belki Roger da işin içindeydi ama belki de yaptıklarının bir nedeni vardı. İki kardeşimden de haklı bir neden olmadan nefret etmiyorum ve etmeyeceğim."

"İyi dedin." Stephen başını salladı. "Yaptıklarından dolayı kardeşin Roger'a karşı hiçbir sevgi beslemiyorum ama benim kavgam onunla, ailesiyle değil. Kardeşlerim aynı şekilde hissetmiyorlar, Gavin'in sana o kadar kaba davranmasının nedeni de bu. Onun için aile her şeydir."

"Peki Raine de aynı şekilde mi? Brian'dan ilk görüşte nefret edecek mi?"

"Belki de, işte bu yüzden Brian'la gidiyorum. Raine'le konuşabileceğim ve eğer kardeşimi tanıyorsam, o da senin genç Brian'ı evlat edinecektir." Elindeki sopayı fırlatıp attı ve bıçağını yeniden kınına soktu. "Ve şimdi gitmeliyim. Kardeşimi bulmamız günler sürer."

"Şimdi mi?" diye sordu. "Bronwyn ve Miles avdan dönmeden önce mi gideceksin?"

"Ah evet." Yüzünü buruşturdu. "Sevgili karım onu Larenston'ı terk etmesi için kandırdığımı öğrendiğinde etrafta olmaktan hoşlanmıyorum, böylece bu İngiliz izinsiz girene tek başıma bakabilirim."

"Ya da Miles," dedi gözleri parlayarak. "Bunu sakince karşılayacağını sanmıyorum."

Stephen inleyerek onu güldürdü. "Sen, Montgomery, bir korkaksın," diye işaret etti.

"En kötüsünden," diye hemen kabul etti, sonra ciddileşti. "Ben yokken benim için dua eder misin? Belki Raine ve Brian iyi geçinirlerse, bu savaşı sona erdirmek için biraz ilerleme kaydedebiliriz."

"Bunu çok isterim," diye cevap verdi. "Brian tatlı, nazık bir adam ve Roger onu çok seviyor. Stephen," dedi alçak bir sesle, "sana bir soru sorarsam bana dürüstçe cevap verir misin?"

"Sana bu kadarını borçluyum."

"Roger'ı gören oldu mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Stephen. "Ortadan kayboldu. MacGregor'lar onu arıyor ve adamlarım her zaman tetikte. Seni bir kez neredeyse kaybediyorduk ve bu bir daha olmayacak. Ama hayır, şu ana kadar Roger Chatworth'ten bir iz yok."

Bir an için sessizce durup birbirlerine baktılar. Birkaç ay önce tüm erkekler gibi bu adam da onun düşmanıydı. Bir adım öne çıkarak ona yaklaştı, uzandı ve elini adamın yanağına koydu.

Stephen ona bahsettiği onurun tüm etkisini anlamış gibiydi. Onun elini tuttu, avucunu öptü. "Biz Montgomery'ler kalp kırarız," dedi dans eden gözlerle. "Bu kan davasını kılıç yerine sevgi sözcükleriyle bitireceğiz."

Sanki hakarete uğramış gibi ondan uzaklaştı ama kahkahası kaçtı. "Senin için gerçekten dua edeceğim. Şimdi Miles'ım seni bulmadan git."

ve sana iyi bir dayak atar."

Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Zavallı küçük kardeşim, bir kadın ona sahip olduğuna karar verdiğiinde." Bununla birlikte onu açıklıkta yalnız bıraktı.

Elizabeth bir süre tek başına oturdu ve şimdi etrafındaki sesleri dikkatle dinlediği için MacArran'ları duyabiliyordu. Üstündeki ağaçlarda hâlâ iki adam vardı. Çok uzaklardan Kit'in kahkahasını ve Tam'in gürleyen cevabını duyabiliyordu.

Son aylarda duyuları iyice körelmişti. Önünde Brian'ın öfkeli yüzü yüzüyordu ve bir zamanlar kendisinin de böyle bir nefret hissettiğini biliyordu. Tüm varlığıyla Stephen'ın Brian'ın nefretinin bir kısmını yok edebileceğini ya da belki bu Raine Montgomery'nin bunu yapabileceğini umuyordu.

Kalbi kırık bir şekilde harabelere ve Kit'in kahkahalarına geri döndü. Birkaç gün içinde Miles'in öfkesiyle başa çıkacaktı ve bu da sorunlarını aklından çıkaracaktı.

Bronwyn ertesi gün Larenston'a döndü ve ilk olarak beş aylık oğlu Alexander'ın yanına gitti. Bronwyn onu besleyemeyecek kadar sık uzakta olduğu için çocuğa sütanne tutmuştu ama çocuğun annesinin kim olduğunu bildiğinden emin olmuştu. Rab ayaklarının dibinde, oğlunu memnuniyetle kucaklarken, Elizabeth ona Brian'dan ve Stephen'ın onu Raine'e nasıl götürdüğünden bahsetti.

Bir an için Bronwyn'in gözleri parladı. "Lanet olsun ona!" diye mırıldandı ama Alex bir hırıltı çıkarınca sakinleşti. "Sus, aşkım," diye mırıldandı. Alexander sustuğunda tekrar Elizabeth'e baktı. "Seni kullanması hoşuma gitmiyor. Kardeşini buraya getirmeliydi. Stephen, Brian Chatworth'un beni kardeşinin pençelerinden kurtardığını unutuyor. Çocuğa zarar vermezdim."

"Bence Stephen daha çok Miles için endişeleniyordu - Brian'a zarar verebilirdi." Elizabeth öne doğru eğildi ve Alex'in ipeksi başını okşadı.

Bronwyn'in keskin gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. "Peki çocuğunuz ne zaman doğacak?" sordu sakin sakin.

Elizabeth Bronwyn'in gözlerine baktı.

Bronwyn ayağa kalktı ve oğlunu beşiğine taşıdı. "Morag bana buraya geldiğinden beri hiç akıntın olmadığını söyledi. Hasta değil miydin?"

"Hiç de değil. Başta sorunumun ne olduğundan emin değildim ama anlamam uzun sürmedi. Kime anlattın?"

"Hiç kimse. Stephen bile. Özellikle de Stephen. Kutlama yapmak isteyeceğine şüphe yok. Miles'la evlenmeyi mi planlıyorsun?"

Elizabeth yumuşak ekoseyi Alex'in ayaklarının etrafına sıkıştırdı. "Bana teklif etmedi ama etse bile aramızda evlenip çocuk sahibi olmaktan daha fazlası var. Roger sırf ben Montgomery oldum diye vazgeçmeyecektir. Kendi özgür irademle gittiğimi ve zorlanmadığımı bilmesi gerekir."

"Peki Miles seni zorlamak zorunda kalır mıydı?" Bronwyn sessizce sordu.

Elizabeth gülümsedi. "Beni hiçbir şeye zorlamadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun.

Ama Miles'ın benimle evlenmek isteyeceğini sanmıyorum. Miles'tan sadakat beklerdim.

Kocam ve Miles Montgomery kelimenin anlamını bilmiyor."

"Ben olsam Montgomery erkeklerinin hiçbirini küçümsemezdim," diye cevap verdi Bronwyn. "Kibirli, esnek olmayan bir grup gibi görünebilirler ama güzel yüzler ve erkeksi vücutlardan daha fazlası var onlarda."

"Gerçekten de öyleler." Onlar odadan çıkarken Elizabeth güldü.

Ertesi gün Bronwyn ava geri döndü ve Elizabeth zor durumdaki çaresiz bir genç kız gibi davranırken ve Kit onu üç başlı, ateş püskürten bir ejderhadan kurtarıken Elizabeth aniden durdu.

"Elizabeth!" Kit sabırsızca, tahta kılıcını başının üzerinde sallayarak konuştu.

Neyi olduğunu açıklayamıyordu ama vücudunu bir ürperti kaplamıştı. "Miles," diye fısıldadı. "Burada!" dedi Alex'i tutan kadına. "Kit'e iyi bak."

Bununla birlikte merdivenlere doğru koştu, aşağı indi ve avluya çıktı. Ahırlara ulaştığında, Douglas yanına gelmeden önce elini bir eyerin üzerine koymuştu.

"Gitmene izin veremem," dedi Douglas, sesinde pişmanlık vardı.

"Çekil yolumdan, seni aptal," diye tükürdü ona. "Miles'ın başı dertte ve ben ona gidiyorum."

Douglas ona bunu nereden bildiğini sormakla vakit kaybetmedi, çünkü av partisinden bir haberci gelmemişti.

Ahırlar, üç alçak düdük çaldı ve saniyeler içinde iki kardeşi oradaydı.

Elizabeth kendi atını eyerlemeye alışık değildi ve bu yavaş bir süreçti ama adamlar ona yardım etmedi. Douglas ayağından tutup onu eyerin üzerine fırlatmadan önce bağının sıkılığını kontrol etti. Douglas ona dokunduğunda Elizabeth irkilmedi bile.

Yola çıktıklarında Elizabeth nereye gittiğini hiç düşünmedi ama zihnini boşalttı, Miles'ı gözünde canlandırdı ve Douglas, Jarl ve Francis arkasındayken korkutucu bir hızla yola koyuldu. Dört at Larenston'dan çıkan dar, dik yamaçlı yolda gürleyerek ilerledi, sağa döndü ve uçurum boyunca ilerledi.

Elizabeth ne yoldan korkuyordu ne de arkasındaki adamlar için endişeleniyordu. Tekrar düz bir araziye çıktığında sadece birkaç saniye durakladı. Sol tarafta MacGregor'lar, sağ tarafta ise bilinmeyen bir bölge vardı. Atını sağa doğru sürdü, bir şekilde yolun bu olduğunu biliyordu.

Adamlardan biri bir keresinde onu uyarmak için bağırdı ve bir ağaç dalına çarpmaktan kıl payı kurtulurken kendini atın terli boynuna yasladı. Bunun dışında adamlar ona ayak uydurmak için atlarını sertçe sürerken sessizdi.

Uzun bir süre at sürdükten sonra Rab çalıların arasından sertçe havlayarak geldi. Elizabeth'i bekliyor gibiydi ve yolun son kısmında ona rehberlik etmek için gelmişti.

Dördü ve Rab sık çalılıkların arasından geçip güneş ışığını gizleyecek kadar sık bir ağaç kümesine doğru ilerlerken Elizabeth atını yavaşlatmak zorunda kaldı.

İnsanlar ortaya çıkmadan önce Rab tekrar başladı. Bronwyn ve adamları bir grup halinde durmuş, yerdeki bir şeye bakıyorlardı. Sör Guy diz çökmüştü.

Bronwyn köpeğinin havlamasıyla döndü ve şaşkın gözlerini Elizabeth'e dikti.

Elizabeth yere doğru kayarak insanların arasından geçip ileriye doğru koşarken atı hâlâ hareket ediyordu.

Miles yerde yatıyordu, gözleri kapalıydı, tüm vücudu kan içindeydi. Giysileri yırtılmıştı ve sol elindeki etinde büyük yaralar görebiliyordu.

uyluk, sağ tarafında.

Sör Guy'ı itti, diz çöktü, Miles'ın başını kucağına çekti ve eteğinin kenarıyla yüzündeki kanı silmeye başladı.

"Uyan Montgomery," dedi sertçe, sesinde ne acıma ne de şefkat vardı. "Uyan ve bana bak.

Miles'ın kirpiklerinin kırpışması bir sonsuzluk gibi geldi. Ona küçük bir gülümseme verdi ve gözlerinin tekrar kapanmasına izin verdi. "Melek," diye fısıldadı ve sustu.

Elizabeth karşısındaki şaşkın yüzlere, "Su," dedi. "Yaralarını yıkamak için suya ihtiyacım olacak ve buraya yakın bir çiftçi evi var mı?" Elizabeth devam etmeden önce Bronwyn'in sadece başını sallayacak zamanı vardı. "Git ve burayı temizle. Çiftçileri Larenston'a götür ama beni onunla yalnız bırak. Morag'ı ve otlarını gönder, bana da keskin çelik iğneler ve iplik lazım. Guy! Büyük bir örtü getir de onu kulübeye taşıyalım. Pekâlâ!" diye bağırdı. "Hepiniz işinizin başına."

Anında, adamlar her yöne dağıldılar.

Bronwyn, Elizabeth'e hızlı bir sırtış fırlattı. "İskoç olmadığına emin misin?" Bununla birlikte Larenston'a doğru yola koyuldu.

Birkaç dakika yalnız kalan Elizabeth, Miles'a sarıldı. "İyi olacaksın Montgomery," diye fısıldadı. "Bunu göreceğim."

Duygusallıkla daha fazla vakit kaybetmedi, adamın yanında duran hançeri aldı ve yaralarını incelemek için giysilerini kesmeye başladı. Üzerinde bir insanın vücudunun kaldırabileceğinden çok daha fazla kan var gibiydi.

Miles'ın gömleğini keserken Rab yanına geldi. "Bu kan nereden geliyor, Rab?" diye sordu. "Git ve Miles'a bunu yapanı bul."

Köpek iki büyük havlamayla onları yalnız bıraktı.

Elizabeth'i rahatlatan Miles'ın vücudunun üst kısmında sadece bir yara vardı ve derin değildi ama dikilmesi gerekecekti. Sol kolunda birkaç uzun kanlı kesik vardı ama ciddi bir şey değildi. Bacakları ise başka bir meseleydi. Kalçasındaki yara derin ve çirkindi ve bir ayak bileğinde daha fazla kesik vardı.

Yara aramak için alt tarafını görmeye çalışmak üzere onu bir kez kaydırđı.

Miles acı dolu bir iniltiyle gözlerini açtı ve ona baktı. "Üstüne çıkmalısın Elizabeth, yoksa her kanatacağım," dedi çıplak vücuduna bir bakış atarak.

"Sessiz ol!" diye emretti. "Gücünü iyileşmek için sakla."

O konuşurken Rab devasa, uzun dişli bir yaban domuzunun leşini açıklığa doğru çekmeye başladı. Ölü hayvanın yüzü kan içindeydi ve yan tarafında birkaç bıçak yarası vardı.

"Demek bir yaban domuzuyla dövüşmeyi kazandın," dedi tiksintiyle, onu omuzlarına sardığı ekoseyle şefkatle sararak. "Sanırım tek başına yola çıkmamak aklına gelmedi."

O daha tek kelime edemedi Rab bir başka yaban domuzu leşini sürükleyerek ilkinin yanına getirdi, bu da kesilmişti.

Elizabeth Miles'ın kirli yüzünü silmeye başladı. "Seni buradan çok uzak olmayan, sıcak ve sessiz bir yere götüreceğiz. Şimdi dinlenmeni istiyorum."

Sör Guy bir kadın ve bir erkekle birlikte, kollarında büyük, ağır örtülerle çalılıkların arasından koşarak geldi.

"Ateşte güçlü bir arpa suyu var," dedi kadın, "ve ocakta yulaflı kekler var. İhtiyacınız olursa Bronwyn size daha fazla örtü gönderecek."

Sör Guy diz çökerek Miles'ın üzerindeki örtüyü çekti ve yaraları inceledi, Rab üçüncü bir yaban domuzu leşini açıklığa getirdiğinde şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Kaç kişiler?" Elizabeth sordu.

"Beş," dedi Sir Guy. "Atı onu onlardan oluşan bir ailenin içine atmış olmalı. Yanında sadece kılıcı ve küçük hançeri vardı ama beşini de öldürdü ve kendini buraya sürüklemeyi başardı. Rab bizi domuzlara götürdü ama biz Lord Miles'ı bulamadan kaçtı."

"Beni almaya geldi," dedi Elizabeth. "Miles'ı taşıyabilir misin?"

Sör Guy fazla çaba göstermeden genç efendisini bir çocuk gibi dikkatle kucağına aldı. Anında yaraları yeniden kanamaya başladı.

"Dikkat et!" Elizabeth yarı çığlık attı ve Guy'ın ona attığı bakış onu susturdu.

Sir Guy, Miles'ı ağaçların arasından geçirerek çiftlik sahiplerinin kulübesine doğru götürdü ve onu yavaşça bir duvarın dibindeki karyolaya yatırdı. Küçük, karanlık, tek odalı bir kulübeydi, tek ışık kaynağı açık ocaktı. Derme çatma bir masa ve iki sandalye vardı, karyoladan başka mobilya yoktu. Ateşin üzerinde bir tencere su kaynıyordu. Elizabeth hemen kendisi için bırakılan temiz bezleri suya daldırdı ve Miles'ı yıkamaya başladı. Sör Guy onu kaldırdı ve giysilerinin parçalarını altından çıkarmasına yardım etti. Elizabeth'i rahatlatan şey, Miles'ın sırtında küçük kesikler ve çürükler dışında başka yara olmamasıydı.

Morag ve Bronwyn birlikte geldiklerinde onu neredeyse yıkamıştı, Morag büyük bir sepet dolusu ilaç taşıyordu.

"Eskisi kadar iyi göremiyorum," dedi Morag, iki yarası kıpkırmızı açılmış, çıplak Miles'a bakarak. "Birinizin onunla ilgilenmesi gerekecek."

Elizabeth hemen, "Yapacağım," dedi. "Bana ne söyle, ben de yapayım."

Elizabeth kısa süre sonra bir erkeğin etini dikmenin kumaş dikmekten çok farklı olduğunu keşfetti. İğneyi Miles'ın derisinin içine her soktuğunda vücudundaki kaslar geriliyordu.

Elizabeth dikiş atarken Miles hareketsiz yatıyor, kıpırdamıyor, zar zor nefes alıyor, vücudu kan kaybından solgunlaşıyordu. Bronwyn iğneleri geçirdi, kesti ve düğümlemeye yardım etti.

Elizabeth sonunda bitirdiğinde titriyordu. Bronwyn,

"İç şunu," diye emretti.

"Ne oldu?" Elizabeth sordu.

"Tanrı bilir. Morag'ın karışımına ne koyduğunu sormamayı uzun zaman önce öğrendim. Her ne ise, tadı iğrenç olacak ama seni daha iyi hissettirecek."

Elizabeth duvara yaslanmış, gözlerini Miles'tan ayırmadan birayı içti. Morag fincanı Miles'ın solgun dudaklarına doğru tutmaya başladığında, elindeki fincanı Bronwyn'e doğru itti ve Miles'ın yanına gitti.

"İç bunu," diye fısıldadı başını tutarak. "Gücünü geri kazanmalısın."

Gözleri kıpırdadı, ona bakarken kirpikleri zorlukla ayrıldı. Morag'ın demini içerken "Buna değer," diye fısıldadı.

Morag alaycı bir homurtu çıkardı. "Onu şımartırsanız bir yıl boyunca sırt üstü yatar."

"Bırakın !" Elizabeth karşılık verdi.

Bronwyn güldü. "Gel otur Elizabeth ve dinlen. Miles'in yaralandığını nasıl anladığını bilmek istiyorum. Sen atına bindiğinde onu daha yeni bulmuştuk."

Elizabeth yere, Miles'in başının yanına oturdu, arkasına yaslandı ve omuz silkti.

Onun yaralı olduğunu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama biliyordu.

Dinlendiği anlar kısa sürdü. Saniyeler sonra Morag, Elizabeth'e Miles'i beslemesi için başka bir şey verdi.

Gece oldu ve Bronwyn Larenston'a geri döndü. Elizabeth Miles'in yanına oturmuş, uyumadığını bile bile onu izlerken, Morag da bir sandalyede başını sallıyordu.

"Ne..." Miles fısıldadı. "Raine'in karısı nasıl biri?"

Elizabeth, Raine ya da karısıyla hiç tanışmadığı için onun sayıkladığını düşündü.

"Singer," dedi Miles. "Pagnell."

Bu sözler onun anlaması için yeterli bir anahtardı. Montgomery lordlarından birinin küçük bir şarkıcıyla evlenmesine şaşırmıştı. Elizabeth Miles'a Alyxandria Blackett'le tanışmasının, onun olağanüstü sesini duymasının ve daha sonra şarkıcıyı Pagnell'in pençelerinden kurtarma girişiminin hikâyesini anlattı - bu girişim Elizabeth'in yakalanmasına neden olmuştu.

Miles buna gülümsedi ve onun elini aradı. Hâlâ ona dokunurken, güneş doğmaya başladığında uykuya daldı.

Morag uyandı ve otlar, kurutulmuş mantarlar ve Elizabeth'in tanımadığı birkaç şeyi karıştırmaya başladı.

Birlikte Miles'in yaralarındaki kanlı bandajları değiştirdiler ve Morag dikilmiş kesiklerin üzerine ılık, ıslak, ot dolu lapalar uyguladı.

Miles öğleden sonra tekrar uyudu ve Elizabeth ilk kez küçük kulübeden ayrıldı. Sör Guy dışarıda bir ağacın altında oturuyordu ve onu gördüğünde sadece soru sormak için başını kaldırdı.

"Dinleniyor," dedi.

Sir Guy başını salladı ve gözlerini boşluğa dikti. "Beş yaban domuzu sürüsünün içine düşüp de sağ çıkabilen çok az çocuk vardır," dedi gururla.

Titreyen elini devin omzuna koyarken Elizabeth'in gözlerinde yaşlar vardı. "İyileşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sör Guy ona bakmadan başını salladı. "Ona yardım etmek için hiçbir nedeniniz yok.

Size kötü davrandık."

"Hayır," diye cevap verdi. "Bana nezaketten daha fazlası verildi; bana sevgi verildi." Bu sözlerle MacArran arazisinden geçen dereye doğru döndü. Yıkandı, saçlarını topladı, bir süre dinlenmek için oturdu, ekosesine sarındı ve uyandığında gece olmuştu. Sör Guy ondan çok uzakta oturmuyordu.

Uyku sersemliğiyle aceleyle kulübeye geri döndü.

Miles uyanmıştı ve onu gördüğünde yüzündeki çatık kaşlar kayboldu.

"İşte " diye azarladı Morag. "Şimdi belki bundan biraz içersin."

"Elizabeth," dedi Miles.

Yanına gitti, neredeyse bir fincan dem içerken başını tuttu ve uykuya dalana kadar onu tutmaya devam etti.

Bölüm 13

" ^ "

Elizabeth, Miles'a sert bir tavırla, "Yürüyemeyeceksin," dedi. "Yaralarını iyileştirmeye çalışırken, senin yaralarını deştğini görmeden çok fazla gece uykusu kaybettim."

Eriyen yumuşak gözlerle ona baktı. "Lütfen, Elizabeth."

Bir an için neredeyse yumuşayacaktı ama bir kahkaha atarak kendini durdurdu. "Sen hain bir adamsın. Şimdi kıpırdama yoksa seni yatağa bağlarım."

"Öyle mi?" dedi, kaşlarını kaldırarak.

Elizabeth onun açıkça düşündüğü şey karşısında kızardı. "Terbiyeli ol! Daha fazla yemeni istiyorum. Yemek yemezsen asla iyileşemezsin."

Elini tuttu ve şaşırtıcı bir güçle onu yanına çekti. Belki de Elizabeth'in ona karşı koyacak gücü kalmamıştı. Yarı oturur vaziyette, odanın köşesindeki yastıklara dayanmış, bacaklarını önündeki karyolaya dayamıştı. Elizabeth dikkatle onun yanına uzandı. Miles'ın boynuzlanmasının üzerinden dört gün geçmişti ama gençliği ve doğal direnci çabuk iyileşmesini sağlamıştı. Hâlâ zayıftı, hâlâ acı çekiyordu ama iyileşmeye başlamıştı.

"Neden benimle kaldın?" diye sordu. "Bronwyn'in kadınlarından biri benimle ilgilenebilirdi."

"Seninle yatağa atlayıp dikişlerini mi yırtısın?" diye sordu kızgınlıkla.

"Beni güldürürsen dikişlerimi yırtacağım. Sen bu kadar yakinken başka bir kadına nasıl dokunabilirim?"

"Ben gittiğimde, eminim cesaretini toplamayı başaracaksın."

Eli kızın saçlarına dolandı, başını geriye çekti ve ağzı kızını sahiplenircesine kavradı. "Benim olduğunu hâlâ öğrenemedin mi?" diye yarı homurdandı. "Bunu ne zaman kabul edeceksin?"

Onu tekrar öperken cevap vermesine fırsat vermedi ve Elizabeth'in son günlerde hissettiği endişenin çoğu bu öpücüğe karışarak onu çaresizlik öpücüğü haline getirdi.

Miles'ın boğazına değen soğuk çelik, ikisini birbirinden ayırdı. İçgüdüsel olarak kendi kılıcına uzandı ama giydiği ekosenin altında sadece çıplak etle karşılaştı.

Başlarında Roger Chatworth duruyordu, gözleri nefretle doluydu, kılıcı Miles'ın boynundaki damara baskı yapıyordu.

Elizabeth Miles'tan uzaklaşarak, ",," dedi. "Ona zarar vermeyin." Roger Chatworth, "Bütün Montgomery'leri öldürmek isterdim," dedi.

Miles hızlı bir hareketle yana doğru ilerledi ve Chatworth'un bileğini yakaladı. "Hayır!" Elizabeth çığlık attı ve ağabeyinin koluna yapıştı.

Miles'in bandajları kızarmaya başladı.

"Yaralanmış," dedi Elizabeth. "Karşılık veremeyen bir adamı öldürür müsün?"

Roger tüm dikkatini ona yöneltti. "Sen de onlardan biri mi oldun? Montgomery'ler seni kendi kan bağına karşı zehirledi mi?" "Hayır Roger,

elbette ." Sakin kalmaya çalıştı. Öyle bir şey vardı ki Roger'ın gözlerindeki vahşi bakış onu kızdırmaktan korkuyordu. Miles yatağa uzandı ama adamın her an yeniden sıçrayacağını ve yaralarını daha da deşeceğini biliyordu. "Benim için mi geldin?"

Her iki adam da onu izlerken küçük odada ani bir sessizlik oldu. Roger'la birlikte gitmek zorundaydı. Gitmezse Miles'ı öldürecek. Bunu çok iyi biliyordu. Roger yorgundu, öfkeliydi, mantıklı düşünmenin ötesindeydi.

"Eve gitmek güzel olacak," dedi gülümsemeye zorlayarak. "Elizabeth!" Miles uyardı.

Kadın onu görmezden geldi. "Gel Roger, ne bekliyorsun?" Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kendi sesini zar zor duyabiliyordu.

"Elizabeth!" Miles eliyle göğsündeki deliği tutarak ona bağırdı.

Roger bir an için tereddüt ederek birinden diğerine baktı.

"Sabırsızlanıyorum Roger! Yeterince uzun süre uzak kalmadım mı?" Gitmek için topuklarının üzerinde döndü, kapıda durakladı. Gözleri Roger'ın kollarında kaldı, Miles'a bakmaya cesaret edemedi. Ona bir kez bile bakma riskini göze alamazdı, yoksa kararlılığını kaybederdi.

Roger yavaşça, şaşkınlıkla onu takip etmeye başladı. Kulübeden çok uzakta olmayan bir at itaatkâr bir şekilde bekliyordu. Elizabeth gözlerini hayvandan ayırmıyor, etrafına bakmaya cesaret edemiyordu çünkü Sör Guy'ın cesedini göreceğini biliyordu. Sadece onun ölümü dev efendisini korumaktan alıkoyabilirdi.

Kulübeden taşları titreten bir bağırış daha geldi. "ELIZABETH!!"

Boğazındaki yumruyu yutan Elizabeth, Roger'ın atına binmesine yardım etmesine izin verdi.

"Yemek yemeliyiz," dedi Roger ve ondan uzaklaştı.

"Roger!" diye bağırdı arkasından. "Eğer ona zarar verirsen ben-" diye başladı ve adamın onu görmezden geldiğini gördü. Bir anda atından indi ve onun peşine düştü ama zamanında değil.

Roger Chatworth kılıcını Miles'in koluna sapladı ve Miles orada kanlar içinde yatarken Roger, "Raine'in karısı benim hayatımı bağışladı ve şu anki pis hayatını ona borçlusun," dedi. Kapı aralığındaki Elizabeth'e döndü. "Atına bin yoksa işini bitiririm, tabii kan kaybından ölmezse."

Titreyen ve kendini çok hasta hisseden Elizabeth kulübeden çıktı ve ata bindi. Birkaç saniye içinde Roger da arkasındaydı ve yorucu bir tempoyla yola koyuldular.

Elizabeth nakış çerçevesinin önünde oturmuş, Aziz George'un ejderhayı öldürdüğü bir sunak örtüsü üzerinde çalışıyordu. Bir köşede Kit ve Aziz George'a oldukça benzeyen bir çocuk vardı... Aziz, Miles Montgomery'ye benziyordu. Karnındaki çocuk onu tekmeleyince Elizabeth bir an durdu.

Alice Chatworth karşısında oturmuş, yüzünün yara almamış yarısını yansıtmak için bir ayna tutuyordu. "O zamanlar çok güzeldim," diyordu Alice. "Kesinlikle hiçbir erkek bana karşı koyamazdı. Hepsi benim için hayatlarını feda etmeye hazırdı. Tek yapmam gereken istediğim bir şeyi ima etmektir ve o da bana veriliyordu."

Aynayı yüzünün şekilsiz tarafına çevirdi. "Montgomery'ler bunu yapana kadar!" diye tısladı. "Judith Revedoune güzelliğimi kısıkanıyordu. O kadar çirkin, çilli, kızıl saçlı bir şey ki, sevgili Gavin'in aşkı için endişeleniyordu. Öyle de olmalıydı."

Elizabeth abartılı bir esneme hareketi yaptı, Alice'in nefret dolu bakışlarını görmezden geldi ve şöminenin yanında duran, elinde şarap kadehi, yüzü düşünceli Roger'a döndü. "Roger, benimle bahçede yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Roger her zamanki gibi kadının yüzüne bakmadan önce karnına baktı.

"Hayır, kâhyamla konuşmam gerek," diye yarı mırıldandı, gözleri onun yüzünü arıyordu.

Onun ne söylemek istediğini, birçok kez ne söylediğini hissedebiliyordu: Sen değıştin.

İki haftadır ağabeyi ve "ailesiyle" birlikteydi ve Montgomery'legeçirdiği beş ay içinde ne kadar değıştiğini fark *etmişti*. Bu süre Chatworth evinde herhangi bir değışiklik yapmak için yeterli olmamıştı ama Elizabeth'in yeni bir insan olmaya için yeterliydi.

Roger'ın Edmund'dan farklı olduğu konusundaki tüm ısrarına rağmen, Roger'ın aslında kendi inançlarını ev halkına dayatmadığını gördü. Chatworth evi birçok açıdan Edmund hayattayken olduğu gibiydi. Roger'ın Alice'i kolaylıkla yanında tutabilmesinin nedeni, Alice'i görmezden gelmesiydi. Roger, Elizabeth ve Brian'a duyduğu sevgi ve ilgiyle öylesine içsel bir karmaşa içinde yaşıyordu ki, çevresinde olup biten pek çok şeyin farkında bile değildi.

Elizabeth günlerce süren yolculuğun yorgunluğuyla daha atından inmemişti ki, Roger'ın bir zamanlar Edmund'la birlikte olan iki adamı ona alaycı yorumlar yapmaya başladılar. Onu yalnız yakalamak için sabırsızlandıklarını ima ettiler.

Elizabeth'in ilk tepkisi korku olmuştu. Sanki Chatworth malikânesinden hiç ayrılmamış gibiydi. Zihni, erkekler üzerinde kullanabileceği zayıflatıcı numaralar repertuarını gözden geçirdi. Ama akli Sör Guy'a, onun ayak parmaklarını nasıl kırdığına, haftalarca nasıl topalladığına gitti ve daha sonra onunla oturup, ikisinin de sevdiği bir adam için gözlerinde biriken endişe gözyaşlarını gördü.

O sinsi ve korkak haline geri dönmeyecekti. Erkeklerle karşı duyduğu korkuyu yenmek için uzun bir yol kat etmişti ve öğrendiği her şeyi bir kenara atmayacaktı.

Roger'a döndü ve adamları derhal göndermesini istedi.

Roger çok şaşırmış ve onu hızla ahırdan dışarı çıkarmıştı. Ona patronluk taslamaya çalışmış ama Elizabeth onu dinlememişti. Sevgili küçük kız kardeşinin ona cevap vereceği fikri onu hem şoke etmiş hem de incitmişti. Ona göre, onu bir cehennem çukurundan kurtarmıştı ve o da nankörce şikâyet ediyordu.

Elizabeth hayatında ilk kez kardeşine Edmund hakkındaki tüm gerçeği anlattı. Roger'ın yüzündeki kan çekilmişti, geriye doğru sendeleyerek sandalyeye çökmüştü ve sanki biri onu dövmüş gibi görünüyordu. Bunca yıl sevgili küçük kız kardeşini koruduğunu sanmıştı ama aslında cehennemde yaşıyordu. Roger malikâneneden her ayrıldığında Edmund'un onu manastırdan çağırdığından haberi yoktu. Kendisini onun adamlarından korumak zorunda kaldığını da bilmiyordu.

Elizabeth sözlerini bitirdiğinde Roger ahırdaki adamları öldürmeye hazırды.

Roger Chatworth'un öfkesi hesaba katılması gereken bir şeydi. Üç gün içinde ev halkının yüreğine korku salmıştı. Birçok erkek kovulmuştu ve eğer bir erkek Elizabeth'e çekik gözlerle bakarsa, Elizabeth Roger'a gidiyordu. Artık böyle bir küstahlığa katlanmayacaktı. Daha önce tek deneyimi Edmund'la olduğu için bir leydiye nasıl davranılması gerektiğini bilmiyordu ama şimdi bahçede tek başına yürümekten korkmasına gerek kalmayan bir yerde beş ay geçirmişti.

Roger onun talepleri karşısında şaşkına dönmüştü ve Brian'la birlikte onu her zaman nasıl koruduklarını fark etti. Roger hem çok nazık hem de çok acımasız olabiliyordu. Onunla sadece bir kez Montgomery'ler hakkında konuşmaya çalışmıştı ama Roger öyle bir nefretle patlamıştı ki, hayatı için endişelenmişti.

Onu görmeyeli aylar olduğu için vücudundaki değişiklikleri hemen fark etmiş ve kilo aldığını söylemişti. Elizabeth çenesini havaya kaldırmış ve hiç pişmanlık duymadan Miles Montgomery'nin çocuğunu taşıdığını söylemişti.

Öfke bekliyordu, öfkeye hazırды ama Roger'ın gözlerindeki derin, çok derin acı dengesini bozdu.

"Git. Bırak beni," diye fısıldadı ve o da itaat etti.

Elizabeth odasında tek başına, Miles'tan ayrıldığından beri her gece olduğu gibi ağlayarak uyumuştı. Miles onun Roger'la birlikte sevgilisini kurtarmaya gittiğini anlayacak mıydı? Yoksa Miles ondan nefret mi edecekti? Elizabeth'in nereye gittiği konusunda Kit'e ne söyleyeceklerdi? Yatağına uzandı ve İskoçya'da değer verdiği tüm insanları düşündü.

İskoçya'daki birine bir mesaj göndermek istiyordu ama bunu iletecek güvенеbileceđi kimse yoktu. Ama dün, öğleden sonra yürüyüşüne çıktığında, daha önce hiç görmediği yaşlı bir kadın ona bir sepet ekmek uzattı. Kadın örtüyü kaldırıp bir MacArran kokartı gösterene kadar reddetmeye başladı. Elizabeth sepeti çabucak kaptı ve yaşlı kadın Elizabeth ona teşekkür edemededen gitti. Açgözlülükle sepeti parçaladı.

Bronwyn'den Elizabeth'in neden Roger'la döndüğünü çok iyi anladığını söyleyen bir mesaj gelmişti ama Miles anlamamıştı. Sör Guy üç okla vurulmuştu ama yaşayacağını düşünüyorlardı. Miles'a bakılmadığı sırada öfkeden deliye dönmüş ve tüm dikişlerini parçalamıştı. Morag onu bulduğunda ateşler içindeydi ve üç gün boyunca yaşayacağına inanmadılar. Stephen, Miles'ın yaralandığını duyar duymaz Raine'in haydut kampından dönmüştü. Raine'in genç Brian'ı kanatları altına aldığını ve Stephen'ın yakında iki aile arasında barış olacağına dair tüm umutlarını taşıdığını haber verdi. Bronwyn, Miles'ın yavaş yavaş iyileştiğini ve Elizabeth'in adını anmayı reddettiğini ekledi.

Bugün Elizabeth bu son cümleyi düşündükçe teni üşüyor ve titremeye başlıyordu.

"Bir pelerinin olmalı," dedi Roger arkasından. "Hayır," diye mırıldandı, "benim ekosem yeterli."

"Neden o şeyi benim önümde sergiliyorsun?" Roger patladı. "İçinde bir Montgomery taşıyor olman yetmiyor mu? Seni her gördüğümde yüzüme tokat atmak zorunda mısın?"

"Roger, bu nefretin bitmesini istiyorum. İstiyorum-"

"Düşmanımın fahişesi olmak istiyorsun!" diye hırladı.

Hızlı ve öfkeli bir bakışla ondan uzaklaştı.

Kolunu tuttu, ona bakarken gözleri yumuşacaktı. "Bunu benim tarafımdan görebiliyor musun? Seni aramak için cehennemde aylar geçirdim. Nerede olduğunu sormak için Raine Montgomery'ye gittim ama o bana kılıç çekti. Eğer yeni karısı aramıza girmeseydi şimdi ölmüş olacaktım. Krala dizlerimin üzerinde gittim ve bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun? Mary Montgomery'nin başına gelenlerden dolayı beni çok ağır bir şekilde cezalandırdığı için ona karşı hiçbir sevgi beslemiyorum, ama senin için şeytanın önünde diz çökebilirdim."

Durakladı ve ellerini onun iki koluna koydu. "İskoçya'ya girip çıkmak da kolay bir iş değildi ama seni bulduğumda Montgomery'nin yanına sanki onun bir parçası olmak istercesine sarılmıştın. Ve yaptığın oyun! Kendimi düşmanmışım gibi hissettim çünkü öz kız kardeşimi, onu tutsak eden ve erdemini elinden alan bir adamdan kurtarıyordum. Bütün bunları bana açıkla, Elizabeth," diye fısıldadı.

Başını öne eğerek onun göğsüne dokundu. "Nasıl anlatabilirim? Son birkaç ayda başıma gelenleri size nasıl anlatabilirim? Aşkı gördüm ve -"

"Aşk!" dedi. "Bir adam seni yatağına alırsa, seni sevdiğini mi sanıyorsun? Montgomery sana ölümsüz aşk yemini mi etti? Chatworth'u karısı yapmak istedi mi?"

"Hayır, ama-" diye başladı.

"Elizabeth, erkekler hakkında çok az şey biliyorsun. Sen bu kan davasında bir piyondun. Bir Chatworth, Montgomery'lerden bir çocuk doğurdu diye Montgomery'lerin güldüğünü bilmiyor musun? Kazandıklarını düşünecekler."

"Kazandım!" diye tükürdü ona, uzaklaşarak. "Tüm bunların bir oyun olarak görülmesinden nefret ediyorum. Çocuğuma ne diyeceğim, iki ailenin aptalca savaşlarında kullandıkları bir satranç taşı olduğunu mu?"

"Aptalca mı? Brian dışarıda bir yerlerde Montgomery'ler yüzünden benden nefret ediyor olabilirken bunu nasıl söylersin?"

Brian'ı İskoçya'da gördüğünü ona söylememiştir. "Hiç aklına geldi mi Roger, belki de Brian'ın gitmesine *sen* sebep oldun? Mary Montgomery'ye ne olduğunu bir de senden dinlemek isterim."

Ona sırtını döndü. "Sarhoştum. Korkunç bir kazaydı." Geri döndü, gözleri yalvarıyordu. "Kadını geri getiremem ve kral beni cezalarıyla fazlasıyla cezalandırdı. Brian beni terk etti ve sen düşmanımdan onun çocuğuyla şişmiş olarak döndün ve bir zamanlar bana verdiğin sevgi yerine şimdi tek yaptığın beni sorgulamak, benden şüphe etmek. Bana daha ne ceza vermeyi düşünüyorsun?"

"Özür dilerim Roger," dedi yumuşak bir sesle. "Belki de değiştim. Miles beni seviyor mu bilmiyorum. Çocuğumuza bir isim vermek için benimle evlenmek ister mi bilmiyorum, ama onu sevdiğimi biliyorum ve bana sorarsa, nereye götürürse götürsün onu takip edeceğime eminim."

Sadece Roger'ın gözleri onun sözleri karşısında hissettiği acıyı gösteriyordu. "Bana nasıl bu kadar tamamen sırt çevirebildin? Bu adam yatakta o kadar iyi mi ki, zevk çılgınlıkların sana duyduğum ve her zaman duyduğum sevgiyi unutturuyor? Onunla geçirdiğin beş ay benimle geçirdiğin on sekiz yılı silip süpürüyor mu?"

"Hayır, Roger. Ben seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim, ama ikinizi de istiyorum."

Bunun üzerine gülümsedi. "Ne kadar da gençsin, Elizabeth. Duyduğuma göre İngiltere'deki kadınların yarısının da istediği bir adam istiyorsun. Seni yatağına alacak, çocuk doğuracak ve evlilikten hiç söz etmeyecek bir adam istiyorsun. Peki bu nasıl bir evlilik olacak? En büyük oğluna baktığın gibi onun bütün piçlerine de bakacak mısın?"

"Kit hakkında ne biliyorsun?"

"Düşmanlarım hakkında çok şey biliyorum. Miles Montgomery kadınlardan hoşlanır. Sen onun için pek çok kadından birisin ve en azından sana yalan söylemediği ve onun tek aşkı olacağını söylediği için adama saygı duyuyorum."

Onun koluna dokundu. "Elizabeth, eğer bir koca istiyorsan sana birini bulabilirim. Başka bir adamın çocuğunu doğurmanı kabul edecek birkaç adam tanıyorum ve sana iyi davranırlar. Bu genç Montgomery ile bir yıl içinde perişan olursun."

Mantıklı düşünmeye çalışarak, "Belki de," dedi. Belki de Miles'ın elleri onun mantığını kaybetmesine neden olmuştu. Ona karşı her zaman nazik olmuştu ama o da kızlara hizmet ederken nazik davranırdı. Bir Montgomery için kardeşini terk ederse Roger ondan nefret ederdi ve bundan yıllar sonra Miles için ne hissedecekti? Ya başka biri ona eşek şakası olarak güzel bir genç kız "verdiyse"? O da kızın kendisine ait olduğuna karar verir miydi? Kızı gülümseyerek Elizabeth'in evine götürür ve ondan piç çocuklarına baktığı gibi kıza da bakmasını bekler miydi?

"Senin için birini bulmama izin ver. Onayınız için birçok erkek getireceğim ve istediğinizi seçebilirsiniz. En azından onlara bir bak. Evlenmeden kalmak istiyorsan, kalabilirsin."

Ona sevgiyle baktı. Kız kardeşinin evlilik dışı bir çocuk doğurmasına izin için ona gülerlerdi. Bazıları evlenmeyi reddederse öldürülmesi gerektiğini söylerdi. Roger son birkaç yılda çok fazla utanç yaşamıştı ama yine de onun uğruna daha fazlasını göze almaya hazırdı.

Onun gülümsemesiyle sırttı ve ilk kez yaşamak için bir nedeni varmış gibi göründü.

"Evet, adamlarınıza bakacağım," dedi içinden. Tüm gücüyle onlardan birine aşık olmaya çalışacaktı. Nazik, sevgi dolu bir kocası, seveceği çocukları ve kardeşleri olacaktı, çünkü bir şekilde Brian ve Roger'ı yeniden bir araya getirecekti.

Elizabeth sonraki birkaç gün içinde aşk hakkında çok şey öğrendi. Miles'la tanışmadan önce aşkın ne hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir erkeği sevmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti ama sonra Miles çıkageldi ve bunu değiştirdi. Beş ay içinde sabrı ve mizahıyla onu kendine aşık etmişti. Miles'a karşı her zaman bir zaafı olacağını biliyordu ama dünyada iyi ve nazik olan pek çok erkek vardı. Tek yapması gereken onlardan birine aşık olmaktı ve bu her şeyi çözecekti.

Ama Elizabeth kendini küçümsedi.

Roger ona hizmet etmeye hazır bir sürü aygır gibi erkekleri önüne dizmeye başladı. Uzun adamlar, kısa adamlar, zayıf adamlar, şişman adamlar, çirkin adamlar, sadece bakıp geçeceğiniz kadar yakışıklı adamlar, çalımlı adamlar, cesur adamlar, onu güldüren adamlar, güzel şarkı söyleyen bir adam vardı. Gelmeye devam ettiler.

Elizabeth ilk başlarda onların ilgisinden çok hoşlanmıştı ama birkaç gün sonra eski korkuları geri gelmeye başladı. Bir adam omzuna dokunduğunda yerinden sıçradı ve elini yanındaki yemek hançerine götürdü. Bir hafta sonra, odasında kalmak için bahaneler bulmaya başlamıştı, yoksa sürekli Roger'ın yanındaydı.

Sonra aniden Roger malikaneden ayrıldı. Ona hiçbir şey söylemedi ama sekiz adamıyla birlikte hızla yola çıktı. Bir hizmetçi Roger'ın kirli, siyah dişli bir adamdan bir mesaj aldığını ve saniyeler içinde Roger'ın gittiğini söyledi. Mesaj ateşe atılmıştı.

Elizabeth aşağıda on bir erkek misafir olduğunu ve kendisinin de onların ev sahibesi olduğunu bildiği için gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Bir erkekle bile tutarlı bir şekilde konuşamıyordu çünkü sürekli diğer erkeklerin nerede olduğunu düşünüyordu. Miles'ın aylar süren sabırlı eğitimi yok oluyordu. Bir keresinde arkasından yaklaşılmaya cüret eden bir adamın kafasına pirinç bir vazo indirmişti.

Etekleri uçuşarak odasına kaçtı ve salona dönmeyi reddetti.

Uzun süre yatağında yattı ve hatırlayabildiği tek şey Miles'tı. Ne zaman bir erkekle tanışsa, onu Miles'la kıyaslıyordu. Son derece görkemli bir adamla tanıştırıldığında tek düşündüğü, ellerini çok hızlı hareket ettirdiği ya da buna benzer bir saçmalık oluyordu. Ve bir gece, bahçede bir adamın onu öpmesine izin vermişti. Topuklarını adamın küçük ayak parmaklarına indirmeden hemen önce kendini yakalamıştı ama elinin tersiyle ağzını silmekten kendini alamamıştı. Zavallı adam çok aşığılmıştı.

Elizabeth çok uğraştı ama tek bir erkek bile onunla ilgilenmedi. Günler geçtikçe Bronwyn'i görmeyi ve tavsiye istemeyi diledi. Tam bir mektup yazmayı düşünüyordu ki dünyası başına yıkıldı.

Halsiz, bitkin bir Roger, Brian'ın parçalanmış cesedini taşıyarak geri döndü.

Elizabeth onu selamladı ama Roger, Brian'ın cesedini şefkatle üst kata taşıırken ve kendini bir odaya kilitlerken sadece ona baktı. İki gün boyunca Brian'ın cesediyle birlikte içeride kilitli kaldı ve dışarı çıktığında gözleri çökmüş ve kararmıştı.

Elizabeth ve Alice'in yanından geçerken boğuk bir sesle, "Bunu Montgomery'leriniz yaptı," dedi.

Brian'ı o öğleden sonra gömdüler ama Roger bir daha ortaya çıkmadı. Elizabeth mezara güller dikti ve her iki kardeşi için de gözyaşı döktü.

Alice, Elizabeth'in peşini acımasızca bırakmıyor, Montgomery'lerin tüm yaptıkları için ölmeleri gerektiğini haykırıyordu. Kızgın yağ dolu lambalardan çok etkilenmişti ve onları çılgınca etrafta sallıyordu. Elizabeth'in çocuğunun Şeytan'ın işaretiyle doğacağını ve sonsuza kadar lanetleneceğini söyledi.

Erkek konuklar birer birer yaşlı ve biraz da delirmiş ev halkını terk etti ve Elizabeth baldızıyla yalnız kaldı.

Mart ayının başlarında kraldan tam teçhizatlı bir haberci geldi.

Elizabeth'in gönderdiği adamlar Roger'ı bir çobanın taş kulübesinde tek başına bulana kadar bir gün geçti. Kendinden bir iskelet gibi görünüyordu, sakalının altındaki yanakları çelimsiz, saçları uzun ve kirli, gözleri vahşi ve korkutucuydu.

Mesajı Elizabeth'in huzurunda sessizce okudu, sonra da şömineye fırlattı. Odadan çıkmadan önce sakince, "Krala hayır deyin," dedi.

Elizabeth sadece soluk soluğa kaldı ve kralın ne mesaj gönderdiğini merak etti. Toparlayabildiği kadar soğukkanlılıkla kralın adamlarını kovdu ve oturup beklemeye başladı. Roger'ın yapmayı şey her neyse, kral bunu duyduğunda şüphesiz yakında öğreneceklerdi. Elini büyümekte olan karnının üzerine koydu ve çocuğunun piç olarak adlandırılmaktan endişe edecek kadar yaşayıp yaşamayacağını merak etti.

Bölüm 14

" ^ "

Kralın habercisinin gelip gitmesinden altı gün sonra Elizabeth bahçede yalnızdı. Günlerdir Roger'ı ne görmüş ne de ondan haber almıştı ve Brian'ın ölümü Alice'in akıl sağlığını yitirmesine neden oluyordu. Kadının Brian'a değer verdiğinden değil, onu bir Montgomery'nin öldürmüş olmasından kaynaklanıyordu. Elizabeth bu Raine'i nefretle anıyordu.

Bir gölge yolunun üzerinden geçti ve Miles Montgomery'nin karanlık, yoğun gözlerine bakmadan önce istemsizce nefes aldı. Gözleri onu küçümseyerek aşağı yukarı süzdü, elbisesinin fildişi satenine, çift sıra incilerine, göğsündeki kan kırmızısı yakuta dikkat etti.

Elizabeth onun her şeyini içmek istediğini, ona doyamadığını hissetti. Gözlerinin altında koyu, hafif sarı gölgeler vardı ve daha zayıflamıştı. Belli ki ateşi tam olarak geçmemişti.

"Gel," dedi kısık sesle.

Elizabeth hiç tereddüt etmeden onu bahçeden geçip Chatworth malikânelerinin ormanlık parkına kadar takip etti. Sözde bu sınırlar

ama nasıl olduysa Miles fark edilmeden içeri girmişti.

Onunla konuşmadı, ona bakmadı ve bekleyen iki ata ulaşana kadar neyin yanlış olduğunu anlamadı: Adam ondan nefret ediyordu. Sert vücudu, soğuk gözleri bunu haykırıyordu.

Atlara ulaştıklarında kendisi de katılaştı. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Ona doğru döndü. "Kral evlenmemizi emretti. Kardeşin bu emri reddetti. Eğer itaatsizlik edersek, kardeşin de ben de hain ilan edileceğiz ve topraklarımıza el konulacak." Gözleri yakuta değdi. "Korkmana gerek yok. Evlendikten sonra seni değerli kardeşine geri vereceğim, ama senin için bu kadar önemli olan şeylerin elinden alınmasını sen bile istemezsin."

Adam ondan uzaklaştı. Elizabeth atına binmeye çalıştı ama uzun eteği ve titreyen vücudu bunu imkânsız kılıyordu. Miles arkasından yaklaştı ve ona mümkün olduğunca az dokunarak eyerin üzerine fırlattı.

Kuzeye doğru hızla yola çıktıklarında Elizabeth düşünemeyecek kadar sersemlemiş, şoktaydı. Gözleri o kadar kurumuştı ki yanıyordu ve tek düşündüğü atın yelesinin rüzgârda savruluşuydu.

Bir saatten az bir süre sonra küçük bir köyün eteklerinde, bir kilisenin yanındaki hoş, küçük bir evin önünde durdular. Miles atından indi, atından inmek için mücadele ederken ona bakmadı.

Bir rahip onlara kapıyı açtı. "Demek güzel gelin Miles bu," dedi. "Gelin, ne kadar sabırsız olduğunuzu biliyorum."

Miles Elizabeth'i görmezden gelerek ilerlerken, Elizabeth onun peşinden koştu ve kolunu yakaladı. Elinden yüzüne bakarken ona attığı bakış nefesini kesmişti. Elini bıraktı. "Bu iş bittikten sonra konuşabilir miyiz?" diye fısıldadı.

"Çok uzun sürmezse," dedi soğukkanlılıkla. "Kardeşim beni bekliyor."

"Hayır," dedi, saygınlığını yeniden kazanmaya çalışarak. "Seni fazla tutmayacağım." Bununla birlikte, eteklerini topladı ve onun önünde yürüdü.

Evlilik birkaç dakika içinde sona erdi. Her iki aileden de tanık yoktu, sadece rahibin tanıdığı birkaç yabancı vardı. Tüm duygulara rağmen

Katılımcı kelimelere döktüğünde, bir tahıl sözleşmesi için pazarlık yapıyor olabilirlerdi.

Karı koca oldukları ilan edildiğinde Miles ona doğru döndü ve Elizabeth nefesini tuttu. "Sanırım kilise odasında konuşabiliriz," dedi Miles. Çenesini kaldıran Elizabeth yolu gösterdi.

Odada yalnız kaldıklarında, tembelce duvara yaslandı. "Şimdi ne istediğini söylemek için bir şansın var."

İlk dürtüsü ona hayatının geri kalanını nerede geçirebileceğini söylemek oldu ama kendini sakinleştirdi. "Kralın evlenmemiz için verdiği emirden haberim yoktu. Bilseydim reddetmezdim. Bu kan davasını çözmek için çok şey yapardım."

"Düşmanınızla yatmak için bile mi?" diye alay etti.

Dişlerini sıktı. "Roger Brian'ın ölümüne çok üzüldü." Bir an için gözleri alev alev parladı.

Miles'in burun delikleri alevlendi. "Belki de Raine'in kardeşinin zehrinden kurtulduğunu duymamışsındır."

"Zehir!" diye nefesi kesildi. "Şimdi Roger'ı neyle suçluyorsun?"

"ı değil," dedi Miles. "Raine'i kardeşin Brian zehirledi."

"Brian bu girişimin bedelini kesinlikle ödedi! Raine'in iri bir adam olduğunu duydum. Ufak tefek kardeşimi parçalamaktan zevk aldı mı? Brian'ın çelimsiz kemiklerinin kırıldığını duymak hoşuna gitti mi?"

Miles'in gözleri sertleşti. "Görüyorum ki bir kez daha sadece tek bir tarafı duymuşsun. Roger, Brian'ı Raine'in öldürdüğünü mü söyledi?"

"Çok fazla kelimeyle değil ama..."

Miles duvardan uzaklaştı. "Sor ona o zaman. Mükemmel kardeşin sana Brian Chatworth'u kimin öldürdüğü hakkındaki gerçeği söylesin. Şimdi, eğer beni suçlayacak başka bir şeyiniz yoksa, gitmeliyim."

"Bekle!" diye seslendi. "Lütfen, bana haberleri anlat. Sör Guy nasıl?"

Miles'in gözleri karardı. "Neden umursuyorsun ki? Ne zamandan beri hain kardeşinden başka birini umursuyorsun? Adam neredeyse kardeşinin oklarıyla ölüyordu. Belki de nişancılığını geliştirmeli. Bir santim daha atsa Guy'ın kalbine ulaşacaktı."

"Ya Kit?" diye fısıldadı.

"Kit!" Miles sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Kit sen gittikten sonra üç gün boyunca ağladı ama şimdi Philip'in hemşiresini bile aynı odaya almıyor. Hemşirenin adı Elizabeth."

"Ben asla..." diye başladı. "Kit'i seviyorum."

"Hayır, Elizabeth, bilmiyorsun. Biz senin için bir hiçtik. Seni zorla tuttuğumuz için hepimize borcunu ödedin. Ne de olsa sen bir Chatworth'sun."

Öfkesi içinde patladı. "İmalarınıza daha fazla katlanmayacağım! Kardeşim boğazına kılıç dayamışken ne yapsaydım? Seninle kalmalı mıydım? Seni öldürebilirdi! Senin nankör hayatını kurtarmak için onunla birlikte gittiğimi anlayamıyor musun?"

"Buna inanmam mı gerekiyor?" dedi alçak sesle. "İnciler saçarak, sahip olduğum her şeyden daha pahalı bir yakut takarak karşımda duruyorsun ve beni kurtarmak için kardeşini takip ettiğini söylüyorsun? Benim aptal olduğumu düşündüren ne?"

"Söyle o zaman," diye karşılık verdi, "ne yapmalıydım?"

Gözleri kısıldı. "Kardeşinin seni çok sevdiğini iddia ediyorsun, ona benimle kalmak istediğini söylemeliydin."

Bunun üzerine ellerini havaya kaldırdı. "Ah evet, bu işe yarardı. Roger hiç şüphesiz kılıcını yeniden kınına sokar ve uysalca evine giderdi. Roger'ın öfkesi seninkinden sonra ikinci sırada. Ve Montgomery, seninle kalmamı *istediğini* nereden bilebilirdim?"

Bir an sessiz kaldı. "İsteklerim her zaman açık olmuştur. Son zamanlarda birçok erkekle yattığınızı duydum. Eminim medeni durumunuz faaliyetlerinize engel olmayacaktır, ancak çocuğum sizi en azından bir süreliğine frenleyecektir."

Elizabeth çok sakın, çok yavaş bir şekilde ona yaklaştı ve yüzüne bir tokat attı.

Miles'ın başı bir yana kaydı ve tekrar ona baktığında gözleri alev alev yanıyordu. Hızlı ve şiddetli bir hareketle iki elini birden yakaladı ve onu taş duvara doğru itti. Dudakları kızın sertçe, yağmalayarak indi.

Elizabeth tüm bastırılmış arzularıyla tepki verdi ve bedenini açıklıkla onunkine doğru itti.

Dudakları onun boynunda sıcak bir iz bıraktı. "Beni seviyorsun, değil mi Elizabeth?"

"Evet," diye mırıldandı.

"Ne kadar?" diye fısıldadı, dilinin ucuyla kulak memesine dokunarak.

"Miles," diye mırıldandı, "lütfen." Elleri başının üzerinde duvara yaslanmıştı ve umutsuzca kollarını ona dolamak istiyordu. "Lütfen," diye tekrarladı.

Birdenbire ondan uzaklaştı, ellerini bıraktı. "Reddedilmek nasıl bir duygu?" dedi soğuk bir sesle ama boynundaki bir damar atıyordu. "Birini sevmek ve reddedilmek nasıl bir duygu? Benimle kalman için sana yalvardım ama sen kardeşini seçtin. Bakalım o sana ihtiyacın olanı verebilecek mi? Hoşça kal, Elizabeth... Montgomery." Bu sözlerle odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Elizabeth uzun bir süre hareket edemeyecek kadar güçsüzdü, ama sonunda bir sandalyeye doğru ilerlemeyi ve üzerine oturmayı başardı. Rahip içeri girdiğinde sersemlemiş bir halde oradaydı, belli ki telaşlıydı.

"Lord Miles ayrılmak zorunda kaldı ama dışarıda sizi bir eskort bekliyor. Bu da sizin için bırakıldı." Elizabeth tepki vermeyince rahip onun elini tuttu ve soğuk ve ağır bir şeyin etrafına kapattı. "Acele etme canım, adamlar bekleyecek."

Elizabeth'in ayağa kalkacak kadar gücünü toplaması birkaç dakika sürdü. Elindeki nesne düştü ve taş zemine çarptı. Diz çökerek onu yerden aldı. Eline sığacak kadar küçük, ağır bir altın yüzüktü bu; üzerinde üç Montgomery leoparı bulunan büyük bir zümrütle süslenmişti.

İlk dürtüsü yüzüğü odanın öbür ucuna fırlatmak oldu ama yüzünü buruşturarak yüzüğü sol eline taktı ve kendisini bekleyen muhafızın yanına gitmek üzere odadan çıktı.

Roger onu malikânenen yarım mil ötede, kılıçlarını çekmiş silahlı bir muhafızla karşıladı. Onu karşılamak için atını ileri sürdü.

"Tüm Montgomery'lere ölüm!" diye bağırdı.

Elizabeth onun atının dizginini tuttu ve neredeyse kolunu yuvasından çıkararak Roger'ın atının şaha kalkmasını sağladı. Her ikisi de bir an için atlarıyla mücadele etti.

"Neden Montgomery'lerle at sürmeye geliyorsun?" Roger kükredi.

"Çünkü *ben* bir Montgomery'yim," diye bağırarak karşılık verdi.

Bu ifade Roger'ı başarılı bir şekilde duraklattı.

"Miles'la evlenmem için kralın verdiği emri bana söylememeye nasıl cüret edersin!" diye bağırdı ona. "Bana başka ne konuda yalan söyledin? Kardeşim Brian'ı kim öldürdü?"

Roger'ın öfkesi yüzünü kıpkırmızı yapmıştı. "Bir Montgomery-" diye başladı. "Hayır! Gerçeği istiyorum!"

Roger sanki ölümlerini planlıyormuş gibi arkasındaki muhafızlara baktı.

"Ya bana şimdi ve burada gerçeği söylersin ya da onlarla birlikte İskoçya'ya geri dönerim. Daha yeni bir Montgomery ile evlendim ve çocuğumun da bir Montgomery gibi yetiştirilmeye hakkı var."

Roger o kadar sert nefes alıyordu ki göğsü fıçı büyüklüğünde şişiyordu. "Brian'ı *ben* öldürdüm," diye bağırdı, sonra sustu. "Öz kardeşimi öldürdüm. Duymak istediğin bu muydu?"

Elizabeth bu cevaptan başka bir cevap beklemiyordu ve kendini sönmüş hissetti. "Eve geri gel Roger, konuşalım."

Güneş odasında yalnız kaldıklarında Elizabeth, Roger'dan Chatworth'ler ve Montgomery'ler arasındaki savaşlar hakkında her şeyi anlatmasını istedi. Dinlemesi kolay bir hikâye değildi ve Roger'ın tarafsız gerçeği anlatmasını sağlamak daha da zordu. Roger'ın olaylara bakışı duygularıyla renklenmişti.

İskoçya'da Bronwyn MacArran ile evlenme şansı yakalamıştı ve bu onun için mükemmel bir eşleşme olabilirdi. Kendisini ona daha uygun göstermek için kadına birkaç yalan söylemişti ama kur yaparken birkaç yalanın ne önemi vardı ki? Stephen Montgomery'yi bile onun için dövüşmeye ikna etmişti ama Stephen kolayca kazanınca Roger öfkeden deliye dönmüş ve Stephen'ın sırtına saldırmıştı. Roger'ın aşağılanması için çok fazlaydı. Bronwyn'i kaçırmıştı ve Mary sadece göstermek için

Montgomerys hesaba katılması gereken bir güçtü. Kadınlara asla zarar vermek istemezdi.

Elizabeth öfkeyle, "Ama sen Mary'ye zarar verdin," dedi.

"Brian onunla evlenmek istedi!" Roger kendini savundu. "Montgomery'lerin elinden çektiğim onca acıdan sonra Brian onların yaşlı, sade, ruhsuz kızlarıyla evlenmek istedi. İngiltere'de başka kimse onu istemezdi. Chatworth'lere nasıl gülüneceğini hayal edebiliyor musun?"

"Gururun beni hasta ediyor. Brian evlenmek yerine ölü yatıyor. İstedliğini aldın mı?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Ben de öyle." Oturdu. "Roger, beni dinlemeni ve iyi dinlemeni istiyorum. Montgomery'ler ve Chatworth'ler arasındaki öfke sona erdi. Benim adım artık Montgomery ve çocuğum da bir Montgomery olacak. Artık kavga olmayacak."

"Eğer seni tekrar almaya çalışırsa-" Roger başladı.

"Al beni!" O kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalye devrildi. "Bu sabah Miles Montgomery'ye beni de yanında götürmesi için yalvardım ama reddetti. Ve onu suçlamıyorum! Ailesi senin yüzünden sevdikleri birini kaybetti ama seni öldürmeleri gerektiği gibi öldürmediler."

"Brian-"

"Brian'ı *sen* öldürdün!" diye bağırdı. "Bütün bunlara sen sebep oldun ve Tanrı şahidim olsun ki, Montgomery'ye yan gözle bile bakarsan, sana bir kılıç da ben ." Bu sözlerle odadan çıktı, her zamanki gibi kulak misafiri olan Alice'e neredeyse takılıp düşüyordu.

Elizabeth'in öfkesini düşünecek kadar bile kontrol edebilmesi için üç gün geçmesi gerekti. Düşünmeye başladığında, sahip olduklarına bakmaya ve onlarla bir şeyler yapmaya karar verdi. Çocuğunun kendisi gibi büyümesine izin vermeyecekti. Muhtemelen hiçbir zaman Miles'la birlikte yaşamayacaktı, bu yüzden çocuğunun sahip olacağı babaya en yakın şey Roger olacaktı.

Roger'ı şöminenin önünde kara kara düşünürken buldu ve eğer bir erkek olsaydı, onu sandalyesinden çekip çıkarır ve kışına hızlı bir tekme atardı.

"Roger," dedi bal dolu bir sesle, "daha önce hiç fark etmemiştim ama göbeğinde bir yuvarlanma var."

Şaşkınlıkla elini düz karnına götürdü.

Elizabeth gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Roger çok yakışıklı bir adamdı ve kadınların onu fark etmesine alışkındı. "Belki de senin yaşında," diye devam etti, "bir erkeğin şişmanlaması ve kaslarının zayıflaması gerekir."

"O kadar da yaşlı değilim," dedi ayakta durup karnını içine çekerek.

"İskoçya'da hoşuma giden bir şey de buydu. Erkekler çok düzgün ve formdaydı."

Başını ona doğru eğdi. "Ne yapmaya çalışıyorsun Elizabeth?"

"Seni kendine acıyan bir dünyada yaşamaktan alıkoymaya çalışıyorum. Brian öldü ve hayatının geri kalanında her gece yatağına sarhoş girsene bile onu geri getiremeyeceksin. Şimdi git o tembel şövalyelerini getir ve onları işe koy."

Gözlerinde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Belki de biraz egzersize ihtiyacım var," dedi odadan çıkmadan önce.

Altı hafta sonra Elizabeth, Nicholas Roger adını verdiği çok iri ve sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirdi. Çocuk, Gavin Montgomery'nin yüksek elmacık kemiklerini miras aldığını hemen gösterdi. Roger çocuğu kendi çocuğu gibi benimsedi.

Doğum yatağından kalktığında, küçük Nicholas'a bir yuva yapmak için çalışmaya başladı. Yaptığı ilk şey bebeğin yanına sürekli bir muhafız yerleştirmek oldu çünkü Alice çocuğun Judith ve Gavin'den olduğunu düşünüyor gibiydi ve Elizabeth deli kadının hareketlerine güvenmiyordu.

Judith Montgomery'den ilk mektup geldiğinde Nicholas henüz bir aylıktı. Çocuğun durumunu soran, Judith'in Elizabeth'le tanışmadığı için pişman olduğunu ama Bronwyn'in ona övgüler yağdırdığını söyleyen çekingen bir mektuptu. Miles'tan hiç söz edilmiyordu.

Elizabeth hemen cevap yazdı, küçük Nick'e övgüler yağdırdı, Gavin'e benzediğini söyledi ve Judith'in yeni bir anne için tavsiyesi var mı?

Judith, şimdi on aylık olan oğlunun büyük gelen bir sandık dolusu nefis bebek kıyafetiyle karşılık verdi.

Elizabeth, biraz da meydan okurcasına, giysileri Roger'a gösterdi ve Judith Montgomery ile yazışmaya başladığını söyledi. Antrenman sahasında terden sıırıslıkam olan Roger hiçbir şey söylemedi ama Alice'in söyleyecek çok şeyi vardı ve bunların hepsi herkes tarafından görmezden gelindi.

Judith'in beşinci mektubuna kadar Miles'tan bahsetmemişti ve o mektupta da Miles'tan sadece geçerken bahsetmişti. Miles'ın Raine'le birlikte yaşadığını, her iki adamın da eşlerinden yoksun olduğunu ve ikisinin de perişan halde olduğunu yazmıştı. Bu haber Elizabeth'in bütün haftasını harika göstermişti. Nick'e gülererek babası ve üvey kardeşi Kit hakkında her şeyi anlattı.

Eylül ayında Elizabeth Judith'e bahçesi için çiçek soğanları gönderdi ve içinde de Elizabeth'in Kit için diktiği yetişkinlere uygun bir dublör vardı. Judith, Kit'in dubleksi çok beğendiğini, ama hem onun hem de Miles'ın dubleksi Judith'in yaptığı izlenimine kapıldıklarını, bunun da Gavin'i güldürdüğünü, çünkü Judith'in her zaman dikiş dikmek için sabır gösteremeyecek kadar meşgul olduğunu yazmıştı.

Noel'den hemen sonra Judith uzun ve ciddi bir mektup gönderdi. Raine ve karısı yeniden bir araya gelmiş, Miles da kendi malikânesine dönmeden önce onları ziyarete gelmişti. Judith Miles'taki değişim karşısında dehşete düşmüştü. Her zaman yalnız biriydi ama şimdi nadiren konuşuyordu. En kötüsü de kadınlara olan sevgisi yok olmuş gibiydi. Kadınlar hâlâ ona ilgi duyuyordu ama Miles onlara şüpheyle ve en ufak bir endişe duymadan bakıyordu. Judith onunla konuşmaya çalışmıştı ama tek söylediği, "Ben evli bir adamım, unuttun mu? Karılar ve kocalar birbirlerine sadık kalmalıdır." Bununla birlikte, güldü ve uzaklaştı. Judith, Miles'ı affetmesi için Elizabeth'e yalvardı ve ayrıca Elizabeth'i tüm Montgomery erkeklerinin delicesine kıskanç olduğu konusunda uyardı.

Elizabeth uzun, çok uzun bir öfke mektubuyla cevap verdi. Miles ona dokunan tek erkekti; evlendiklerinde kendisini de yanında götürmesi için ona yalvarmış ama o reddetmişti. Miles'ın hayatını kurtarmak için Roger'la nasıl gittiğini anlattı. Kardeşine bu kadar körü körüne inanmakla ne kadar aptallık ettiğini sayfalarca anlattı ama onları ayrı tutan Miles'tı, kendisi değil.

Elizabeth mektubu kuryeyle gönderir göndermez geri istedi. Aslında Judith Montgomery ile hiç tanışmamıştı. Eğer mektubun sadece küçük bir kısmı

Alice'in kadınla ilgili yanlış olduğunu düşündüğü şey doğrudu, Judith bir canavardı. Elizabeth'in Miles'la olan şansına zarar verebilirdi.

Cevap gelene kadar geçen bir ay Elizabeth'i neredeyse delirtiyordu. Roger ona sürekli neyin yanlış olduğunu soruyordu. Alice bundan daha fazlasını yaptı; Elizabeth'in odasına gizlice girdi, Judith'in mektuplarını buldu ve onları okuyarak Roger'a ayrıntılı bir açıklama yaptı. Roger sadece arkasını dönüp gittiğinde, Alice kendini neredeyse bütün gün süren bir öfke nöbetine kaptırdı.

Judith'in Elizabeth'e cevabı kısıydı: Miles 16 Şubat'ta Chatworth malikânesinden yirmi mil uzakta, Westermore köyünün hemen dışında kamp kuracaktı. Sör Guy, Elizabeth'e elinden gelen her türlü yardımı yapmaya hazırды.

Elizabeth bu mektupla uyudu, yanında taşıdı ve sonunda şöminedeki bir taşın arkasına sakladı. Birkaç gün bulutların üzerinde dolaştıktan sonra aşağı indi. Miles'ın onu tekrar isteyeceğini neden düşünsündü ki? Onun kendisini istemesi için ne yapabilirdi?

"Sen benimsin, Elizabeth," demişti. "Sen bana verildin."

Aklında bir plan oluşmaya başladı. Hayır, yapamaz, diye düşündü. İçinden bir kıkırdama geçti. Buna gerçekten cesaret edemezdi. Ya kendini tekrar Miles'a "verirse"?

Elizabeth güneşte keyifli ve yaramaz hayaller görürken, Alice de Elizabeth'in odasındaydı ve etrafı karıştırıyordu. Judith'in son mektubunu bulduğunda onu Roger'a götürdü, ama bu kez Roger geri çevirmedi. Sonraki birkaç gün boyunca Chatworth evinde üç kişi planlar yapıyordu -hepsi de birbirinin tam zıttı.

Bölüm 15

"Kesinlikle !" Sör Guy, Elizabeth'e bakarak konuştu. Sesi alçaktı ama bir bağırıştan daha yüksek gibiydi.

"Ama Judith bana yardım etmek istediğinizi söyledi." Sör Guy olağanüstü boyunun her santimetresine kadar yükseldi. Yüzündeki yara izi parlak morumsu bir kırmızıya dönüşmüştü. "*Leydi* Judith" -kelimenin altını çizdi-"benden böyle saçma bir şey isteyeceğinizi hiç düşünmemiştim. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsiniz?" dedi utanç verici bir sesle.

Elizabeth ondan uzaklaştı ve yerdeki halıya hızlı bir tekme attı. O anda çok iyi bir fikir gibi gelmişti: Sör Guy'ın onu çıplak ve halıya sarılmış bir halde Miles'a götürmesini sağlayacaktı. Belki de sahnenin tekrarı onu güldürecek ve onu affedecekti. Ama Sör Guy işbirliği yapmayı reddetti.

"O zaman ne yapacağım?" diye ağır ağır sordu. "Ona doğrudan sorarsam beni görmeyeceğini biliyorum."

"Leydi Alyx kızını Lord Raine'e gönderdi ve çocuk bir elçi gibi hareket etti."

"Hayır! Miles'ın Nick'i ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Miles başka bir hemşire tutar ve çocuğu koleksiyonuna katar. Miles'ı *da* Nick'i de bir daha asla göremem." Bir ağaca yaslandı ve düşünmeye çalıştı. Miles'la bir görüşme ayarlasa bile onu dinleyeceğinden şüpheliydi. Tek gerçek şansı gözlerini tutkuyla karartmaktı ve o zaman kendine engel olamayacaktı. Belki de seviştikten sonra onunla konuşabilirdi.

Düşünürken, siyah kürkle astarlanmış kadifeden hoş bir şey olan uzun siyah peleriniyle oynadı. Boynundan ayaklarına kadar onu örtüyordu. Tekrar Sör Guy'a bakarken gözlerinde yeni bir ışık belirdi. "Beni Miles'la biraz yalnız bırakabilir misiniz? Çadırında değil ama ormanda? Yani gerçekten yalnız! Muhafızlarını çağıracağına şüphe yok ama kimsenin gelmesini istemiyorum."

"Bu fikir hoşuma gitmiyor," dedi Sir Guy inatla. "Ya gerçek bir tehlike varsa?"

"Doğru," dedi alaycı bir tavırla, "onu yere yatırıp boğazına bıçak dayayabilirim."

Sör Guy tek kaşını kaldırdı ve Elizabeth'in yaraladığı ayağını gösterişli bir şekilde kaydırđı.

Elizabeth ona küçük bir gülümseme verdi. "Lütfen Guy, uzun zamandır bir erkeğı incitmedim. Miles benim kocam ve onu seviyorum ve beni tekrar sevmesini sağlamak istiyorum."

"Lord Miles'ın sizi sevmekten öte, size takıntılı olduğuna inanıyorum ama siz onun gururunu inc. Hiçbir yerde hiçbir kadın ona sorun çıkarmamıştır."

"İskoçya'yı Roger'la birlikte terk ettiğim için özür dilemeyeceğim. O zamanlar bunu yapmak zorundaydım. Şimdi beni kocamla yalnız bırakacak mısınız?"

Sör Guy bir kez başını sallamadan önce acele etmedi. "Bundan pişmanlık duyacağıma hiç şüphe yok."

Elizabeth ona göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı, tüm yüzü aydınlandı. "Seni bir sonraki çocuğumuzun vaftiz babası yapacağım."

Sör Guy homurdandı. "Bir saat içinde Lord Miles burada olacak. Size onunla bir saat vereceğim."

"O zaman bizi utanç verici bir durumda bulacaksın," dedi açık yüreklilikle. "Kocamı baştan çıkarmak istiyorum. Bize en az üç saat yalnız zaman verin."

"Sen bir hanımefendi değilsin, Elizabeth Montgomery," dedi ama gözlerinde bir parıltı vardı.

"Benim de hiç gururum yok," diye kabul etti. "Şimdi git, ben de kendimi hazırlayayım."

Yalnız kaldığında Elizabeth cesaretini biraz kaybetti. Bu belki de kocasını geri kazanmak için tek şansıydı ve her şeyin yolunda gitmesi için dua etti. Titreyen elleriyle elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. Miles'ı mantıksal olarak kendisine karşı koyabileceğini bilecek kadar iyi tanıdığını umuyordu ama fiziksel olarak ona karşı koyabilir miydi?

Kıyafetlerini yaprakların altına sakladı ve çıplak bir halde, gizleyici pelerini vücuduna sardı. Dünyaya edepli bir hanımefendi olarak görünecekti. Hazır olduğunda bir kütüğün üzerine oturdu ve beklemeye başladı.

Birinin kendisine doğru yürüdüğünü ilk duyduğunda, Miles'ın hızlı, hafif ve amaçlı adımlarını tanıyarak kaskatı kesildi. Onu karşılamak için ayağa kalktı.

Onu ilk gördüğünde yüzünde bir hoş geldin, bir heves ifadesi belirdi, ama sonra görüşü bulandı ve ona soğuk bir ifadeyle baktı. "Peki kardeşini kaybettin mi?" diye sordu.

"Miles, bu buluşmayı karı koca olarak birlikte yaşayıp yaşayamayacağımızı sormak için ayarladım."

"Üçümüz birden mi?"

"Evet." Gülümsedi. "İkimiz ve oğlumuz Nicholas."

"Anlıyorum. Peki, söyleyin bakalım, uğruna sık sık cinayet işlediği kız kardeşi olmadan kardeşiniz ne yapacak?"

Ona bir adım daha yaklaştı. "Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana epey zaman geçti ve şimdiye kadar kıskançlığının bir kısmını yenmiş olmanı umuyordum."

"Ben kıskanç değilim!" diye tersledi. "Bir karar vermek gerekiyordu ve verdin. Şimdi sana kardeşinin yanına kadar eşlik edecek birini bulacağım. Muhafızlar!"

Çağrısına hiçbir erkek cevap vermeyince Miles'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama o daha bir şey söyleyemeden Elizabeth pelerinini açarak çıplak vücudunu ortaya çıkardı. Ağzı açık kalan Miles sadece nefesini tutabildi.

Elizabeth pelerinin kapanmasına izin verdi ama belinden ayak parmaklarına kadar olan uzunluğunu ortaya çıkarmak için pelerini açık tuttu, tıpkı onunla ilk tanıştığında kürk postlara büründüğü zamanki gibi. Bir avcı gibi gizlice ona doğru yürüdü ve elini ensesine koydu.

İstemsizce, eli kalçasının saten tenine dokunmaya gitti.

"Yalvarmak zorunda mıyım Miles?" diye fısıldadı, gözleri onun dudaklarındaydı. "Pek çok konuda yanıldım. Artık gururum kalmadı. Seni seviyorum ve seninle yaşamak istiyorum. Daha fazla çocuk istiyorum."

Miles'ın dudakları yavaşça onunkilere yaklaştı. Ona direnmek için tüm iradesini kullanıyor gibiydi. "Elizabeth," diye mırıldandı, dudakları onunkilere hafifçe dokunurken.

uzun zamandır bastırılmış ve birikmiş ateşler tutuştu. Miles'ın kolları pelerinin altından kayarak onu yerden kaldırdı ve kendisine doğru çekerek öpücüğünü derinleştirdi. Ağzı sanki onu yutmak istiyormuş gibi yüzünde gezindi. "Seni çok özledim. Tanrım, delireceğimi sandığım zamanlar oldu."

"Eminim öyleydi," diye cevap verdi, yarı gülerek, yarı ağlayarak. "Neden sadece seni sevdiğimi anlayamadın? Başka hiçbir erkeğin bana dokunmasına izin veremezdim."

Onun gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. "John Bascum'un kafasına vurduğun yerden dört dikiş atıldığını duydum."

Onun ağzını öptü ve konuşmasını engelledi. İkisi de farkına varmadan yere doğru yürümeye başladılar. Elizabeth'in parmakları Miles'in giysilerinin bağcıklarına gömülürken, Miles'in elleri onun vücudunda hevesle dolaşıyordu.

"Bırakın onu!" diye ölümcül bir ses geldi yukarıdan.

Hem Elizabeth'in hem de Miles'in kimin konuştuğunu anlamaları bir an sürdü.

Roger Chatworth kılıcını Miles'a doğrulttu.

Miles Elizabeth'e sert bir bakış attı ve ayağa kalkmaya başladı. Göğsü kabarak Roger'a, "O senin," dedi.

"Cehenneme kadar yolun var, Roger?" Elizabeth kardeşine bağırarak bir avuç taş aldı ve kafasına fırlattı. "Bir kez olsun hayatımdan uzak duramaz mısın? Birinin canı yanmadan o kılıcı kaldır!"

"Bir Montgomery'yi inciteceğim eğer o-"

Miles kılıcını çekerek, "Deneyebilirsin," diye alay etti.

"Hayır!" Elizabeth çığlık atarak ayağa fırladı ve iki adamın arasında durarak ağabeyine baktı. "Roger, şunu açıklığa kavuşturalım. Miles benim kocam ve onunla birlikte evine döneceğim, tabii ikimizi de aptal yerine koyduktan sonra beni kabul ederse."

"Ne koca ama," diye alay etti Roger. "Aylardır senin yanına gelmiyor, kendi oğlunu bile görmedi. İstedğin bu mu Elizabeth? Sana hiçbir şey vermeyen bir adam için benim sağladığım yuvadan vazgeçmek mi? Elizabeth'ten beri kaç kadını hamile bıraktın Montgomery?"

Miles sakince, "Hayatın boyunca yapabileceğinden daha fazlasını," diye cevap verdi.

Roger hamle yaparken Elizabeth Miles'a yaklaştı. "Biraz aklım olsaydı ikinize de şeytana gitmenizi söylerdim."

Roger, "İzin ver seni ondan kurtarayım," dedi ama kılıcının ucu Elizabeth'in pelerinine değince durdu. "Hiç utanman yok mu senin? Bu adamı böyle... böyle mi karşıladın?"

"Roger, sen sadece kafana vurulanları anlayan inatçı bir aptalsın." Kadife ve vizondan oluşan bir girdapla döndü, parmak uçlarında durdu ve ağzını Miles'inkine dayadı. Miles, Elizabeth'in bu kez ağabeyi yerine kendisini seçtiğini anlamaya başlamıştı. Onu kaburgalarını kıran bir kucaklamayla kendine çekti ve yarına dair sözler vererek öptü.

Öfkeden titreyen Roger, arkasından sinsice yaklaşan adamın farkında değildi. Sopa kafasının yan tarafına inerken havanın çıkardığı sesi de duymadı. Sessizce yere yığıldı.

Miles ve Elizabeth bir ağacın devrilmesinden habersiz olabilirlerdi ama bir şey Elizabeth'in gözlerinin açılmasına neden oldu. Bir sopa Miles'ın kafasına iniyordu. Onu yeterince sola itti, böylece sopa Miles'a değil ona çarptı.

Miles ilk başta Elizabeth'i bu kadar gevşeten şeyin ne olduğunu anlayamadı. Bir eliyle onu destekleyerek döndü ama kendisini yere düşüren darbeden kaçınmak için çok geçti.

Üç adam, kirli, iri yarı adamlar, yerde yatan iki adam ve bir kadının başında durdular.

"Hangisi Montgomery?" diye sordu bir adam. "Ben nereden bileyim!"

"Peki hangisini alıyoruz?"

"İkisi de!" dedi üçüncüsü.

Bir adam sopasını Elizabeth'in pelerinini ayırmak için kullanarak, "Peki ya doxy?" diye sordu.

"Onu da onlarla birlikte atın. Chatworth kadını bir kadın olabileceğini ve ondan da kurtulmamızı söyledi. Her ceset için ona ödeme yapmayı planlıyorum. Şimdi, ben bununla ilgilenirken sen de şu adamın kıyafetlerini çıkar."

Üçüncü adam Elizabeth'in sarı saçlarından uzun bir tutam kesti ve cebine soktu. "Hadi, acele edin. Araba bütün gün bekleyemez."

Elizabeth uyandığında, başındaki zonklama ve dörtlü gelen ağrı o kadar kötüydü ki, uyanmak istediğinden bile emin değildi. Altındaki zemin bile hareket ediyor gibiydi. Doğrulamaya çalışırken geriye doğru düştü ve başını yere değil tahtaya çarptı.

"Sessiz ol tatlım," dedi Miles'ın sesi arkasından.

Miles'in yoğun bakışlarıyla karşılaşmak için döndü. Peştamalından başka bir şey giymemişti, kolları doğal olmayan bir açıyla arkasındaydı, ayak bilekleri bağlıydı. Yanında horlayan Roger vardı, o da bağlıydı.

Elizabeth kafasını toparladığında kendi el ve ayak bileklerinin de bağlı olduğunu fark etti. "Neredeyiz?" diye fısıldadı, korkusunu belli etmemeye çalışarak.

Miles'in sesi derin, güçlü ve rahatlatıcıydı. "Bir geminin ambarındayız ve Fransa'ya gittiğimizi tahmin ediyorum."

"Ama kim? Neden?" diye kekeledi.

"Belki kardeşin bilir," dedi Miles kesin bir ifadeyle. "Şu anda kendimizi kurtarmalıyız. Sana doğru yuvarlanacağım ve ellerini çözmek için dişlerimi kullanacağım, sonra sen beni serbest bırakabilirsin."

Elizabeth başını salladı ve kendini sakin olmaya zorladı. Eğer Roger'ın yakalanmalarıyla bir ilgisi olsaydı, o da burada olmazdı, dedi kendi kendine. Elleri serbest kaldığında rahat bir nefes aldı, Miles'a döndü ve onun ellerini serbest bırakmak yerine pelerinini açtı, çıplak vücudunu bastırdı ve onu öptü. "Beni hiç düşündün mü?" diye fısıldadı Miles'ın dudaklarına.

"Her an." Hevesle onu tekrar öpmek için öne doğru eğildi.

Kadın gülerek onu itti. "Seni çözmem gerekmez mi?"

Kalçalarını onunkilere yaklaştıırken, "Özgürlüğe ihtiyaç duyan yanlarım buna sahip," dedi.

Elizabeth parmaklarını onun omuzlarına gömdü ve kendi parmaklarıyla onun ağzını işgal etti.

Sadece Roger'ın yüksek sesli, uyandırıcı iniltileri onu geri çekmeye zorladı.

Elizabeth doğrulup eğilirken ve bileklerindeki ipleri çözmeye başlarken Miles hissederek, "Kardeşinden daha önce nefret etmediysem bile şimdi ederim," dedi.

"Nedir bu?" Roger talep etti. Ayağa kalktı, tekrar yere düştü ve sonunda oturmayı başardı. "Şimdi ne yaptın Montgomery?"

Miles meydan okumaya cevap vermedi ama Elizabeth kendi ayak bileklerindeki ipler üzerinde çalışırken bileklerini ovuşturdu. Miles ayak bileklerini çözmeye başladığında Roger tekrar patladı.

"İkiniz de kendinizi serbest bırakıp beni burada bırakmayı mı planlıyorsunuz? Elizabeth, nasıl unutabilirsin..."

"Sessiz ol Roger," dedi Elizabeth. "Zaten yeterince zarar verdin. Bu geminin bizi nereye götürdüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Sevgiline sor. Bunu planlayanın o olduğuna eminim."

Miles, Elizabeth'e dönerken Roger'a cevap verme zahmetine girmede. "Şu an için bana sadık olup olmadığını bilmek istiyorum. Eğer biri kapağı açarsa, sen onu bağlamak için ipleri kullanırken ben de onun üzerine atlayacağım. Sana güvenebilir miyim?"

Elizabeth soğuk bir sesle, "İster inan ister inanma, sana her zaman sadık kaldım," dedi.

"Serbest bırakılmamızı talep etmeyi denediniz mi?" Roger sordu. "Onlara para teklif et."

"Peki onlar için ceplerini boşaltacak mısınız?" Miles, Roger'ın giydiği küçük kumaş parçasına bakarak sordu.

Kapak açılmaya başladığında ve merdivenin üzerinde bir ayak belirdiğinde kimse başka bir şey söylemedi.

"Yere yat!" Miles emretti ve hem Roger hem de Elizabeth ahşap zemine yayılırken uyuyor numarası yaptılar. Miles sessizce merdivenin uzak tarafına kaydı.

Denizci başını eğdi, iki mahkûmun sessizliğinden memnun görünüyordu ve bir adım daha attı. Miles, mahkûmlardan birinin eksik olduğunu fark ettiği anda adamın iki ayağını birden yakaladı ve onu yere serdi. Geminin gıcırtiları ve iniltileri arasında kaybolan ağır bir gümbürtüden başka ses yoktu.

Roger hiç vakit kaybetmeden harekete geçerek denizcinin başını saçlarından tutup kaldırdı. "Bir süre baygın kalacak."

Miles adamın giysilerinin düğmelerini açıyordu.

"Ve siz onun giysilerini alıp kaçarken benim burada kalmamı mı bekliyorsunuz?" Roger talep etti. "Kendimi bir Montgomery'nin merhametine bırakmayacağım."

"Yapacaksın!" Elizabeth tısladı. "Roger, güvensizliğinden bıktım. Montgomery'ler arasındaki sorunların çoğuna neden olan *sensin*.

ve Chatworth'lerden kurtulacaksak, işbirliği yapmayı öğrenmelisin. Ne yapabiliriz Miles?"

Miles çok küçük kıyafetlerin içinde debelenirken onu izliyordu. Denizciler genellikle ufak tefek oldukları için seçilirdi, çünkü ufak tefek adamlar geminin sınırları içinde daha kolay manevra yapabiliirdi. "Bir şey öğrenir öğrenmez geri döneceğim." Bununla birlikte merdivenden çıkıp dışarı çıktı.

Elizabeth ve Roger baygın denizciyi bağlayıp ağzını kapattılar ve bir köşeye bıraktılar.

"Hep onun yanında mı olacaksın?" Roger somurtarak sordu.

Elizabeth sırtını geminin duvarına yasladı. Baş ağrıyordu ve boş midesi hareket etmekten giderek bulanıyordu. "Kocamla aramı düzeltmem gereken çok şey var. Belki de Miles haklıydı ve çiftçi kulübesinde bize geldiğin gün yapabileceğim bir şey vardı. Hiçbir zaman mantık dinleyen biri olmadın ama belki de en azından deneyebilirdim."

"Bana hakaret ediyorsun! Sana karşı hep iyi davrandım."

"Hayır! Benim için yaptığın iyiliklerden hep faydalandın. Şimdi beni dinle. Bu karmaşaya nasıl girdiysek, öyle çıkmalıyız. İşbirliği yapmalısın."

"Montgomery ile mi?"

"İki Montgomery ile!" diye tersledi.

Roger birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. "Alice," diye mırıldandı. "Bana Gavin Montgomery'nin karısından gelen mektubu getirdi. Seninle nerede buluşacağını biliyordu..."

"Kocası," diye ekledi Elizabeth. "Oh Roger!" diye nefesi kesildi. "Nicholas. Alice'le birlikte, yalnız. Oğlumun yanına dönmeliyiz."

Roger elini onun koluna koydu. "Çocuğun bir muhafızı var ve Alice'i çocuğa yaklaştırmamaları için emir almışlar. Bana itaatsizlik etmezler."

"Ama geri dönmezsek ona ne olacak?"

"Montgomery'lerin onun bakımını üstleneceğine şüphe yok."

Gözleri buluştu ve Roger'ın ne dediğini anlaması bir an sürdü. Montgomery'lere yönelttiği suçlamalarda yanılmış olabileceğini kabul etmeye çok yaklaşmıştı. Belki de Elizabeth'in binlerce kelimesi aklına yatmaya başlamıştı.

Ambar kapısı açıldığında nefeslerini tutarak döndüler ve Miles içeri girdiğinde nefeslerini dışarı verdiler.

Elizabeth ona doğru uçu, boynuna sarıldı ve neredeyse elindeki bohçaları yere düşürüyordu. "Her şeyi ayarlayanın Alice olduğunu düşünüyoruz. Aman Miles, yaralanmadın değil mi?"

Miles ona şüpheyle baktı. "Sıcaktan soğuğa ve tekrar soğuğa hızlıca üflüyorsun. Hayır, hiç sorun yaşamadım. Yiyecek ve giyecek getirdim." Roger'a bir somun sert ekmek attı ve Elizabeth'e bir paket giysi uzattı. Miles elleri ve ağzı bağlı, sessiz, gözleri korkudan faltaşı gibi açılmış denizciye şöyle bir baktıktan sonra Roger ve Elizabeth'in yanına oturdu.

Ekmeğin yanı sıra kurutulmuş et ve Elizabeth'in öğürerek içtiği, tadı iğrenç bir içki vardı.

"Ne gördün?" Roger sordu.

Miles, Roger'ın böyle bir soru sorarak büyük bir gurur kırıntısı yuttuğunu fark etti. "Eski bir gemi, dökülüyor ve çoğu sarhoş ya da ölmek üzere olan bir mürettebat tarafından yönetiliyor. Eğer esir olduğumuzu biliyorlarsa, ilgilenmezler."

Elizabeth tiksintiyle, "Alice'in tanıyacağı türden adamlara benziyorlar," dedi. "Düşündüğün gibi Fransa'ya doğru mu gidiyoruz?"

"Evet. Sahil şeridini tanıyorum. Hava karardığında kayıklardan birine binip kıyıya çıkarız. Gemi limana yanaştığında bir karşılama partisi riskini almak istemiyorum." Roger'a baktı ve Roger başını salladı.

"Peki İngiltere'ye nasıl döneceğiz?" Elizabeth çiğneyerek sordu.

"İneceğimiz yerden yaklaşık dört günlük mesafede akrabalarım var. Eğer onlara ulaş yeterince güvende oluruz."

"Elbette ne atımız ne de yolculuk boyunca bize yetecek yiyeceğimiz var," dedi Roger, berbat biradan derin derin içerken.

Miles sürahiyi alarak sessizce, "Belki idare edebiliriz," dedi. "Biz" kelimesinin üzerinde hafif bir vurgu vardı.

"Evet, belki ," diye cevap verdi Roger aynı sessizlikle.

Yemeklerini sessizce yediler ve bitirdiklerinde Roger ve Elizabeth denizci kıyafetlerini giydiler. Çizgili pamuklu gömlek Elizabeth'in göğüslerini geri yordu ve Miles'in bakışlarında bir ilgi titreşimi görmekten memnun oldu.

Gözleri. Ona hâlâ kızgın olsa da, onu hâlâ arzuladığını çoktan kanıtlamıştı ve "her an" onu düşündüğünü söylememiş miydi?

Kokuşmuş küçük odada hava daha da karardığında Miles yine merdivenden yukarı çıktı ve bu kez korkutucu derecede uzun bir süre ortalıkta görünmedi. Eli boş döndü.

"Sandalı bulabildiğim tüm yiyeceklerle doldurdum." Roger'a baktı. "Sırtımı koruman için sana güvenmeliyim. Elizabeth aramızda kalacak."

Roger da Miles gibi ambarda duramayacak kadar uzundu. Miles, üzerine tam oturmayan giysileri, yanaklarında bir günlük siyah sakalı, vahşi ve öfkeli gözleriyle bir denizci gibi görünebilirdi ama Roger bunu yapamazdı. Roger'ın ağır bedeni gömleğinin dikişlerini yırtmıştı ve aristokrat sarışınlığı kirli bir denizcininkiyle karıştırılamazdı. Elizabeth'in ise vücuda oturan giysileri umutsuzdu. Yüz hatları bir erkeğinkine benzemeyecek kadar narindi.

Tahtaların arasında kaybolmaya çalışan bağlı denizcinin dikkatli bakışları altında merdivenden yukarı doğru ilerlediler. Miles elinde küçük bir bıçakla birkaç adım önde duruyordu. Yanında getirdiği tek silah buydu ve onu nasıl elde ettiğine dair hiçbir açıklama yapmamıştı.

Serin gece havası Elizabeth'in tutmanın ne kadar iğrenç olduğunu fark etmesini sağladı ve bir esintiyle kafası berraklaşmaya başladı. Miles onun kolunu tutarak sabırsızca hafifçe sarsınca Elizabeth dikkatini tekrar o ana verdi.

Güvertede üç adam vardı; biri dümende, ikisi geminin karşı taraflarında geziniyordu.

Miles eğilerek devasa halatların arasında kayboldu ve hemen Roger ile Elizabeth de onu takip ettiler. Bacakları ağrıyana kadar çömelerek gemi duvarı boyunca yavaşça, ses çıkarmamak için dikkatlice ilerlediler.

Miles durduğunda bir kolunu salladı ve Roger anlamış gibi göründü. Geminin kenarından kaydı ve Elizabeth nefesini tuttu, Roger düşerken bir sıçrama sesi duymayı bekledi, ama hiç ses gelmedi. Bir sonraki an Miles ona da işaret . Başka bir şey düşünmeden bir bacağını geminin yan tarafına attı ve geri kalanı da onu takip etti. Roger onu yakaladı ve sessizce kayıktaki koltuğuna indirdi.

Miles'ın yukarıdan yardım ettiği Roger'ın küçük botu geminin yanından aşağı indirmeye başlamasını izlerken kalbi küt küt atıyordu. Kasları

Roger'ın kolları ağırlığı taşıırken gerildi, düşmesine ve gürültüyle suya çarpmasına izin vermedi. Elizabeth yardım etmek için hamle yaptı ama Roger sabırsızca onu uzaklaştırdı. Elizabeth koltuğuna geri dönerken ayağı bir şeye takıldı. Ayağının yanında bir el gördüğünde çığlığını bastırmak için elinden gelen tek şey ölü bir denizcinin eliydi.

Aniden kayık yalpaladı ve Roger'ın dalmalarını kontrol etmek için mücadele ederken nefes alışını duydu. Miles her nedense tepedeki halatları aniden serbest bırakmıştı. Roger kayığı sadece bir fısıltıyla suya indirmeyi başardı. Geri çekilerek gemiye doğru baktı.

Miles ortalıkta görünmüyordu ve Elizabeth bir an için paniğe kapıldı. Roger'ın nefreti ne kadar derindi? Miles'ı geride bırakmaya karar verirse Roger'la savaşılabir miydi?

Ama Roger kayıkta öylece durmuş, beklentiyle yukarı bakıyordu, bacaklarını iki yana açmış ve sallanan kayığa dayanmıştı.

Elizabeth endişeden gözyaşlarına boğulmak üzereyken Miles yan tarafa baktı, Roger'ın nerede olduğunu gördü ve bir dakika sonra bir cesedi Roger'ın kollarına attı. Roger tam da bunu bekliyormuş gibi görünüyordu ve ceset ona çarptığında düşmedi. Bir sonraki an Miles yıldırım hızıyla halattan aşağı iniyordu ve Roger itip kürek çekmeye başladığında henüz yarısına gelmişti. Miles ikinci ölü denizcinin cesedini diğerinin yanına tekmeledi, ikinci kaptı ve kürek çekmeye başladı.

Elizabeth ikisinin birlikte çalışmasını, teknenin gecenin içinde süzülerek uzaklaşmasını izlerken tek kelime bile edemedi.

Bölüm 16

" ^ "

Bir saatlik sessizliğin ardından söylenen ilk sözler "Hadi onlardan kurtulalım" oldu.

Miles başıyla onayladı ve Roger iki bedeni suya bırakırken kürek çekmeye devam etti.

Roger kürek çekmeye devam etti. "Başka giysiler giymemiz gerekecek. Şüphe uyandırmayacak sade bir şey."

"Ne şüphesi?" Elizabeth sordu. "Denizcilerin bizi bulmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

Roger ve Miles, Elizabeth'in kendisini dışlanmış hissetmesine neden olan bakışlar attılar.

"Montgomery'lerden ya da Chatworth'lerden olduğumuzun bilinmesine izin verirsek," diye sabırla söze başladı Roger, "birkaç dakika içinde fidye için alıkonuruz. Yanımızda muhafız olmadan seyahat ettiğimiz için kılık değiştirmemiz gerekiyor."

"Belki müzisyenler gibi," diye ekledi Elizabeth. "Alyx'i de yanımıza almalıyız."

Miles'ın yeni baldızından bahsetmesi Roger'ın Alyx'in hayatını kurtardığı zamanı anımsamasına neden oldu. Adamlar nihayet kıyıya ulaştığında anlatılanlar şafak sökene kadar sürdü.

Miles nefesinin altından, "Pelerininizi üzerinizde tutun ve bana yakın durun," diye emretti. "Yakında bir pazar kuracaklar, bakalım giyecek bir şeyler bulabilecek miyiz?"

Gün yeni yeni ağarıyor olsa da kasaba meydanı satmak için mal getiren insanlarla doluydu. Roger, dikişleri patlamış giysileri içinde

Kibirli duruşu birçok bakışa neden oldu, tıpkı saçları kirli ve karışık ama vücudu pahalı bir pelerinle kaplı Elizabeth gibi. Ama en çok bakışı alan Miles'tı, hepsi de kadınlardan.

Etrafı genç erkeklerle çevrili genç ve güzel bir kadın mallarından başını kaldırıp Miles'ın kara gözleriyle karşılaştı.

Elizabeth bir adım öne çıktı, elleri pençeye dönüşmüştü. Miles kıkırdarak onun kolunu yakaladı. "Hanımefendinin elbisesini almak ister misin?"

"Onun postunu kapıma çivilemek isterdim."

Miles Elizabeth'e öyle ateşli bir bakış attı ki, Elizabeth kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissetti. "Kendine gel ve bana itaat et," dedi Miles, kendisine böyle ateşli bakışlar atan kadına doğru yürürken.

"Peki sizin için ne yapabilirim?" diye mırıldandı kadın, kullandığı dil Fransızca'ydı.

"Sizi kıyafetlerinizi çıkarmaya ikna edebilir miyim?" Miles yarı fısıltıyla, parmakları büyük bir lahanayı okşarken mükemmel, klasik bir Fransızca konuşuyordu.

Elizabeth, kadının ona gösterdiği tüm ilgiye rağmen yolun bir parçası olabiliirdi.

"Evet, yapabilirsin," diye fısıldadı, eli Miles'ın elinin üzerine kapandı. "Peki karşılığında ne teklif etmek istersin?"

Miles geri çekildi, gözleri parlıyordu, dudaklarında Elizabeth'in çok iyi tanıdığı o yarı gülümseme vardı. "Üç takım elbise ve erzak karşılığında kürk astarlı bir pelerin takas edeceğiz."

Kadın Elizabeth'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Pelerini mi?" diye tükürdü.

Şimdiye kadar iki adam gruba doğru yürümüştü ve görünüşlerine bakılırsa bunlar kadının erkek kardeşleriydi. Miles'ın iyi bir amaç için bile olsa flört etmesine kızan Elizabeth, kirpiklerinin arasından adamlara baktı. "Çok talihsiz bir kaza geçirdik," dedi Miles'ınki kadar iyi olmasa da yeterli bir Fransızcayla. "Bu değersiz pelerini birkaç giysiyle takas etmeyi umuyorduk, belki kız kardeşinizinki biraz küçük gelebilir." Bunun üzerine pelerini rahatça kalçalarına kadar indirdi ve daracık bir gömlekle daha da dar bir pantolon ortaya çıktı. Miles öfkeyle pelerini tekrar omuzlarına çekti ama bu, genç adamların takdirle soluk soluğa kalmasından önce olmadı.

"Bir takas olacak mı?" Miles sıkılmış dişlerinin arasından Elizabeth'e bakmadan konuştu.

Kardeşler hemen kabul ettiler, kız kardeş arka plana itilmişti.

Birkaç dakika sonra Elizabeth bir kapı aralığından içeri girdi ve pelerininin örtüsü altında üstünü değiştirdi. Giydiği elbise sade bir ev kumaşıydı, bol, rahat ve gizleyiciydi.

Miles ve Roger da sade giyinmişlerdi ama dar hortumları kaslı kalçalarını gösteriyordu, çantalarına yiyecek doldurup güneğe doğru yola çıktılar.

Miles Elizabeth'le konuşana kadar kasabadan iyice uzaklaşmışlardı. "Peki bu numarayı kardeşinin evindeyken mi öğrendin? Erkek korkundan çabuk kurtulmuşa benziyorsun."

"Peki ne yapmam gerekiyordu? Öylece durup o sürtüğün seni hırpalamasına izin mi verseydim? O fiyatı isteseydi onu duvara yapıştıracağından hiç şüphem yok."

Miles'ın tek söylediği "Belki," oldu ve o sinir bozucu sessizliklerinden birine gömüldü.

"Neden beni her türlü kötülükle suçluyorsunuz? Güvensizliğinizi hak edecek hiçbir şey yapmadım. İskoçya'da sizinle kaldım ve -"

"Kaçtın ve neredeyse MacGregor'u öldürüyordun. Kardeşinle birlikte gittin," dedi Miles kesin bir ifadeyle.

"Ama yapmak zorundaydım!" Elizabeth ısrar etti.

Roger o ana kadar Elizabeth'in diğer tarafında sessiz sessiz yürüyordu. "Eğer benimle gelmeseydi seni öldürebilirdim Montgomery. Ve sizinle kalmak istediği konusunda söylediklerine de inanmazdım."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Miles bir süre durakladıktan sonra Roger'a sordu.

"Çünkü Elizabeth uzun zamandır bana ne kadar... yanlış yaptığım konusunda söylenip duruyor. Belki de sözlerinde doğruluk payı vardır."

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, kimse düşüncelerini söylemedi.

Güneş yükselirken durup yemek yediler ve yol kenarındaki bir dereden su içtiler. Elizabeth Miles'ı birkaç kez onu izlerken yakaladı ve ne düşündüğünü merak etti.

Yolda pek çok yolcunun, altın yüklü eşekleriyle zengin tüccarların, gezgin köylülerin, müzisyenlerin, demircilerin ve bir keresinde yirmi silahlı şövalyenin eşlik ettiği bir soylunun yanından geçtiler. Roger ve Miles bir saat boyunca şövalyeler hakkında renklerinden eski moda zırhlarına kadar aşağılayıcı yorumlar yaptılar.

Güneş alçalmaya başladığında, adamlar geceyi geçirecek bir yer aramaya başladılar. Kaçak avcı olarak tutuklanma riskleri olmasına rağmen Roger ve Miles yol kenarındaki kampçılardan uzakta, kralın ormanında kalmayı tercih ettiler.

Yemeklerini yerlerken Miles ve Roger eğitim hakkında konuştular, tanıdıkları birkaç kişiden bahsettiler ve genel olarak eski arkadaşlarmış gibi davrandılar. Elizabeth gölgelere doğru yürüdü ve iki adam da fark etmedi bile. Birkaç dakika sonra bir ağaca yaslanıp gecenin sesini dinlerken neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Miles'ın eli omzuna dokunduğunda sıçradı. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Yanlış!" diye tısladı ona, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bir şey nasıl yanlış olabilir ki! Beni aylarca esir tuttun, kendine aşık ettin, ama senin değersiz hayatını kurtarmak için her şeyimi feda ettiğimde benden nefret ettin. Çocuğunu doğurdum, seni geri kazanmak için akrabalarla ve kendi adamıyla komplo kurdum, ama senden aldığım tek şey soğukluk. Seni öptüm ve sen de karşılık verdin ama bana kendi başına hiçbir şey sunmadın. Sana ihanet etmediğimi anlaman için ne yapmalıyım? Kardeşimi sana tercih etmediğimi? Roger'ın onunla gitmeseydim seni öldüreceğini söylediğini duydun." Gözyaşları onu boğduğu için devam edemedi.

Miles ondan birkaç metre ötede bir ağaca yaslanmıştı. Ay ışığı saçlarını ve gözlerini gümüşleştiriyordu. "Sadece kardeşlerimin eski gurur şeytanına tabi olduğunu sanırdım. Raine'in, krala gidip af dilediği için karısını affetmeyi reddettiğinde bir aptal olduğunu düşünmüştüm. Seni bir kral olarak affedebilirdim ama sen bir adamı bana tercih ettin, başkasının evini benimkine tercih ettin.

Ve yattığın tüm erkeklerin hikayelerini duyduğumda seni öldürebileceğimi biliyordum."

Kadın itiraz etmeye başlayınca, adam elini kaldırdı. "Belki de çok fazla sadakatsiz eşle, yatağımdan kalkıp gelinliklerini giyen kadınlarla uğraştığım içindir. Belki de bu, tüm kadınlara bakışımı çarpıttı. Ve son olarak, sen benim tutsağımdın ama bana çok kolay geldin."

"Seninle dövüştüm!" dedi , hakarete uğramış bir halde.

Miles ona sadece gülümsedi. "Raine kıskanç olduğumu söyledi ve işin ironik yanı, ben de onunla aynı adamı kıskanıyordum. Raine, karısı Alyx'in Roger Chatworth'e karşı büyük bir sevgi beslediğine inanıyordu."

"Roger'ın bundan haberi olmadığına eminim."

"Alyx'in hayatını kurtarma hikâyesini anlattığında anladım. Alyx bunu Raine'i kurtarmak için yaptı çünkü kardeşim asla mantık dinlemeyen, dik kafalı ve inatçı bir adam."

"Raine!" Elizabeth . "Dikişlerini yırtacak kadar öfkeleni mi? Uyuması için ilaç verilmesi mi gerekiyordu?"

Miles dişleri parlayarak ona hızlı bir gülümseme verdi. "Raine sinirlendiğinde mızrakları yıpratır. Benim kendi yöntemlerim var."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Oğlumuz nasıl?" diye sordu sessizce.

"Kardeşiniz Gavin gibi yüksek elmacık kemikleri var. Aile benzerliği konusunda hiç şüphe yok."

"Bundan hiç şüphe etmedim, gerçekten.

Elizabeth...?" "Evet," diye fısıldadı.

"Neden beni terk ettin? Neden bir hafta içinde bana dönmedin? Her gün bekledim; dönmen için dua ettim. Kit ağlayarak uyudu. Pek çok anne onu terk etti."

Elizabeth'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Roger'dan korkuyordum. Akli başında değildi. Brian, Roger'ı öldürmeye yemin etmişti ve ben onu durdurmak için orada olmazsam Roger'ın tüm Montgomery'lere savaş ilan edeceğinden korkuyordum. Onun gerçeği görmesini sağlamayı umuyordum; iki ailenin nefreti hakkındaki gerçeği öğrenmeyi umuyordum."

"Peki ya erkekler?" Miles dedi ki. "Pagnell senin bana nasıl teslim edildiğini herkese anlattı ve sana kur yapan her adam tüm bunları duyduğumdan emin oldu.

detaylar."

Elizabeth elini kaldırdı. "Sen sadece benimle sevişen ilk erkek değilsin, benimle yüzünde alaycı bir ifade olmadan konuşan ilk erkeksin, beni güldüren ilk erkeksin, bana şefkat gösteren ilk erkeksin. Sen bile erkekler hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledin."

Miles acı bir sesle, "Demek öğrendin," dedi.

"Bir bakıma öyle. Bu konuyu tarafsızca düşündüm ve bir Montgomery dışında herhangi bir adamı sevmemin daha iyi olacağını anladım. Başka biriyle evli olsaydım belki Roger bir Montgomery'nin çocuğunu taşıdığını unutacak ve belki de nefretinin bir kısmı onu terk edecekti. Bu yüzden birkaç erkekle tanışmaya ve belki de seni sadece ilk olduğun için sevip sevmediğimi görmeye karar verdim."

Miles sessizdi, gözleri kızın içinde yanıyordu.

"Bazı erkekler beni güldürdü, bazıları nazikti, bazıları güzel hissettirdi, ama hiçbiri her şeyi yapmadı. Haftalar geçtikçe, solmak yerine seninle ilgili her şey daha da netleşti. Her hareketini hatırladım ve erkekleri seninle kıyaslamaya başladım."

"Hatta şu büyüklükte-"

"Lanet olsun sana!" Elizabeth onun sözünü kesti. "O adamlardan hiçbiriyle yatmadım ve bunu bildiğine dair bir his var içimde ama yine de bunu benden duymak istiyorsun."

"Neden onları yatağına götürmedin? Tanıştığınız bazı erkekler kadınlar konusunda çok başarılı."

"Senin gibi mi?" diye tükürdü ona. "Burada benden bekârlık talep ediyorsun, peki ya sen? Sana başka erkek olmadığını söylediğimde, saf yatağına gelmeme izin verecek misin? Bu sabah seni bir kadından sürüklemek zorunda kaldım. Oğlunu kucağıma alırken ve o anda yatakta bir ya da iki -ya da daha fazla- kadınla olabileceğini bilirken kendimi nasıl hissettim sanıyorsun?"

"Daha fazla mı?" diye alay etti, sonra sesini baştan çıkarıcı bir şekilde alçalttı. "Senden sonra hiç kadın olmadı."

Elizabeth doğru duyduğuna inanmıyordu. "Hayır-" diye başladı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Kardeşim Raine ve ben onun malikanelerinden birine taşındık ve öfkeyle tüm kadınları, çamaşırcıları bile kovduk. Bütün gün çalıştık, içtik

ve sürekli kadınlara küfrediyordu. Raine'in aklı, karısı kızlarını ona gönderdiğinde başına geldi. Küçük Catherine kendi çocuklarını özlememe neden oldu, ben de Noel'de Gavin'lere döndüm ve Judith-" Elini saçlarında gezdirdi.

"Gavin'in küçük tatlı karısına sert davrandığını düşünürdüm ama hiçbir zaman onun dilinin sivri tarafında olmadım. Kadın beni hiç yalnız bırakmazdı. Acımasızdı. Sürekli oğlumuz hakkında konuşur, oğlunun kuzenini asla tanıyamayacağı gerçeğine iç geçirir ve hatta kalkanımın içinde küçük bir çocuğu tutan uzun sarı saçlı bir meleğin resmini yapması için bir adam bile tutardı. Kalkanımın içinde, dikkatinizi çekerim! Gavin'e bir şey yapmazsa karısının boynunu kıracağımı söyledim ama Gavin o kadar güldü ki bir daha bundan hiç bahsetmedim. Beni affetmeye hazır olduğuna dair mektubunu aldığında Judith yeni bir güçle bana saldırdı."

Miles bir an için gözlerini kapattı. "Alyx'in yardımını istedi ve Alyx bana tıpatıp benzeyen aptal, kibirli bir adam tarafından ayrı tutulan iki aşık hakkında bir düzine şarkı buldu. Bir akşam yemeğinde Alyx yirmi iki müzisyene öyle bir şarkı söyledi ki herkes gülmekten yerlere yattı ve iki adam taburelerinden düşüp kaburgalarını kırdı. Alyx en iyi zamanlarını yaşıyordu."

Elizabeth onun anlattıkları karşısında o kadar şaşırmıştı ki zar zor konuşabiliyordu. "Peki sen ne yaptın?"

Hatırladıkça yüzünü buruşturdu. "Çok sakın bir şekilde masanın üzerinden atladım ve Alyx'in boğazını ellerimin arasına aldım."

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı. "Alyx çok küçük, o yüzden-"

"Hem Raine hem de Gavin bana kılıç çektiler ve ben orada durmuş, bu güzel küçük bülbülü öldürmek üzereyken, kardeşlerimin kılıçları boynumdayken, kendimde olmadığımı fark ettim. Ertesi gün Judith aramızda bir buluşma ayarladı." Gözleri parladı. "Sör Guy'dan seni bana bir halı içinde teslim etmesini istediğin buluşma."

Elizabeth ona bakmadı. Sör Guy'ın onun tarafında olduğunu sanıyordu, oysa başından beri Miles'a rapor veriyor ve gülüyordu. İkisi de Elizabeth'in kendi kocasını baştan çıkarmak istemesi karşısında birbirlerinin sırtını nasıl sıvazlamış olmalıydılar. Bir zamanlar bir uçurumun kenarında durup hiçbir erkeğe boyun eğmeyeceğine yemin eden o gururlu kadına ne olmuştu?

"Affedersiniz," diye fısıldadı Miles'in yanından geçip Roger'a dönerken.

Miles onu kollarının arasına aldı ve kendine doğru çekti.

Elizabeth onun kendisine bilmiş *bilmiş* sırtıttığını görünce dirseğini sertçe kaburgalarına indirdi ve acı dolu bir vınlamayla ödüllendirildi. "Senden nefret ediyorum Montgomery!" diye bağırdı yüzüne doğru. "Beni yalvarttın, ağlattın ve tüm gururumu elimden aldın." Ona tekrar vurmaya çalıştı ama Montgomery kollarını iki yanına sıkıştırmıştı ve hareket edemiyordu.

"Hayır Montgomery," dedi dudaklarını onunkilere yaklaştırarak. "Beni seviyorsun. Beni o kadar çok seviyorsun ki benim için yalvarmaya bile hazırsın. Seni tutkuyla ağlattım ve aşk gözyaşları döktürdüm."

"Beni küçük düşürdün."

"Senin bana yaptığın gibi." Kadın ona karşı mücadele ederken onu tuttu. "Her kadın bana kolayca geldi ama sadece sen beni uğraştırdın. Sadece seninleyken kızgın, kıskanç ve sahiplenici oldum. Sen bana verildin ve sen benimsin Elizabeth ve bir daha asla bunu unutmana izin verilmeyecek."

"Hiç yapmadım-" diye söze başladı ama adam onu öperek sözünü kesti. Dudakları onunkilere dokunduğunda kendini kaybetmişti. Artık onunla tartışamazdı, kaçamazdı da.

Adamın kolları, kadının kollarını adamın boynuna dolayıp onu daha da yakına çekmesine yetecek kadar gevşedi.

"Bunu bir daha asla unutma Montgomery," diye fısıldadı kulağına. "Her zaman bana ait olacaksın, bu yüzyılda ve gelecek yüzyılda. Sonsuza dek!"

Elizabeth parmak uçlarında durup ağzını onunkine kaldırırken onu zar zor duydu.

Onu fiziksel olarak ne kadar özlediğini bilmiyordu. Dünyada bu kadar güvenle birlikte olabileceği tek erkek oydu, ihtiyatlı davranmadığı tek erkek. Kendini sakladığı onca yıl, hevesinde, vahşiliğinde kendini gösteriyordu. Ellerini onun saçlarına koydu, parmaklarının arasında kıvrıldığını hissetti ve başını daha yakına çekti.

Miles'tan alçak sesle, gırtlaktan bir kahkaha geldi. "Ağaç mı dedin? Kadını bir ağaca mı götürelim?" dedi.

Miles ne istediğini biliyordu; tatlı, nazik bir sevişme değil, hissettiği tüm öfkeyle bir sevişme. Elleri Elizabeth'in giysilerini yırtmaya başladı; bir eli keten iç çamaşırının bağlarında, diğeri kendi hortumundaydı. Elizabeth onu öpmeye devam etti, ağzı onun kine sarılmış, dilleri birbirine dolanmıştı.

Sırtını bir ağaca çarptığında sadece gözlerini kırptırdı ve dişlerini Miles'in boynuna geçirerek derisini yüzmek istercesine yırttı.

Miles onu kaldırdı, bacaklarını Miles'in beline doladı, eteği ikisinin arasında kıvrıldı. İkisi de giysilerini çıkarmanın inceliklerini umursamıyordu. Ellerini kızın poposuna koyarak onu kaldırdı ve düşen bir çıpanın gücüyle şaftının üzerine bıraktı.

Elizabeth nefesini tuttu, yüzünü Miles'in boynuna gömdü ve güçlü kolları onu yukarı ve aşağı kaldırırken canı pahasına tutundu. İçinde bir çığlının yükseldiğini hissettiğinde başı geriye gitti. Miles'in üzerinden ter damlamaya başladı ve Miles tuzlu suyu Elizabeth'in üzerine sürerek saçlarını ikisine de yapıştırdı.

Elizabeth'i kendinden geçiren son, şiddetli bir hamleyle Miles onu kendine çekti, titriyordu, sıcak vücudu tekrar tekrar patlıyordu.

Vücudu kasılmış, zevk dalgaları içinde kıvranan Elizabeth gözlerinde hızlı yaşlar hissetti. Yavaşça yeryüzüne geri döndü, bacakları güçsüz hissediyordu, Miles'ı tüm gücüyle kavramaktan ağrıyordu.

Ona bakmak için eğildi, ıslak saçlarını okşadı, şakağını öptü. "Seni seviyorum," dedi şefkatle, sonra da çapkınca gülümsedi. "Ve bunun yanı sıra sen en iyisisin..."

"Anlıyorum." Güldü. "Şimdi beni bırakacak mısın yoksa bu ağaca karşı beni öldürecek misin?"

Miles bir öpücükle daha Elizabeth'in ayaklarını yere bastı ve Elizabeth'in bacakları altına çöküp düşmesini engellemek için onu tutmak zorunda kaldığında centilmence olmayan, gururlu bir kahkaha attı.

"Palavracı!" diye tısladı, ona sarıldı ama gülümsedi ve kolunu tutan eli öptü. "Ben gerçekten en iyisi miyim?" diye sordu, sanki bu onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. "Bir çocuk doğurduktan sonra bile beni hâlâ çekici buluyor musun?"

Miles ciddiyetle, "Kabul edilebilir ," dedi.

Elizabeth Güldü, yumuşatılmış onu etekler ve denendi
için yeniden kazanmak Roger'ın beklediği yere
doğru yürürlerken soğukkanlılığını korudu.

Bölüm 17

Üçü iki gün boyunca birlikte yürüdüler ve bu Elizabeth için mutluluk dolu . Sevişme dolu geceler ve aşk dolu günler vardı. Miles tüm dikkatini ona vermişti. El ele tutuşup usulca konuştular ya da en aptalca şeylere kahkahalarla güldüler. Bir dere kenarında seviştiler ve daha sonra derenin buz gibi suyunda yıkandılar.

Roger onları soğuk bir tavırla izliyordu ve Elizabeth bazen ona acı verdiğini bildiği için suçluluk duyuyordu. Birkaç kez Miles'ın laubali davranışları hakkında yorumlarda bulundu ama Miles akrabalarına ulaşıncaya kadar kaygısız bir köylü olduğunu söyledi.

İlerlemeleri yavaştı ve at sırtında dört gün süren yolculuk yaya olarak birkaç güne daha uzuyordu.

Dördüncü gün, üçlü dinlenmek ve yenilenmek için öğleden hemen önce yol kenarından ayrıldı. Roger, kız kardeşi ve Miles'a fark edilmeyen bir küçümseme bakışını yönelttikten sonra onlardan uzaklaşarak ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Kız kardeşinin esir düştüğünü ilk duyduğunda acısı büyük olmuştu ama şimdi onu esir düşmüş çok daha fazla kaybettiğini görebiliyordu.

Sorunlarını hatırlayarak, küçük vadinin toprakla kaplı en ufak bir dikkat göstermeden geçti. Bariz mücadele izlerini fark edene kadar birkaç adım geçmişti. Geri dönerek toprağı inceledi.

Dik yamaçlı bir bankın kenarında yürüyordu ve bankın kenarında birinin düştüğüne dair işaretler vardı. Çoğu zaman, bir savaştan sonra Roger yaralı ve kaybolmuş adamlarını aramak zorunda kalırdı ve şimdi şövalye içgüdüleri ensesindeki tüyler gibi yükselmişti. Hemen yan taraftan aşağı inmeye başladı, acelesinden patinaj yaptı.

Dipte gördüğü şey beklediği gibi değildi. Çürümüş bir kütük parçasının üzerinde oturan, ayakları büyük kayaların altında gizlenmiş, yakası büyük altın ametistlerle süslenmiş bordo kadifeden zengin bir şekilde giyinmiş genç ve güzel bir kadındı. Yüzüne göre neredeyse fazla büyük olan kara gözleri Roger'a zevkle bakıyordu.

"Geleceğini biliyordum," dedi hoş ve yumuşak aksanlı bir İngilizceyle.

Roger şaşkınlıkla bir kez gözlerini kırptırdı ama onun sözlerini duymazdan geldi. "Düşün mü? Yaralandın mı?"

Kız ona gülümsedi, gözlerinin içi parlıyordu. Oldukça genç görünüyordu, gerçekten de bir çocuktı ve kendisi için çok eski bir elbise giymişti. Koyu renk saçları inci işlemeli bir başlığın altından görünüyordu. Elbisesinin önünden daha fazla inci sarkıyordu.

"Ayağım sıkıştı ve hareket ettiremiyorum."

Kadınlar! Roger ayaklarını sıkıştıran kayaları incelemek için hareket ederek düşündü. "Yukarıda beni duymuş olmalısın. Neden bana seslenmedin?"

"Çünkü benim için geleceğini biliyordum."

Roger delilik diye düşündü. Zavallı kız ruhlar tarafından ele geçirilmişti. "Bu taşı kaldırdığımda ayağını oynatmanı istiyorum. Beni anlıyor musun?" dedi sanki bir aptalla konuşuyormuş gibi.

Cevap olarak sadece gülümsedi ve kaya hareket ettiğinde ayağını altından çekti.

Sağ ayağı farklı bir şekilde sıkışmıştı ve Roger bir taşı oynatırsa diğerinin düşeceğini ve belki de bileğini kıracağını gördü. O küçük bir şeydi ve kırılğan kemiklerinin daha fazla dayanabileceğinden şüpheliydi.

"Bana söylemekten korkma," diye fısıldadı. "Acıya yabancı değilim."

Roger dönüp ona baktı, büyük gözleri ona büyük bir güvenle bakıyordu ve bu güven onu hem korkutuyor hem de güçlü hissettiriyordu.

"Adın ne?" diye sordu, küçük ayağının etrafındaki taşları inceleyip düşünerek.

"Christiana, lordum."

Roger'ın başı sertçe yukarı kalktı. Kirli köylü kıyafetleri onu yanıltmamıştı, belki de o kadar da aptal değildi. "Chris o zaman." Gülümsedi. "Yemek hançerini ödünç alabilir miyim? Ben bunları taşırken o kayaları tutacak bir şey hazırlayacağım." İşaret etti.

Kadın bıçağı hızla ona uzattı ve adam yabancılara bıçak verme konusunda onu uyarmamak için dudaklarını ısırды. Elbisesindeki mücevherler bir servet değerindeydi ve taktığı inci kolyenin eşi benzeri yoktu.

Birkaç ağaç dalı kesmek için ondan birkaç metre uzaklaştı. Doubletini çıkararak gömleğini çıkardı ve kayaların altına sığacak bir platform inşa etmek için kuyruğundan kumaş kesti.

"Neden kimse seni aramıyor?" diye sordu çalışırken. "Belki arıyorlardır; bilmiyorum. Dün gece rüyamda seni gördüm."

Ona sert bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Kızlar her yerde kurtarılanın romantik fikirleriyle dolu görünüyordu. Bir erkeğin buna ayak uydurması zordu.

"Rüyamda" diye devam etti, "bu ormanı ve bu yeri gördüm. Rüyamda seni gördüm ve geleceğini biliyordum."

Roger patronluk taslayarak, "Belki de rüyadaki adam sadece açık tenliydi ve bana benziyordu," dedi.

"Birçok şey gördüm. Gözünün yanındaki yara izini daha çocukken ağabeyinden almışsın."

Roger'ın eli istemsizce sol gözünün yanındaki kavisli yara izine gitti. O gün gözünü kaybetmenin eşiğine gelmişti ve yara izinin nasıl bilen çok az insan hayattaydı. Elizabeth'in bile bildiğinden şüpheliydi.

Christiana onun şaşkın bakışları karşısında sadece gülümsedi. "Hayatım boyunca seni bekledim."

Roger temizlemek için başını salladı. "Bu şanslı bir tahmindir," dedi. "Yani yara izi hakkında. Şimdi ben bu kayaları kıpırdamadan dur."

Geldiğinden beri neredeyse hiç hareket etmediği için ona kıpırdamamasını söylemeye gerek yoktu.

Kayalar küçük değildi ve Roger en yerinden oynatabilmek için biraz terlemek zorunda kaldı. Kayalar giderken bile, daha fazlası yarattığı zayıf, derme çatma platformun üzerine . Şimşek hızıyla Christiana'nın üzerine atladı, onu geriye doğru savurdu ve ezici kayalardan uzağa yuvarladı. Onu hareket ettirirken bile, kayalar derisinin bir kısmını sıyrırken Christiana'nın nefes alışını duydu.

Kayaların sesi havayı doldurdu ve Roger Christiana'nın bedenini kendi bedeniyle kaplayarak onu tozdan ve parçalardan korudu. Güvenli olduğunda, ondan uzaklaşmaya başladı ama Christiana ellerini başının yanlarına koydu ve dudaklarını kendi dudaklarına çekti.

Roger uzun bir süre boyunca sadece kardeşlerini kendisine geri getirmekle ilgilenmiş ve kadınlara ayıracak zamanı olmamıştı. Arzularının içinde bu kadar bastırılmış olduğunu bilmiyordu. Bir zamanlar, yıllar önce, neredeyse kaygısızdı, güzel genç kızlarla gülüyor, gizli toplantılarda onlarla takılıyordu, ama Montgomery'lere duyduğu öfke tüm bunları değiştirmişti.

Kızın dudaklarına ilk dokunduğunda Roger'ın aklına gelen ilk şey ciddiyet oldu. Bir çocuktan biraz daha fazlası gibi görünebilirdi ama o bir kadındı ve amacı ciddiyetti. Kız onu öylesine yoğun bir şekilde öptü ki, Roger ondan geri çekildi.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı.

"Seni seviyorum ve seninle tanışmak için hep bekledim."

Roger, onun üzerinde yatarken, ruhunu bedeninden çekip çıkarmaya çalışıyor gibi görünen karanlık gözlerine derin derin baktı ve korktu. Kadından uzaklaştı. "Seni aileme geri götürsek iyi olur."

"Benim ailem yok," dedi oturduğu yerden kalkarken.

Roger, kendisini onu terk etmekle suçluyor gibi görünen gözlerinden başka tarafa baktı. Bir yanı bu tuhaf kadından kaçmak isterken, bir yanı da onu yanında tutmak için ölümüne savaşmak istiyordu.

"Bileğine bakmama izin ver," dedi sonunda. Kadın itaatkâr bir şekilde döndü ve ayağını ona doğru uzattı.

Onu gördüğünde kaşlarını çatı, kesilmiş ve morarmıştı, kan serbestçe akıyordu. "Bunu bana neden göstermedin?" diye tersledi. "Al" -bıçağını ona geri verdi- "jüponunun bir kısmını kes. Gömleğimi daha fazla kaybetmeyi göze alamam. Şu anda sahip olduğum tek şey bu."

Bunun üzerine gülümsedi ve ince bir çim kombinezonu kesmeye başladı. "Neden Fransa'dasınız ve böyle giyinmişsiniz? Adamların nerede?"

"Sen söyle," dedi iğrenç bir şekilde, şeritleri ondan alarak. "Belki bu gece hayatımın geri kalanını rüyanda görürsün."

Dereye doğru döner dönmez sözlerinden pişman oldu ama lanet olsun! Kadın tüylerini diken diken etmişti. Öpücüğünü hâlâ hissedebiliyordu; yatağına atlamak isteyen bir kadınla ruhunu isteyen bir cadının tuhaf bir bileşimiydi bu.

Bu düşünce karşısında gülümsedi. Hayal kurmaya başlamıştı. Yardımına ihtiyacı olan genç bir kızdı, ne eksik ne fazla. Yapabileceği en iyi şey bileğini giydirmek ve onu vasilerine teslim etmek olurdu.

Islatılmış bezlerle ona döndüğünde, kirpiklerinde parlayan gözyaşlarını görebiliyordu ve hemen pişman oldu. "Özür dilerim Chris," dedi sanki onu her zaman tanıyormuş gibi. "Kahretsin! Bileğini ver bana."

Gözyaşlarının arasından küçük bir gülümseme geldi ve o da buna karşılık vermekten kendini alamadı ve ayağını onun eline koyarken genişçe gülümsedi.

İşlemeli terliğini nazikçe çıkardıktan sonra, "Bıçağını tekrar bana ver de hortumunu keseyim," dedi.

Christiana tek kelime etmeden elbisesini yavaşça kalçasının üstüne kadar kaldırdı ve hortumunu çözdü. Gözleri Roger'da ve onun ince kıvrımlı bacağındayken, hortumu kanlı ayak bileğine doğru indirdi. Baldırına ulaştığında bacağına kaldırdı. "Gerisini çıkarabilirsin."

Roger aniden vücudundan ter boşandığını hissetti ve içinden öyle bir arzu ateşi yükseldi ki damarları yanıyor gibiydi. Titreyen elleriyle çorabını çıkardı, bir eli kumaşın üzerinde, diğeri çıplak dizinin arkasındaydı.

Ayak bileğindeki kan görüntüsü onu biraz yatıştırdı ve sakinleşmeye başladı. "Anlamadığın şeylerle oynuyorsun," dedi sıkıca, yırtık çorabı çıkarmak için ayak bileğini ıslatırken.

"Ben çocuk oyunları oynamam," dedi yumuşak bir sesle.

Roger kızın ayak bileğini dikkatlice temizleyip bağlarken önündeki işe konsantre olmaya çalıştı. "Şimdi seni geri götürmeliyiz," dedi sanki babasıymış gibi ama sol eli hâlâ bileğindeydi ve eli yukarı doğru hareket ederken bacağına okşamaya başladı. Hançerini yanındaki kınına yerleştirdi.

Gözleri onunkilerle kilitlendi. Uzaklaşmadı ama ona hoş geldin der gibiydi.

Roger aniden kendine geldi. Bu çocuk ne kadar çekici olursa olsun, onun hayatına değmezdi. Yakında birileri onu arayacaktı ve eğer bir köylü olduğu anlaşılan bu adam, soylu bir kadın olduğu belli olan bu kadınla sevişirken bulunursa, kimse kalbine bir kılıç saplamadan önce soru sormayacaktı. Ayrıca, bu tuhaf genç kadınla yaklaşma fikrinden hoşlandığından da emin değildi. Ya kadın bir cadıysa ve onun ruhunu almak istiyorsa?

"Neden durdunuz lordum?" diye fısıldadı gırtlaktan gelen bir sesle.

İlk olarak eteğini aşağı çekti. "Çünkü sen bir çocuksun ve ben de- Her zaman kendini yabancılara mı sunarsın?"

Soruya cevap vermedi ama cevap gözlerindeydi. "Seni her zaman sevdim ve her zaman seveceğim. Ben senin emrindeyim."

Roger sinirlendiğini hissetti. "Şimdi buraya bak, genç kadın! Kim olduğumu sandığını ya da senin kim olduğunu bilmiyorum ama bence en iyisi sen kendi halkına dön, ben de kendi halkıma döneyim. Ve umarım Tanrı'ya - eğer ona inanıyorsan- yaptıklarının affedilmesi için dua edersin."

Bununla birlikte eğildi, kızın küçük bedenini omzuna attı ve dik kıyıya tırmanmaya başladı.

Bankın tepesine ulaştığında hem öfkesi hem de tutkusu yatışmıştı. Romantik bir kızın onu rahatsız etmesine izin vermeyecek kadar yaşlı ve mantıklıydı.

Onu karşısına aldı, sabitlemek için omuzlarından tuttu ve gülümsedi. "Şimdi seni nereye götürebilirim? Hangi yoldan geldiğini hatırlıyor musun?"

Bir an için kafası karışmış gibi göründü. "Elbette yolu hatırlıyorum. Beni neden gönderiyorsun? Beni tekrar öper miydin? Karşılığında beni sevmiş gibi öper misin?"

Roger onu kol uzunluğunda tuttu. "Çok ileri gidiyorsun ve hayır, seni bir daha öpmeyeceğim. Bana nereye ait olduğunu söylemelisin."

"Ben sana aidim ama-" Bir geyik borusunun sesiyle durdu. Gözleri vahşileşti, korktu. "Gitmeliyim. Kocam çağırıyor. Seni bulmamalı. Al!"

O daha konuşmadan, küçük hançerini yanından çekmiş ve elbisesinin önündeki en büyük ametisti kabaca kesmişti. Pahalı kadifede çirkin, onarılamaz bir delik açılmıştı.

"Bunu al," diye ısrarla teklif etti.

Roger'ın sırtı sertleşti. "Ben kadınlardan haraç almam."

Korna tekrar çaldı ve Christiana'nın korkusu daha da arttı. "Gitmeliyim!" Parmak uçlarında ayağa kalktı, hızla adamın gergin dudaklarını öptü. "Çok güzel bir vücudum var," dedi, "ve çok güzel, yumuşak saçlarım. Bir ara sana gösteririm."

Korna üçüncü kez çaldığında eteklerini topladı ve her birkaç adımda bir bileği bükülerek beceriksizce koşmaya başladı. Çok uzaklaşmamıştı ki döndü ve ametisti ona doğru fırlattı. Adam onu yakalamak için hiçbir hareket yapmadı. "Bunu seninle seyahat eden kadına ver. O senin kız kardeşin mi yoksa annen mi?"

Gözden kaybolurken son sözlerini üzerinden söyledi.

Roger uzun bir süre olduğu yerde hareketsiz durdu, gözleri kızın kaybolduğu yere dikildi. Başı garip, hafif, sanki az önce gerçek olmayan bir deneyim yaşamış gibi hissediyordu. Kız gerçekten var mıydı yoksa uykuya dalmış ve onu rüyasında mı görmüştü?

"Roger!" Elizabeth'in sesi arkasından geldi. "Bir saattir seni arıyoruz. Yola çıkmaya hazır mısın? Karanlık çökmeden önce birkaç saatimiz var."

Yavaşça ona doğru döndü.

"Roger, iyi misin?"

Miles karısının yanından ayrılmış, etrafa bakınıyordu. Bazen yaralanan adamlar yere düşmeden hemen önce Roger'ın bakışlarına sahip olurdu. Miles yerdeki ametisti gördü ama ona dokunamadan Roger onu eline aldı, parmakları ametistin etrafında sıkıca kapandı.

"Evet, gitmeye hazırım," dedi sertçe. Ayrılmadan önce ormana son bir kez baktı, başparmağı elindeki mücevheri ovuşturuyordu. "Kocası!" diye mırıldandı öfkeyle. "Aşk için çok fazla." Ametisti fırlatıp atmayı düşündü ama yapamadı.

O gece Roger'ın mesafeli huysuzluğunun asıl farkında olan Miles'tı. Üçü ateşin etrafında otururken Miles bir tavşan yakalamıştı ve tavşan şişin üzerinde dönüyordu. Elizabeth'e tehlike olmadığını söyleyerek onu endişelendirmek istemiyordu -gerçekten de Fransız köylüsünün yaşamı, ağabeyinin evindeki yaşamla kıyaslandığında kaygısız görünüyordu- ama Miles her zaman tetikteydi, her zaman potansiyel tehlikenin farkındaydı. Geceleri rahat uyuyordu ve şövalyenin de dikkatli olduğunu gördükçe Roger'a saygı duymaya başlamıştı.

Elizabeth başı kocasının kucağında uyuyordu. Roger ayrı oturmuş, elinde bir şeyi evirip çeviriyordu. Miles kendisini ilgilendirmeyen bir şeyi doğrudan soracak biri değildi ama Roger genç adamın ilgisini hissetmişti.

"Kadınlar!" Roger sonunda büyük bir tiksintiyle "Kadınlar!" dedi ve ametisti cebine attı. Ama soğuk orman zemininde uzanırken eli mücevheri aradı ve bütün gece onu tuttu.

Sabah aydınlık ve berraktı ve Elizabeth her zamanki gibi olağanüstü mutluydu. Bir gün sonra Fransız Montgomery'lerine ulaşacaklardı. Sonra İngiltere'ye ve oğullarına geri dönebilir ve bir peri masalı gibi sonsuza dek mutlu yaşayabilirlerdi.

"Özellikle mutlu görünüyorsun." Miles ona gülümsedi. "Sanırım bu köylü hayatını seviyorsun."

"Bir süreliğine," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, "ama her zaman paçavra giyeceğim sanılmasın. Ben pahalı bir kadınam." Ona çapkınca gözlerini devirdi.

Kibirli bir tavırla, "Geçimini sağlamak zorundasın," dedi ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Bunu yeterince iyi yapıyorum. I-"

Çok sayıda atın ve çok sayıda adamın takırtısı onları yolun kenarına çekmeye zorlayınca durdu. Belli ki zengin bir grup adamdı, atları ipeklerle kaplıydı, zırhları boyalı ve bakımlıydı. Yaklaşık yüz adam ve yük arabaları vardı ve ortada genç bir kız vardı, elleri arkadan bağlıydı, yüzü yara bere içindeydi ama başını dik tutuyordu.

Elizabeth esir olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırladığı için ürperdi ama bu kız dövülmüş gibi görünüyordu.

"Chris," diye fısıldadı Roger yanından ve bu yürekten gelen bir sestti.

Miles dikkatle Roger'ı izliyordu ve Roger ileri doğru bir hamle yaptığında Miles onun kolunu yakaladı. "Şimdi olmaz," dedi Miles sessizce.

Elizabeth geçen korteje doğru döndü. Bu kadar küçük bir kız için bu kadar çok adam, diye düşündü üzüntüyle. Başını bir çırpıda çevirdi. "Hayır!" diye soluk soluğa Miles'a baktı. "Kızı kurtarmayı düşünüyor olamazsın."

Miles şövalyelere baktı ve Elizabeth'e cevap vermedi. Elizabeth tekrar konuştuğunda Miles ona öyle ateşli gözlerle baktı ki Elizabeth sustu.

Şövalyeler geçip gittikten sonra üçlü bir süre öylece durdu. Elizabeth'in aklı sürekli hayır, hayır, hayır diye bağııyordu! Miles tanımadığı bir kadın için hayatını riske atamazdı.

Tekrar yürümeye başladıklarında Elizabeth olabildiğince sakın ve mantıklı bir şekilde savunmasına başladı. "Yakında akrabalarına varacağız ve onlar kızın kim olduğunu, onu kimin ve neden esir tuttuğunu öğrenecekler. Belki de yüz kişiyi öldürmüştür. Belki de cezasını hak ediyordur."

Hem Miles hem de Roger dosdoğru önlerine baktılar.

Elizabeth Miles'ın koluna sarıldı. "Bir kez esir düştüm ve hiç de fena sonuçlanmadı. Belki-"

"Sessiz ol, Elizabeth!" Miles emretti. "Düşünemiyorum."

Elizabeth ürpermeye başladığını hissetti. Yüzlerce zırhlı şövalye tarafından korunan bir kızı silahsız bir şekilde nasıl kurtarabilirdi?

Miles Roger'a döndü. "Odun toplayıcısı olarak gönüllü hizmet verelim mi? En azından kamplarına giriş hakkı kazanırız."

Roger Miles'a hesapçı bir bakış attı. "Bu senin kavgan değil Montgomery. Kız benim yüzümden dayak yedi ve ben onu tek başıma çıkaracağım."

Miles gözleri alev alev yanan Roger'a bakmaya devam etti ve bir süre sonra pes etti.

Roger başını salladıktan sonra gözlerini kaçırdı. "Adının Christiana olması dışında kim olduğunu bilmiyorum. Bana bir mücevher verdi, elbisesinden kesip çıkardı ve şüphesiz bu yüzden dayak yiyor. Bir kocası var ve ondan çok korkuyor."

"Bir koca!" Elizabeth'in nefesi kesildi. "Roger, lütfen, ikiniz de mantıklı olun. Evli bir kadın için hayatlarınızı tehlikeye atamazsınız. Onu ne zamandır tanıyorsunuz? Sizin için ne ifade ediyor?"

"Onu dünden önce hiç görmedim," diye yarı fısıldadı Roger. "Ve benim için hiçbir şey ifade etmiyor -ya da belki ediyor. Ama benim yüzümden dayak yemesine izin veremem."

Elizabeth daha fazla tartışmanın anlamsız olduğunu fark etmeye başlamıştı. Roger'ın bu kadar aptalca bir şey yaptığını hiç görmemişti ama Miles'in bir bulaşıkçı için hayatını tehlikeye atacağından emindi. Derin bir nefes aldı. "Bir keresinde yolda bir köylü bana bir buket çiçek uzattı ve muhafızları geçip bana vermesine izin verildi."

Miles, "Siz geride kalacaksınız," dedi kovarcasına.

Elizabeth cevap vermedi ama çenesini tuttu. Üç kişinin yüz kişiye saldırması, sadece iki kişinin saldırmasından daha iyi bir ihtimaldi.

Bölüm 18

" A "

Neredeyse gün batımına kadar muhafızları takip ettiler, adamlar kamp kurdular ve Miles ile Roger, her zamanki omuzları geride duruşlarını bırakarak, kolları odun yüklü şövalyelerin arasına kolayca süzöldüler. Ağaçların gölgesinde Elizabeth onu izliyordu. Onun bu erken yardım teklifi

içi boş, palavracı birinin sözleri olduğunu düşündü. Şimdi tüm o adamları izlerken, sanki kardeşinin evinden hiç ayrılmamış gibiydi. Saklandığı yerde dururken bile, kendisine dokunmak için hazır bekleyen erkeklerden hiçbirinin orada olmadığından emin olmak için arkasına baktı.

Hem Miles hem de Roger ona hiçbir koşulda saklandığı yerden ayrılmaması konusunda kesin emir vermişlerdi. Onun için endişelenmeden de yapacak yeterince işleri olduğunu açıkça belirtmişlerdi. Roger ona kızın ametistini vermiş, Miles da -ikisine de bir şey olması durumunda- akrabalarına nasıl ulaşacağını anlatmıştı. Elizabeth bu açıklama karşısında biraz paniğe kapılmış ama korkularını kendine saklamıştı. Adamlar uzakta beklemesini istemişlerdi ama o inatla izleyebileceği bir yerde kalmakta ısrar etmişti. Ona planlarını anlatmayı reddetmişlerdi ve Elizabeth gerçek bir planları olmadığından şüphelenmeye başlamıştı. Hiç şüphe yok ki Miles, Roger kızla kaçarken adamları kılıç zoruyla tutmayı planlıyordu.

İzlerken, gururlu ağabeyi olduğuna inanmadığı, itişip kakışan, beceriksiz yaşlı bir adamın yavaşça kızın bağlı olduğu yere doğru ilerlediğini gördü. Kız bir ağaca yaslanmış, elleri ve ayakları bağlı, başı öne eğik oturuyordu.

Roger odun yükünün tamamını beceriksizce kızın ayaklarının dibine bıraktığında Elizabeth nefesini tuttu. Roger'ın kızla ne kadar temas kurduğunu bilmiyordu ve kız da fazla mantıklı olamayacak kadar genç görünüyordu. Roger'ı ele verecek miydi?

Kızın yüzünde kısa bir titreşim oldu -ama bu acıdan da olabilirdi- ve sonra yüzü sakinleşti. Elizabeth neredeyse gülümsedi. Kız kesinlikle aptal değildi. Roger düşen odunları temizlemeye başlarken kızdan başka bir hareket ya da ifade gelmedi. Roger'a küfreden bir şövalye bacağına tekme attı ve Roger yuvarlanırken kaburgalarına bir tekme daha attı. Ve Roger darbeleri alırken bile Elizabeth, odunların altında kızın ayaklarındaki bağları kesen bir bıçağın parıltısını gördü.

Ama Elizabeth, Roger'ın göremediği bir şeyi gördü: Arkasında, zengin giyimli, mücevherlerle süslü, giysileri altın tellerle örülmüş yaşlı bir adam, çökmüş küçük gözlerini bağlı kızdan hiç ayırmamıştı. Ölmekte olan güneş ışığı Roger'ın bıçağının parıltısını biraz olsun yakalamıştı.

Kampın uzak tarafında Miles yanan bir kütüğü tekmeleyerek ateşten çıkardı ve otları . Ona bir şey yapamadan kaçtı.

cezalandırıldı ve birkaç şövalye yangınla mücadele etmeye başladı.

Ama bu dikkat dağıtma yeterli olmadı. Kızı koruyan adamlar ateşe bakmadılar ve yaşlı adam ona nefretle bakmaya devam etti.

Karanlık hızla çöküyor gibiydi ama Elizabeth'in gölgeli Miles'ın kınından bir kılıç çıkardığını görmesine yetecek kadar ışık vardı.

Kavga etmeyi planlamıştı! diye düşündü. Roger'ın kızı uzaklaştırabilmesi için biraz kargaşa yaratmayı planlıyordu. Eğer ateş başarısız olursa, belki de biraz çelik çarpışması işe yarayabilirdi.

Elizabeth güvenli hendeğinden kalktı, günahlarının bağışlanması için dua etti ve kaba yün elbisesinin düğmelerini beline kadar açmaya başladı. Belki de adamların, özellikle de yaşlı adamın dikkatini çekebilirdi.

Girişi hızlı ve dramatikti. Açıklığa doğru koştu, son birkaç metreyi atladı, ateşlerden birine o kadar yaklaştı ki neredeyse üzerine çıkacaktı. Elleri kalçalarında, bacakları açık, öne doğru eğildi, açık korsesi aralıktı ve neredeyse göğüsleriyle yaşlı adamın kafasına dokunacaktı. Yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde omuzlarını ileri geri, bir o yana bir bu yana sallamaya başladı, biri yukarı kalktı, diğeri daha yukarı, ateşin üzerinde geriye doğru eğilene kadar hep geriye doğru çalıştı. Bir eliyle pamuklu başlığını başından çekti ve saçlarının dizlerine kadar dökülmesine izin verdi. Ateşin üzerinde asılı duran saçları ışıktaki neredeyse kırmızıya dönüyor ve sanki alevlerin bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Ellerini küstahça kalçalarına koyarak doğrulurken bir kahkaha attı -yüksek sesle, küstahça, meydan okuyan bir kahkaha- ve herkesin dikkatini üzerine çekti. Yaşlı adam ona ilgiyle baktı ve sonunda gözleri Elizabeth'in iki adım ötesindeki kızda değildi.

Elizabeth daha önce hiç dans etmemişti ama ağabeyinin evinde ne yapılabileceğini bilecek kadar şehvet dolu eğlenceler görmüştü. Şövalyelerden biri ud, bir diğeri de davul çalmaya başladı. Elizabeth yavaşça dalgalanmaya başladı; sadece kalçaları değil, parmak uçlarından ayak parmaklarına kadar tüm vücudu hareket ediyordu. Ve muhteşem saçlarını avantaj olarak kullandı; saçlarını savurarak erkeklerin yüzüne vurdu. Bir şövalye çok yaklaştığında, Elizabeth aşağı doğru savruldu, bir taş kaptı ve yumruğunu adamın karnına indirdi.

Herkes şövalyenin acısına kahkahalarla güldü ve o andan itibaren dans etmekten çok bir kovalamacaya dönüştü. Elizabeth için bu bir kâbusun gerçeğe dönüşmesiydi. Ağabeyinin evine geri dönmüştü ve ağabeyinin adamları onu takip ediyordu. Özgürlüğünün son aylarını unutmuş ama hayatta kalmak zorunda olduğu zamanlara geri dönmüştü.

Ayak parmaklarının ucunda, bir şövalyenin etrafında döndü ve kemerinden kılıcını çıkardı. Giysileri uçuşurken, saçları vücuduna dolanırken, onu yakalamaya çalışan adamlardan kaçtı. Hiçbirine zarar vermedi ama ara sıra kan akıtmayı başardı. Kendini gülmeye ve dans etme maskaralığını sürdürmeye zorlayarak, yemeklerle dolu bir masanın üzerine atladı, tabakları ve kadehleri etrafa savurdu. Bir şövalyenin eli bileğine dokunduğunda, topuğu "yanlışlıkla" şövalyenin parmaklarının üzerine düşerek oradan uzaklaştı. Adam acı dolu bir çığlık atarak uzaklaştı.

Erkekler ritmik bir şekilde alkışlamaya başladığında Elizabeth'in sinirleri kopma noktasına gelmişti. Eğilerek saçlarını onların alkışları eşliğinde evirip çevirdi. Şimdiye kadar Roger ve Miles'ın tutsaklarını serbest bırakmak için zamanları olduğunu umarak eteklerini yukarı kaldırdı, adamlar bacaklarını görünce tezahürat yaptılar ve yaşlı adamın tam önünde yere sıçradı.

Adamın önünde eğilerek durdu, başı öne , saçları etrafında bir perdeydi. Nefes nefese, yanları kabararak bekledi.

Adam büyük bir törenle ayağa kalktı ve kemikli bir elini Elizabeth'in çenesinin altına koyarak yüzünü Elizabeth'inkiyle aynı hizaya getirdi.

Elizabeth göz ucuyla kızın gittiğini görebiliyordu ve şimdi birinin bunu fark etmesi sadece birkaç dakika alacaktı.

Elizabeth ayağa kalktı ve adamların dikkatini dağıtmak için biraz daha zaman kazanmayı umarak omuzlarını silkti ve elbisesinin üst kısmının beline kadar düşmesine izin verdi.

Neredeyse tamamı onun arkasında olan insanlar arasında büyük bir sessizlik vardı. Yaşlı adamın gözleri açgözlülükle Elizabeth'in zarif, yüksek ve sıkı göğüslerinin üzerinde gezindi. Sonra kararmış dişlerini gösteren bir gülümsemeyle kendi ağır pelerinini çıkardı ve Elizabeth'in omuzlarına örttü.

Alçaltıcı bir tavırla bağlara tutunarak Elizabeth'i ormanın karanlığına doğru çekmeye başladı.

Elinde şövalyelerden birinden aldığı bir bıçak saklıydı. Yaşlı adam arkasını döndüğünde, bağlı kızın gittiğini gördü, ama daha önce

diye seslenebiliyordu ki Elizabeth öne doğru ilerledi, adamın kulak memesini dişlerinin arasına aldı, bıçağı adamın kaburgalarına bastırdı ve hırladı, "Yürü!"

Mahkûmun kaçtığına dair çığlık atılmadan önce karanlığa gömülmüşlerdi.

"Kaçın!" Elizabeth bıçağı iterek yaşlı adama emretti. Adam hızla döndü ve Elizabeth'in suratına ters bir yumruk indirdi.

Ama o daha kıpırdayamadan Roger ağaçların arasından fırladı ve iri elleriyle yaşlı adamın boğazına sarıldı. Belki şaşkınlıktan, belki de Elizabeth'in dansının heyecanından, ama Roger ona zar zor dokundu ve çirkin ihtiyar ayaklarının dibine düşüp öldü.

Roger hiç vakit kaybetmeden Elizabeth'in belini yakaladı ve onu bir ağaca doğru itti.

Şövalyeler ay ışığında parıldayan kılıçlarını çekmiş, altlarındaki zemine üşüşmüşlerdi. Roger kollarını Elizabeth'e doladı ve onu kendine yakın tuttu, Elizabeth'in başı omzuna gömüldü. Tüm vücudu titriyordu ve şu anda bile, ağabeyinin kollarının güvenliğinde, adamların ellerinin onu kavradığını hissedebiliyordu.

"Miles," diye fısıldadı Roger'a.

Roger onu daha da yakınına bastırırken tek söylediği "Güvenli," oldu.

Yaşlı adamı ölü bulma telaşı ve feryatları arasında bir süre beklediler. Sonunda iki şövalye cesedi kampa geri taşıdı ve adamlar atlarını eyerleyip yola koyulurken kızı arama çalışmaları sona ermiş gibi görünüyordu.

Roger orman sessizleştikten sonra Elizabeth'i bir süre tuttu. "Gel," diye emretti. "Montgomery bizi bekliyor."

Önce Roger aşağı indi, sonra da hâlâ yaşlı adamın pelerinini giyen Elizabeth'i yakaladı. Etrafında dönen kadife, soğuk ve nemli ormanda Roger'ın peşinden koştu.

Elizabeth, Miles'ı tekrar görene kadar onun güvenliği konusunda ne kadar endişelendiğini fark etmemişti. Miles durgun bir göletten çıkmış, kızın elini tutuyordu. İkisi de ıslaktı, sümüksüydü ve kızın dişleri takırdıyordu.

Elizabeth, Miles'in güvenliği için ona minnettar bir bakış attıktan sonra yaşlı adamın pelerinini çıkardı ve kızın omuzlarına doladı.

"Bu onun!" Christiana sanki şeytani bir şeymiş gibi pelerinden uzaklaştı.

Roger pelerini yakaladı, Elizabeth'e geri fırlattı ve kendi pelerinini çıkarıp kızı pelerine sardı. Kız sanki Roger'ın teninin bir parçasıymış gibi onun kollarında eridi.

Miles, Elizabeth'in elini tutarak, "Gitmeliyiz," dedi. "Yakında onu almak için geri gelecekler."

Bütün gece yolculuk ettiler. Elizabeth yorgunluktan bitap düştüğünü biliyordu ama yine de yoluna devam etti, arada sırada bu uçuşa sebep olan kıza bakıyordu. Roger'ın onu cüceleştiren dublörünü giydiğinden, ilk görüldüğünden daha genç ve kırılgan görünüyordu. Bazen yüzüne dallar çarpsa da Roger'ın yanından bir ya da iki santimden fazla uzaklaşmıyordu. Roger'a gelince, onun daha fazla uzaklaşmasını istemiyor gibiydi.

Elizabeth Miles'a neredeyse hiç bakmıyordu çünkü gözleri öfkeyle parlıyordu ve birkaç kez elini kendi elinin içinde ezmekle tehdit etmişti. Bir keresinde onunla konuşmaya ve neden emirlerine itaat etmeyip kurtarmaya katılmak zorunda kaldığını açıklamaya çalıştı ama Miles ona öfkeyle kararmış gözlerle baktı ve Elizabeth neredeyse gizleyici pelerininin içine sürünerek geri döndü.

Sabaha doğru Miles, "Yoldaki yolculara katılacağız ve ona kıyafet almalıyız," dedi.

Christiana hâlâ mücevherlerle süslü elbisesini giyiyor, boynuna inciler takıyordu. Bu bir şekilde onun düşmüş statüsünü vurguluyordu; hâlâ zenginliklerini taşıyordu ama artık güzel elbisesi yırtılmış, saçları keçeleşmiş, yanakları morarmıştı ve göletteki balık kurumuştı ve hâlâ üzerine yapışuyordu.

Sonunda yolun kenarında, yeni uyanan kalabalık bir yolcu grubunun yanında durduklarında, Elizabeth neredeyse bitkin bir halde yere yığılacaktı. Miles onu yakalayıp kuşağına çekti. "Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan, karım

-" diye başladı ama onu öyle sert öptü ki ağız yara bere içinde kaldı.

Gözlerine yaşlar geldi, onun güvende olmasından duyduğu sevinç gözyaşları. Bir zamanlar Miles'ın kılıç çektiğini gördüğünde, onu bir daha asla göremeyeceğinden emin olmuştu.

onu tekrar hayata döndürdü. "Senin için her şeyi göze alırım," diye fısıldadı ve onun kollarında uykuya daldı.

Elizabeth'in tekrar uyanması ve diğer yolcuların kısa bir mesafe gerisinde yürümeye başlamaları sadece birkaç dakika sürmüş gibi görünüyordu. Kız, Christiana, şimdi büyük, gizleyici bir başlığı olan kaba yünlü bir elbise giyyordu.

Öğle vakti durdular ve erkekler kadınları yalnız bırakarak, nefret edilen pelerini kullanarak ekmek ve peynir için pazarlık yapmak üzere yolculara gittiler.

Elizabeth bir ağaca yaslandı, vücudu rahatlamaya çalışıyordu ama Christiana'nın yakınlığı dinlenmesine engel oluyordu. Neredeyse ölümlerine neden olan kıza kızmaktan kendini alamıyordu.

"Benden uzun süre nefret edecek misin, Elizabeth?" Christiana yumuşak bir sesle sordu.

Elizabeth arkasını dönmeden önce ona ürkek bir bakış attı. "Ben... senden nefret etmiyorum."

"Yalan söylemeye alışık değilsin," dedi kız.

Elizabeth ona döndü. "Kocam seni kurtarıken ölebilirdi!" dedi şiddetle. "Tıpkı kardeşim gibi! Roger'ın üzerinde nasıl bir etkiniz var? Ona büyü mü yaptın?"

Christiana ne gülümsedi ne de kaşlarını çattı. İri gözleri şiddetle parlıyordu. "Her zaman Roger gibi bir adamın hayalini kurdum. Benim için geleceğini hep biliyordum. Geçen yıl amcam beni zalim bir adamla evlendirdi ama yine de Roger'ın geleceğini biliyordum. Üç gece önce rüyamda onun yüzünü gördüm. Kaba kıyafetler içinde ve yanında akrabası olan bir kadınla seyahat ediyordu. Sonunda geleceğini biliyordum."

Elizabeth kıza sanki bir cadıymış gibi baktı.

Chris sözlerine şöyle devam etti: "Sevdiğin adamı tehlikeye attığım için beni lanetliyorsun ama sen erkeğinle birlikte olmak için neleri göze alırdın? Belki daha cesur olsaydım kocamın benim için planladığı işkence ve ölüme gidebilirdim ama bunun yerine kampta ağaca bağlı oturdum ve Roger'ımın gelmesi için tüm gücümle dua ettim."

Uzaklara, Miles ve Roger'ın yaklaşmakta olduğu yola baktı ve gözlerinde içsel bir ışık belirdi. "Tanrı bana daha önce başıma gelenlerin bedelini ödemem için Roger'ı verdi. Bu gece yatacağım

Roger'la ve ondan sonra gerekirse tüm hayattan vazgeçmeye hazırım. Sevgilimle geçireceğim bu tek gece için onun, sizin ve nazik kocanızın hayatını riske attım."

Elini Elizabeth'in elinin üzerine koydu ve gözleri yalvarır gibiydi. "Hepinizden çok şey istediysem beni bağışlayın."

Elizabeth'in öfkesi buharlaştı. Christiana'nın elini tuttu. "Ölümünden bahsetme. Roger'ın sevgiye belki de senden daha çok ihtiyacı var. Onun yanında kal."

Chris ilk kez biraz gülümsedi ve sol yanağında tek bir gamze belirdi. "Sadece güç beni ondan uzaklaştırabilir."

Elizabeth yukarı baktı ve Roger'ın başlarında dikildiğini gördü, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Bütün bunlar onu şaşkına çevirmiş, diye düşündü Elizabeth. Chris bizim olduğu kadar onun da kafasını karıştırıyor.

Sadece birkaç dakika dinlendiler, aceleyle yemek yediler ve tekrar yola koyuldular.

O gece Elizabeth Miles'in kollarına sarıldığında, onunla konuşmak için ilk fırsatını yakaladı. "Uğruna hayatını tehlikeye attığın bu genç kadın hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tehlikeli olduğunu biliyorum," diye cevap verdi. "Lorillard Dükü evliydi. Çocukken onun zalimliğini duyardım. Yedi ya da sekiz zengin, soylu genç kadınla evlendi. Hepsi de evlendikten sonra birkaç yıl içinde ölüyor."

"Chris soylu mu?"

Miles homurdandı. "Nesiller boyu kralların soyundan geliyor."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Fransız akrabalarımın. Lorillard ailesiyle birkaç iş yapmışlar. Elizabeth," dedi ciddiyetle, "bunların sende kalmasını istiyorum." Elini Christiana'nın dün taktığı uzun inci dizisinin üzerine kapattı. "Yarın geç saatlerde akrabalarımın evine ulaşmalıyız ama ulaşamazsak... Hayır!" Onu susturmak için bir parmağını dudaklarına götürdü. "Sana gerçeği söylemek istiyorum, böylece hazırlıklı olabilirsin. Lorillard ailesi çok güçlü ve bir üyesinin canını aldı, şimdi de bir diğerini barındırıyoruz. Bizi aramak için kırsal bölgeyi paramparça edecekler. Eğer bir şey olursa, incileri al ve İngiltere'ye, kardeşlerimin yanına dön. Onlar seninle ilgileneceklerdir."

"Peki ya Fransız akrabalarınız? Onlara gidemez miyim?"

"Hikayeyi size bir gün anlatacağım, ama Şimdilik Lorillard'ların beni tanıdığını söyleyelim. Eğer yakalanırsam, buradaki halkıma giden yol kapanmıŐ olacַk. Evine, kardeşlerimin yanına git. Buna yemin eder misin? Beni kurtarmak için daha fazla girişimde bulunmayın, ama güvenli bir Şekilde eve d n n."

Ona cevap vermeyi reddetti.

"Elizabeth!"

"Yemin ederim eve, kardeşlerinin yanına gideceğim." İ   ekti. "Peki ya diğerleri?"

"Daha fazla söz vermeyeceğim!" diye tısladı ve  p lmek için yüzünü onunkine çevirdi.

Sanki yarın hiç gelmeyecekmiŐ gibi yavaşça ve kasıtlı olarak seviştiler. Miles'ın uyarı sözleri Elizabeth'i çaresiz hissettirdi, sanki birlikte sadece birkaç saatleri varmış gibi. İki kez gözleri doldu, güvenliğe bu kadar yaklaŐmıŐken bir kadının Őehvetinin onları tehlikeye atmasından duyduğu hayal kırıklığının g zyaŐlarıydı bunlar.

Miles onun gözyaşlarını öperek sildi ve Şu an için yaŐaması gerektiğini, öfke ve nefretini daha sonra boş zamanları olduğuunda saklayabileceğini fısıldadı.

Miles'a olabildiğince sıkı sarılarak uykuya daldı ve gece boyunca onun üzerinde hareket etti. Miles uyandı, gülümsedi, başının üstünü öptü, saçlarından bir tutamı ağzından çıkardı, ona sarıldı ve tekrar uykuya daldı.

Roger onları gün ağarmadan uyandırdı ve Elizabeth bir bakıştan sonra onun hiç uyumadığından emin oldu. Christiana ağaçların arasından belirdi, gözleri canlı, dudakları dolgun ve kızarmış, boynunda ve yüzünün yan taraflarında bıyık yanıkları vardı. Yürümeye başladıklarında Elizabeth, Roger'ın sürekli Chris'e baktığını gördü -huŐu ve zevk dolu bakışlar. Öğleye doğru kolunu kıza dolamıŐ, onu kendine doğru  ekliyordu. Ve bir keresinde, Elizabeth'i ŐaŐırtarak, Chris'i kollarının arasına aldı ve tutkuyla öptü. Roger her zaman terbiyeli, hayattaki yerinin ve Şövalyelik yeminlerinin bilincinde olmuş ve sevgisini asla herkesin önünde göstermemiŐti.

Miles Elizabeth'i yakaladı ve ağzı açık bir Şekilde ağabeyine baktığı yerden çekti.

Gün batımından bir saat önce ağaçların arasından adamlar fırladı, kılıçlarını çekmişler ve dört yolcunun boğazına dayamışlardı.

Yaşlı ve çirkin bir adam şövalyelerin arkasından çıktı. "Evet, Montgomery, yine karşılaştık. Yakalayın onları!" diye emretti.

Bölüm 19

" ^ "

Elizabeth gözyaşları içinde eski Montgomery kalesini gördüğünde bir anlığına atın üzerinde kıpırdamadan oturdu. Son birkaç hafta içinde o kadar çok şey değişmişti ki, ne İngiltere'nin ne de o devasa kalenin hâlâ orada olduğundan emin değildi.

Arkasındaki üç iri adamın atlarından biri sabırsızca tepinerek Elizabeth'in aklını başına getirdi. Büyük bir çılgılık atarak dizginlerinin ucunu kırbaç gibi kullandı ve atı ileri doğru mahmuzladı. Montgomery malikânesini hiç ziyaret etmemiş olmasına rağmen, planını çok iyi biliyordu. İskoçya'da Miles ona orayı anlatmış, hatta toprağa bir kroki bile çizmişti.

Sıkı korunan arka kapıya, aile girişine yöneldi. Dar girişi çevreleyen duvarlara geldiğinde atını zar zor yavaşlattı.

Muhafızlar hemen oklarını doğrultarak ona meydan okudular.

"Miles Montgomery'nin karısı," diye bağırdı Elizabeth'in arkasındaki adamlardan biri.

Altı ok Elizabeth'in atının önünde yere saplandı ve yorgun hayvan şaha kalktı, bir toynağı iki oku kırdı. Elizabeth korkmuş hayvanı kontrol etmek için tüm gücünü kullandı.

Üç silahlı şövalye şimdi onunla kapalı giriş arasında duruyordu.

"Ben Elizabeth Montgomery'yim ve bu adamlar da benimle birlikte," dedi sabırsızca ama biraz da saygıyla. Artık pek çok yer bu şekilde korunmuyordu.

Şövalyeler, sanki birer heykelmiş gibi, daha fazla adam duvardan inip Elizabeth'in arkasındaki adamlara kılıçlarını doğrulturken yerlerinde kaldılar.

Yirmi Montgomery şövalyesi toplandığında, bir muhafız onunla konuştu. "Yalnız sen girebilirsin. Adamların burada kalsın."

"Evet, tabii ki. Beni Gavin'e götür. O beni teşhis edebilir."

Elizabeth'in atının dizginleri elinden alındı ve büyük bir evin önündeki temiz, geniş bir avluya götürüldü. Çevredeki yüksek duvarların içine başka binalar da sıkışmıştı.

Muhafızlardan biri eve girdi ve birkaç dakika sonra yüzü una bulanmış, saçlarında susam taneleri olan güzel bir kadın belirdi.

Elizabeth kadına, "Beni efendine götür," diye emretti. "Onu ilgilendiren haberlerim var."

"Siz Elizabeth misiniz?" diye sordu küçük kadın. "Miles'tan haber var mı? Bize ikinizin de öldürüldüğü söylendi. Henry! Atından inmesine yardım et ve yanındaki adamları içeri götürüp karınlarını doyur."

O anda Bronwyn kapıda belirdi ve arkasında Elizabeth'in yıllar önce tanıştığı küçük şarkıcı Alyx vardı.

"Elizabeth!" Bronwyn ileri doğru koşarak bağırdı.

Elizabeth neredeyse baldızının kollarına düşecekti. "Seni gördüğüme çok sevindim! Çok uzun bir yolculuk oldu. Stephen nerede? Geri dönüp Miles ve Roger'ı almalıyız. Bir Fransız dükü tarafından kaçırıldılar ve onları fidye karşılığı kurtarmalıyız ya da-"

"Yavaş ol," dedi Bronwyn. "İçeri gel ve bir şeyler ye, sonra plan yaparız."

"Henry!" diye emretti Elizabeth'in arkasındaki kadın. "Üvey babamı ve Sör Guy'ı getir. Onları bana gönder ve yolculuk için yedi at hazırla. Önden hemen bir atlı gönder ve Fransa'ya gitmek için bir gemi hazırlat. *Hiç* gecikme istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Elizabeth durmuş, önce hizmetçi sandığı kadına şaşkınlıkla bakıyordu.

"Leydi Judith'i takdim edebilir miyim?" Bronwyn biraz eğlenerek söyledi.

Judith eliyle saçının bir tutamını okşadı ve altın susam taneleri telaşla döküldü. "Miles'ın nerede tutulduğunu biliyor musun?"

"Evet, oradan yeni geldim."

Bronwyn, "Görünüşüne bakılırsa çok da zorlanmışsın," dedi.

"Merhaba Alyx," dedi Elizabeth, Bronwyn'in yanında duran sessiz kadına elini uzatarak.

Alyx selamlamak için başını salladı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. Etrafı muhteşem kayınbiraderleriyle çevriliyken kendini hiç bu kadar önemsiz hissetmemişti.

O anda Sir Guy koşarak geldi. Dev sanki kilo kaybetmiş gibi görünüyordu. Arkasından Tam geliyordu, sağlam formu yeri titretiyordu.

"Lord Miles'tan haber var mı?" Sör Guy seslendi, gözleri Elizabeth'in üzerinde geziniyordu. "Bize öldüğünüz söylendi."

"Peki bunu sana kim söyledi?" Elizabeth sesini yükselterek sordu. "Kimse bizi aramadı mı?"

Judith elini Elizabeth'in koluna koyarak, "İçeri gel," dedi. "Bize neler olduğunu anlat."

Dakikalar sonra Elizabeth büyük bir masaya oturmuş, bir yandan hikâyesini anlatırken bir yandan da önüne konan bol miktarda yemeği enerjik bir şekilde yiyordu. Etrafında üç baldızı, tanımadığı bir adam olan John Bassett, Judith'in annesinin kocası Sir Guy ve Tam vardı.

Ağzı doluyken aceleyle üçünün nasıl bir geminin ambarına atıldığını, Roger başkasının karısı olan bir kız için hayatlarını riske atmaya karar verene kadar nasıl kaçtıklarını ve güneye doğru seyahat ettiklerini anlattı.

Bronwyn, Roger Chatworth'e yönelttiği nefret dolu sözlerle araya girdi ama Tam ona sessiz olmasını emretti. Bronwyn şaşkıncı bir şekilde yaşlı adama itaat etti.

Elizabeth genç Christiana'yı nasıl kurtardıklarını kısaca anlattı.

Judith hem Elizabeth'in kurtarmaya katılımı hem de Christiana hakkında pek çok soru sordu. "Onu tanıyorum," dedi Judith. "Ve ben de

kocası ve ailesi. Miles'tan dük değil, küçük kardeşi nefret ediyor."

"Neden?" Elizabeth ağzından kaçırdı.

"Genç bir kadın vardı-"

Elizabeth elini kaldırdı. "Bana daha fazla anlatma. Sanırım Miles ve Roger'ı tutan genç adam. Dük, Roger'ın ellerinde öldü."

"Öldürmekten hoşlanıyor!" Bronwyn söyledi.

Elizabeth kardeşini savunmakla vakit kaybetmedi, hikâyesine devam etti ve yaşlı dükün ani ölümünü anlattı. Ölen dükün kardeşi tarafından yakalandıklarını anlattığında yemek yemeyi bıraktı. Miles, bir şövalyeyi atından çekip Elizabeth'i eyerin üzerine fırlattığında ve atın tokatladığında yaralanmıştı. Yabani otlarla kaplı, çukurlu yolda yuvarlanmaya başlamış, sallanan dizginleri tutabilmek için çok çalışmıştı. Atın kontrolünü ele geçirdiğinde geriye doğru baktığında yarım düzine adamın onu kovaladığını gördü. Atını ileri doğru kırbaçladı ve sonraki saatlerini onlardan kaçmaya çalışarak geçirdi.

Elizabeth hikâyesinin sonraki on gününü aceleyle atladi. Christiana'nın kolyesindeki incileri İngiltere'ye dönüş yolunu satın almak için kullandı. Kendi ölümünü hızlandırmadığına dua ederek, yoldan üç adam kiraladı, bir zamanlar asker olan ama efendileri ölmüş ve halefi daha genç adamlar istemişti.

Dördü gece gündüz seyahat ediyor, sık sık at değiştiriyor, her seferinde sadece birkaç saat uyuyorlardı.

Kıyıya ulaştıklarında Elizabeth onları İngiltere'ye götürecek bir gemi ve mürettebat için on inci ödemiş ve üç gün boyunca uyuyamamıştı. İngiltere'nin güneyine vardılar, atlar ve birkaç erzak satın aldılar ve tekrar yola çıktılar, Montgomery malikânelerine varana kadar hiç durmadılar.

"Elizabeth, "Miles'ın kardeşlerini almaya geldim," diye sözlerini bitirdi. Hemen Fransa'ya doğru yola çıkmalıyız."

Bir şövalye içeri girdi, Judith'e bir şeyler fısıldadı ve gitti. "Leydi Elizabeth," dedi Judith, "bilmediğiniz şeyler var. Siz, Miles ve kardeşiniz gemiye atıldıktan kısa bir süre sonra, Alice Chatworth"- Judith

"Yaptıklarıyla övünmekten kendini alamadı. Bir ulak ve bize her şeyi anlatan bir mektup gönderdi."

Alyx ilk kez konuştu, sesi yumuşaktı ama kolayca duyuluyordu. "Raine, Stephen ve Gavin hemen Fransa'ya giderken biz" -Judith ve Bronwyn'e başıyla işaret etti- "haber beklemek için buraya geldik."

"Yani adamlar çoktan Fransa'da mı?" Elizabeth ayağa kalkarak sordu. "Şimdi gitmeliyim. Birkaç adam bulabilirsem Miles'ın kardeşlerini bulup onları Miles'ın tutulduğu yere götüreceğim."

"Lorillard Dükü'nün şatosunu biliyor musun? Kardeşinin nerede yaşadığını biliyor musun?" Judith öne doğru eğilerek sordu.

"Hayır, ama kesinlikle-" diye başladı Elizabeth.

"Bunu riske atamayız. Dük babamın 'arkadaşıydı'." Judith bununla alay etti. "Lorillard mülklerinin dördünün de nerede olduğunu biliyorum ve başka bir Montgomery'nin bildiğinden şüpheliyim. Raine, Fransa'daki turnuvalarda savaştığı için bilebilir ama erkekler ayrıldıysa... hayır, karar verildi." Ayağa kalktı.

"Cehennem gibi!" diye kükredi yanındaki adam, John Bassett, onun üzerinde yükselirken.

Judith onun sesi karşısında sadece gözlerini kırptırdı ama sakinliğini korudu. "Atlar hazır ve birazdan yola çıkacağız. Bronwyn, şu tartan eteklerinden yeterince var mı? Uzun yolculukta rahat ederler."

John sert bir şekilde onun kolunu tuttu. "Hayatını tekrar riske atmayacaksın," dedi. "Gavin'in peşinden gittiğinde neredeyse hepimizi öldürüyordun. Bu sefer genç bayan, burada kalacak ve bu işi adamların halletmesine izin vereceksin."

Judith'in gözleri erimiş altın kadar sıcaktı. "Peki kocamı nerede arayacaksınız?" diye öfkeleni. "Hiç Fransa'ya gittiniz mi? Ve eğer tesadüfen onu bulursan, Miles'ı nerede aramasını söylersin? kullan, John! Diğer kadınları burada bırak ama Elizabeth ve ben de seninle gelmeliyiz."

Alyx Bronwyn'e baktı ve ardından tavandan toz damlamasına neden olan bir "HAYIR!" diye bağırdı.

Alyx'in yüzü pembenin bir tonuna dönüştü ve ellerine baktı. "Yani Bronwyn ve ben de sizinle gelmeyi tercih ederiz. Belki yardım edebiliriz," diye fısıldadı.

"Bronwyn," diye başladı Tam, Sör Guy burnunun ucuyla Elizabeth'e korkutucu bir şekilde bakarken. Bir anda odada bir tartışma patlak verdi. Alyx, üzerinde kule gibi yükselecek bir erkek olmadığı için fark edilmeden sıvışıp merdivenlerden Bronwyn ve Stephen'ın odasına koştu ve sandıktan birkaç ekose elbise çıkardı. Üst katta bile alt kattaki yüksek sesleri duyabiliyordu.

Bir anlık dürtüyle duvardan bir gayda kaptı. Omuzlarında rengârenk tartanlar, aşağı inerken boruları çalmaya başladı. Herkesin ona baktığı Büyük Salon'a ulaştığında herkes sessizdi.

Piposunu ağzından düşürdü. "Eğer siz bizsiz yola çıkarsanız," dedi sessizliğe doğru, "bir saat sonra tek başımıza yola çıkacağız. Bizimle mi geliyorsunuz yoksa bizden önce mi?"

Adamlar sessizdi, çeneleri çalışıyordu, dudakları sıkıydı.

"Biz zaman kaybederken," diye devam etti Alyx, "Miles esir tutuluyor ya da belki de şu anda işkence görüyor. At binmemizi öneriyorum-ŞİMDİ!"

Judith öne doğru yürüdü, Alyx'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve baldızının her iki yanağını da öptü. "Ata biniyoruz!" Judith ekoseleri Alyx'in omuzlarından aldı ve birini Elizabeth'e fırlattı. "John, erzaklarla ilgilen. Guy, kâhyama git. Bu yolculuk için altına ihtiyacımız olacak. Tam, bol miktarda okumuz olduğundan emin ol ve yayların tellerini kontrol et. Bronwyn, seyahat edebilecek atlarımız olduğundan emin ol. Alyx, müzik yapmak için bir şeyler getir. İhtiyacımız olabilir."

Elizabeth ilk emirle birlikte gülümsemeye başladı. "Ya ben?" diye sordu herkes Judith'e itaat etmek için farklı yönlere doğru yola çıkarken.

Judith, "Benimle gel," diyerek merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Merdivenleri yarılayan Judith durakladı, gözleri Elizabeth'inkilere dikilmişti. "Alice Chatworth çiçek hastalığına yakalandı ve yaşamasına rağmen yüzünün yara almamış tarafı kötü bir şekilde çukurlaştı." Judith durakladı. "Kendini malikânelerinden birinin mazgallarından aşağı atarak canına kıydı." Uzaklara baktı, sonra nefesinin altından, "Yaşlı Ela'nın düştüğü duvarın aynısı," dedi.

Elizabeth son cümleyi anlamamıştı ama Judith'i merdivenlerden yukarı kadar takip ederken Alice'in öldüğüne sevinmişti. En azından artık oğlunun güvenliğinden olabilirdi.

Elizabeth, Judith Montgomery'nin ne kadar iyi bir işçi olduğundan söz edildiğini duymuştu ama çok geçmeden Judith'in bir iblis olduğuna karar verdi. Kimsenin zayıflamasına ya da dinlenmesine izin vermiyordu.

İngiltere'nin güneyine olan yolculuğu sık sık at değiştirerek sadece iki günde tamamladılar. Kimse konuşmadı, sadece mümkün olduğunca hızlı ve sert at sürdüler. Birçok yerde yollar yok denecek kadar kötüydü ve çiftçiler öfkeyle yumruklarını kaldırırken yeni sürülmüş tarlalardan geçtiler. Tam ve Guy iki kez atlarından atladılar ve çitleri kesmek için savaşı baltalarını kullandılar. Arkalarında koyunlar otluyordu.

"Sahibi Judith'i mahkemeye verecek," dedi Elizabeth, çünkü devasa koyun ağıllarının zengin birine ait olduğu belliydi.

"Bu topraklar Judith'e ait," diye seslendi Bronwyn omzunun üzerinden, atını ileri doğru sürerken.

Alyx ve Elizabeth birbirlerine hayret dolu bakışlar fırlattıktan sonra onlar da atlarını her zamanki omurga sarsıcı hızlarına çıkardılar.

Üçüncü sabah şafak vakti İngiltere'nin güney ucuna vardıklarında, bir feribot onları Montgomery'lerin daha fazlasının yaşadığı adaya götürmek için bekliyordu.

Bronwyn yorgun bir ifadeyle, "Benim klanım bu ailenin yanında küçük kalıyor," dedi ve vapurun ıslak dibine oturup ekosesini başına geçirerek uykuya daldı.

Bir saat sonra uyandılar ve uyurgezerler gibi taze atlara binip Montgomery malikânesine doğru at sürdüler. Elizabeth ne kadar yorgun olsa da kalenin yaşlılığını ve dinginliğini hissediyordu, taşları iki yüz yıl önce Siyah Aslan olarak bilinen şövalye tarafından döşenmişti.

Kapıların içinde Judith, Elizabeth'in koluna dokundu ve aralığından dışarı bakan bir çocuğa başıyla işaret etti. Bir buçuk yaşlarında, kirli saçlı, yırtık giysili ve aç bir köpeğin temkinli bakışlarına sahipti.

"Miles'ın çocuklarından biri," dedi Judith, Elizabeth'in yüzüne bakarak.

Elizabeth'in içine bir öfke dalgası yayıldı. "Döndüğümde o benim olacak." Elizabeth son bir bakışla diğerlerinin yanından geçip eve girdi.

Eski şatoda sadece yemek yiyecek kadar kaldılar ve sonra onları bekleyen gemiye bindiler. Yedisi de hemen güverteye kıvrılıp uyumaya başladı.

Saatler sonra, dinlenmiş olduklarında, kadınlar planlarını tartışmaya başladılar.

"Kaleye giriş izni almamız gerekecek," dedi Judith. "Alyx'in müziği bize her kapıyı açacaktır. İkinizden biri çalabilir ya da şarkı söyleyebilir mi?"

Bronwyn kurşun gibi bir sesi olduğuna yemin etti; Judith ise ton sağırı olduğunu itiraf etti. Elizabeth boğazı kurumuş bir halde, "Dans edebilirim," diye fısıldadı.

"Güzel!" Judith açıkladı. "İçeri girdiğimizde-"

John Bassett arkasından, "Hiçbir şey yapmayacaksınız," dedi. "Bize yeni dükün arazisini göstereceksin ve biz de kocalarını bulup oraya getireceğiz. Lord Miles'ı onlar kurtaracak." Bununla birlikte topuklarının üzerinde döndü ve onları terk etti.

Judith baldızına küçük bir gülümseme verdi. "Yıllar önce Gavin'i kurtarmaya çalıştığımda başım biraz belaya girdi. John beni hiç affetmedi ve annemle evlendiğinden beri kendini benden sorumlu hissediyor." Öne doğru eğildi. "Planlarımızda daha ihtiyatlı olmamız gerekecek."

Elizabeth geminin kenarına yaslandı ve bir kahkahayı bastırdı. Judith orada oturuyordu, o kadar güzel, o kadar küçüktü ki, elleri kucağında, tüm dünyaya ağırbaşlı, çaresiz bir genç kız gibi görünüyordu. Onun vahşi ruhuna inanmak zordu. Bronwyn küpeştenin yanında duruyordu, güneş suyun üzerinde parlıyor ve güçlü hatlarını ortaya çıkarıyordu. Elizabeth Bronwyn'in ne kadar tutkulu, cesur ve sadık bir kadın olduğunu biliyordu. Ve Alyx, o kadar sessiz ve utangaçtı ki sanki hepsinden korkuyormuş gibi görünüyordu ama Elizabeth, Alyx'in muhteşem sesinden onun ruhuna dair bir şeyler görmüştü.

Ya Elizabeth? O da bu kadınlara uyuyor muydu? Judith'in incelemesi altında ayakta durup duramayacağını merak ediyordu.

Fransa'da karaya ayak basar basmaz at satın aldılar ve Judith onları güneybatıya götürdü. Judith son bir gündür adamların söylediği her şeyi kabul ediyordu. Bronwyn bir keresinde Elizabeth'e öyle bir yumruk atmıştı ki, John Bassett ders verirken göğsünü kabarttığına Judith ona bakmıştı

Judith. Tam, Bronwyn'e de sert emirler verdi. Sör Guy Elizabeth'le sadece bir kez konuştu.

Kirpiklerinin arasından ona bakarak, ağırbaşlı ve melek gibi görünerek ayak parmaklarının nasıl olduğunu sordu. Devin yara izi beyazladı ve uzaklaştı. Bronwyn gülmekten neredeyse yanları yarılrken kaburgalarını tuttu. Judith, Sör Guy'ın ayak parmaklarının hikâyesini anlattığında Elizabeth'e hayranlık ve spekülasyon dolu bir bakış attı.

Alyx sadece udunu akort etti ve bu hareket güç savaşını kimin kazanacağını düşündüğünü gösteriyor gibiydi.

John Bassett, Dük'ün malikânelerinden çok da uzak olmayan bir handa oda kiralamıştı; yerel halkın söylediğine göre Dük şu anda burada ikamet ediyordu. Üç adam kocalarını aramaya giderken kadınları yalnız bırakmak zorunda kaldılar. John, Judith'e erkeklerin dönüşünü bekleyeceğine dair Tanrı'ya yemin etmesi için yalvarırken inatçı bir sessizlikle karşılaştığında ağlayacakmış gibi görünüyordu.

"nöbetçi mi dikeyim?" John kızgın bir şekilde sordu.

Judith sadece ona baktı.

"Seni yanımda götürmeyi düşünüyorum ama ayrılmamız gerekecek ve senin gibi bir cehennem zebanisini kontrol etmek için sıradan bir adamdan daha fazlası gerekir. Gavin gibi kocaları korumak için özel bir aziz olmalı."

Judith sabırla, "Zamanını boşa harcıyorsun John," dedi.

Guy kadınlardan hiçbirine bakmadan, "Haklı," dedi.

John Judith'i yakaladı ve alnından öptü. "Tanrı seni korusun." Bununla birlikte, üç adam ayrıldı.

Judith kapıya yaslandı ve derin bir iç çekti. "İyi niyetli. Şimdi işe koyulalım mı?"

Elizabeth çok geçmeden Judith'in ne kadar muhteşem bir planlamacı olduğunu fark etti ve altınını nasıl kullanacağını biliyordu. Dünyanın en iyi şarkıcısı ve evrenin en egzotik dansçısının haberini yaymak için toplam yirmi beş kişiyi işe aldı. Alyx ve Elizabeth ortaya çıkana kadar heyecanlı bir bekleyiş olmasını planlamıştı, çünkü kendisi ve Bronwyn kaçarken tüm gözlerin onların üzerinde olmasını istiyordu,

Öğleden sonra Judith paçavralar giydi, ön dişlerinden birini sakız ve is karışımıyla kararttı ve taze pişmiş ekmeği

Dük'ün kalesine. Harika haberlerle geri döndü.

"Miles yaşıyor," dedi, kirli giysileri kaşıyıp atarak. "Dükün her zaman mahkûmları varmış gibi görünüyor ve onları her zaman kulenin tepesinde tutuyor. Bunun tadı berbat!" dedi dişlerini fırçalarken. "Görünüşe göre tüm Lorillard ailesi işkence ustası ve şu anda kız üzerinde çalışıyorlar.

Judith hemen, "Üzgünüm Elizabeth," diye ekledi. "Dedikodulara bakılırsa, onun hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyorum ama iki adam hayatta."

"Miles'ın yarası ne olacak?" Elizabeth sordu.

Judith ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı. "Doğrudan soramadım ve tek şey mahkûmların her zaman kulenin tepesinde tutulduğuydu."

"Bu kolay olmalı," dedi Bronwyn. "Sadece atlarımıza kanat takar ve tepeye uçarız."

"Bir merdiven var," dedi Judith.

"Korumasız mı?" Bronwyn sordu.

"Mahkûmların tutulduğu odaların kapısı korunuyor ama çatıya çıkan başka bir merdiven var." Judith başına temiz bir gömlek geçirdi. "Odalarda pencereler var ve eğer çatıdan aşağı inebilirsek.

Judith'in ağzının kenarlarında oluşan beyaz çizgilerin sadece Bronwyn farkındaydı. Judith zaman zaman korkusuz görünüyordu ama yüksek yerlerden mutlak bir dehşet duyuyordu. Bronwyn Judith'in koluna dokundu. "Sen kal ve Alyx'in müziğiyle dans et. Elizabeth ve ben kendimizi aşağıya bırakacağız ve..."

Judith elini kaldırdı. "Atları uçurabildiğim kadar dans edebilirdim. Alyx şarkı söyler, ben asla ritmi tutturamam ve masalara bakıp o kadar yiyecek için kaç tane depo gerektiğini düşünmeye başlarım. Muhtemelen dans etmeyi unuttur ve hizmetkârlara emirler yağdırmaya başladım."

Üç kadın da, hem Judith'in isabetliliği hem de çaresiz ifadesi karşısında kıkırdamalarını bastırmakta başarısız oldular.

Judith gözlerini devirerek onlara baktı. "Ben güçlüyüm ve küçüğüm ve en kolay şekilde bir ipten aşağı inebilir ve bir pencereden içeri kayabilirim."

Ne kadar konuşsalar da Judith'i başka bir yola ikna edemediler ve kısa süre sonra dinlenmek için oturdular, her biri gelecek tehlikeler hakkında kendi düşüncelerine sahipti. Elizabeth kendisine dokunan adamlardan duyduğu korkudan hiç bahsetmedi ve Judith'in yüksek yerlerden duyduğu dehşetten de bir daha söz edilmedi.

Alacakaranlık yaklaşırken Judith dizlerinin üzerine çökerek dua etmeye başladı ve kısa süre sonra diğer üç kadın da ona katıldı.

Bölüm 20

" ^ "

Kadınları en çok şaşırtan **Alyx** oldu. Son birkaç gündür söyleyecek en az şeyi olan oydu; açık sözlü, güzel kayınbiraderlerini hiçbir öneri ya da şikâyetle bulunmadan takip etmişti. Ancak Alyx'in eline bir müzik aleti verilir verilmez ve performans sergilemesi söylenir söylenmez, gösterişte kız kardeşlerini geride bıraktı.

Judith ve Bronwyn, kirli, gizleyici paçavralar giymiş, Alyx ve Elizabeth'i takip eden kafilenin arasına karışmışlardı. Kasıla kasıla yürüyen ve dikkatleri şimdiden dolgun vücuduna çeken Elizabeth, kendi başına bile dikkat çekebilecek cıfcaflı, tuhaf renklerde ucuz giysiler giymişti.

Alyx eski şatonun Büyük Salonu'na girer girmez, herkesi duraklatan bir nota çıkardı. Bronwyn ve Judith, Alyx'in sesini hiç bu kadar

Alyx'in sesiyle bir an durdular ve şaşkınlıkla dinlediler.

"Sana bir ritim vereceğim," diye fısıldadı Alyx Elizabeth'e. "Vücudunla onu takip et."

Bütün gözler Alyx ve yanındaki güzel kadının üzerindeydi. Alyx aniden sesini alçalttı ve seyirciler bir kez daha nefes almaya, kahkaha ve alkış karışımı bir sesle hareket başladılar. "Şimdi!"

Judith Bronwyn'e tısladı ve iki kadın duvardaki karanlık bir deliğin içinde kayboldu.

Ağır eteklerini kollarının üzerine atarak eski taş merdivenleri iki kat, üç kat tırmandılar ve tepeye yaklaştıklarında bir sesle duvara yaslandılar. Her bir gözenekleriyle dinleyerek nöbetçinin açıklıktan geçmesini beklediler.

Judith uyanık muhafızdan uzakta, sol taraftaki karanlık bir yarığı işaret etti. Bir fısıltı sesiyle açıklıktan içeri süzıldüler. Fareler protesto için ciyaktadı ve Bronwyn iğrenç şeylerden birini merdivenlerden aşağı tekmeledi.

Merdivenlerin tepesinde bir üst kapı vardı, kilitli bir . "Lanet olsun!" Judith fısıldadı. "Anahtara ihtiyacımız var."

Ama o daha konuşmadan Bronwyn dar kapağa gitti ve ellerini kenarlarda gezdirmeye başladı. En uca ulaştığında döndü ve Judith'e muzaffer bir gülümseme verdi, dişleri ve gözleri karanlıkta bembeyaz görünüyordu. Bronwyn demir sürgüyü fırlattı ve kapı kolayca açıldı. Gürültülü bir gıcırta onları durdurdu ama merdivenlerde ayak sesi duymadılar. Sıkışarak açıklıktan geçtiler ve çatıdaydılar.

Bir an durakladılar ve temiz gece havasını derin derin soludular. Bronwyn Judith'e döndüğünde, küçük kadının gözlerinde korkuyla mazgallara baktığını gördü.

"beni," dedi Bronwyn.

"Hayır." Judith başını salladı. "Eğer bir şey olursa ve seni yukarı çekmem gerekirse, bunu yapamam. Ama sen beni kaldırabilirsin."

Bronwyn Judith'in sözlerindeki anlamı görünce başını salladı. Daha fazla ses çıkarmadan dışlarındaki kaba yün etekleri çıkardılar ve altlarından ağır ipleri çözmeye başladılar. Judith bu etekleri dikmek için öğleden sonrayı dört kadına para vererek geçirmişti. Şimdi ay ışığı Bronwyn için mavi ve yeşil, Judith için altın sarısı ve kahverengi olan ekose eteklerinin üzerinde parlıyordu.

Bronwyn'in ipi sarmal bir yığın halinde durur durmaz, mazgallı mazgallardan aşağı bakmak için yuvarlak kulenin çatısına çıktı. "Dört pencere var," diye Judith'e bilgi verdi. "Hangisi Miles'ı tutuyor?"

"Bir düşüneyim," dedi Judith, ipi koluna geçirerek. "Şu pencere merdivenlerin üzerinde, karşıdaki de merdivenlere bakıyor, yani hücre bu ikisinden biri olmalı." Sağını ve solunu işaret etti.

İkisi de Judith'in yanlış pencerede görünmesinin onun ölümü anlamına gelebileceğinden bahsetmek zorunda kalmadı.

Judith sanki kendi idamına gidiyormuş gibi, "Hadi, gidelim," dedi.

Bronwyn hayatı boyunca ip kullanmıştı ve Judith için kolayca bir tür koltuk düğümledi. Tam ekose eteği bacaklarının arasına çekildi ve geniş deri kemere bağlandı. Kalbi şimdiden hızla çarpmaya başlayan Judith, bir kısmı beline, bir kısmı bacaklarının arasına dolanan ip askının içine girdi.

Kız mazgalın üzerinde dururken Bronwyn ona gülümsedi. "İşine konsantre ol ve nerede olduğunu düşünme."

Judith sadece başını salladı çünkü korku boğazını çoktan kapatmıştı.

Bronwyn ipin bir ucunu bir taş mazgala doladı ve Judith'i yavaşça indirmek için kullandı.

Judith kendi kendine ilahiler tekrarlıyor, Tanrı'ya güvendiğine yemin ediyor, bir yandan da tutunacak bir yer arıyordu. Üç kez duvar parçaları ayaklarının altında parçalandı ve her seferinde durakladığında kalbi boğazına fırladı, her an tepesindeki bir muhafızın hayatını tutan ipi kesmesini bekliyordu.

Uzun, yavaş anlardan sonra pencereye ulaştı ve ayağı taş pervaza takıldığında bir el bileğini kavradı.

Judith dehşet içinde keskin bir nefes verirken bir ses "Sessiz ol!" diye emretti.

Güçlü eller önce baldırlarını, sonra kalçalarını kavradı ve onu pencereden içeri çekti. Judith bir kez daha sağlam bir zeminde olduğu için çok mutluydu, pervazın iç tarafını öyle sıkı tuttu ki parmaklarını kırmakla tehdit etti.

"Yüksek yerlerden korkan sen değil misin?"

Judith dönüp Roger Chatworth'un sakın yüzüne baktı. Gömleği güçlü vücudunda paçavralar halinde sallanıyordu. "Miles nerede?" dedi yarı homurdanarak, yarı mırıldanarak.

Hücrenin dışından gelen bir ses Roger'ın onu korumaya almasına neden oldu.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun, Chatworth?" diye seslendi gardiyan ama hücreye doğru yürümeye zahmet etmedi.

Roger, Judith'in titreyen bedenini tutarak, "Daha iyisi yok," diye karşılık verdi. "Yukarıda kim var?" Roger onun kulağına söyledi.

"Bronwyn."

Judith'in yanıtı Roger'dan gelen nefes altı bir küfürle ödüllendirildi. Ondan uzaklaşmak istedi ama şu anda her türlü rahatlık iyi hissettiriyordu. Roger onu hâlâ ipe bağlı olarak küçük odanın uzak bir köşesine çekti. "Miles karşı hücrede," diye fısıldadı. "Yaralandı ve senin ipine tırmanacak gücü olduğundan emin değilim. Gardiyan yakında uyur ve biz de dışarı çıkarız. Önce ben gideceğim ve sonra seni yukarı çekeceğim. Ama bu odada yalnız kalamazsın. Pervaza oturmalısın ve gardiyan içeri bakarsa atlamalısın. Anladın mı? Tepeye ulaşır ulaşmaz seni yukarı çekeceğim," tekrarladı.

Judith onun sözlerinin içine işlemesine izin verdi. Bu adam ailesinin düşmanıydı ve Mary Montgomery'nin ölümüne neden olmuştu. Belki de Bronwyn'i öldürmek ve onu tutan ipi kesmek istiyordu. "Hayır..." diye başladı.

"Bana güvenmek zorundasın Montgomery! Bronwyn seni yukarı çekemez ve sen de ipe tırmanamazsın. Lanet olası kadınlar! Neden birkaç adam göndermedin?"

İşte bu oldu. Gözleri parladı. "Seni nankör-"

Elini kızın ağzının üzerine koydu. "Aferin kızıma! Montgomery'lerden hoşlanmasam da kadınlarından hoşlanıyorum. Şimdi daha fazla zaman kaybetmeyelim." Judith'i pencereye doğru götürdü, yarı çekiştirdi, kaldırdı ve pervaza oturttu. "Ellerini buraya koy"- pervazın çıkıntısını gösterdi-"ve tutun. Seni yukarı çekmeye başladığımda duvara çarpmamak için ellerini ve ayaklarını kullan." Judith gözlerini cam gibi yere diktiği için biraz salladı. "Bir Chatworth'u kardeşinden önce kurtardığını öğrendiğinde kocanın öfkesini düşün."

Judith buna neredeyse gülümsedi -neredeyse. Başını kaldırdı ve Gavin'i gözünün önüne getirip onun güvenli kollarında olduğunu hayal etti. Bir daha asla bir erkeği kurtarmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapmayacağına yemin etti. Tabii Gavin'in ona ihtiyacı olmadığı sürece. Ya da kardeşlerinin. Ya da baldızlarından birinin. Ya da belki annesinin de. Ve elbette çocuklarını da. Ve-

Roger'ın başının üstünden tuttuğu ipi çekmesi neredeyse onu uçuracaktı. "İşine bak, kadın!" diye emretti.

Adam onun üzerinde sallanırken ayaklarını eğdi ve duyuları bir kez daha harekete geçerek başını arkaya eğdi ve onun el ele ipe tırmanışını izledi.

Bronwyn, Roger'ı tepede boğazına nişan aldığı bir bıçakla karşıladı ve onu orada, duvarın üzerinde asılı, elleri vücut ağırlığını destekleyerek tuttu.

"Judith'e ne yaptın?" Bronwyn homurdandı.

"Aşağıda onu yukarı çekmemi bekliyor ve geciktirdiğiniz her dakika onun hayatına mal olmaya daha da yaklaşıyor."

O anda birkaç şey oldu. Birincisi, Judith ya korkudan ya da zorunluluktan pencere pervazından savruldu ve momentum neredeyse Roger'ın tutuşunu kaybetmesine neden oluyordu.

"Muhafızlar!" diye bağırdı aşağıdan.

"Kapı!" Roger duvarda kalmak için mücadele ederek, "Kapı!" dedi. "Kapıyı kilitle!"

Bronwyn hemen harekete geçti ama kapıya ulaştığında bir muhafız çoktan içeri girmişti. Bıçağını adamın kaburgalarının arasından geçirirken hiç tereddüt etmedi. Adam kapının üzerine düştü ve Bronwyn sürgüyü yerine itmek için onu kenara itmek zorunda kaldı.

Roger'ın Judith'in ipini çektiği yere koştu ve yardım etmek için mazgalların arasına eğildi. "Ne oldu?" Bronwyn, Judith daha çatının üzerine çıkmadan sordu.

"Alyx ve Elizabeth Miles ile birlikte hücreye atıldılar. Orada kalıp dinleyebildiğim kadar dinledim ama gardiyan Chatworth'u aradığında seslendi. Ona ne oldu?"

Bronwyn Judith'in çatıya çıkmasına yardım etti. "İşte," diyerek az ötedeki ölü adama doğru başıyla işaret etti.

"Çağırdığını kim duydu?" Roger talep etti.

"Kimsenin bildiğini sanmıyorum," dedi Judith. "Acele edin! Onları buradan çıkarmalıyız."

"Zaman yok. Kocalarınız nerede?" Roger sordu.

"Burada, Fransa'da ama-" Judith başladı ama Roger çatı katından ikinci ipi alıp bir mazgala bağlayınca durdu. "Diğer taraftalar."

Roger onu görmezden geldi. "Zamanımız yok. Yaşlı adam birkaç dakika içinde burada olacak. Aşağı inip yardım getirmeliyiz."

"Seni korkak," diye tısladı Bronwyn. "*Sen* kaç. Judith ve ben ailemizi kurtaracağız."

Roger onun kolunu sertçe yakaladı. "Kapa çeneni, seni aptal! Elizabeth'in benim kız kardeşim olduğunu unuttun mu? Tartışacak zamanım yok ama hepimiz yakalanırsak kurtarmaya önderlik edecek kimse kalmaz. Şimdi, o ipten kendin inebilir misin?"

"Evet ama-" Bronwyn başladı.

"O zaman yap!" Ellerini sıkıca tutarken onu yarı yarıya duvardan aşağı fırlattı. "Yürü Bronwyn!" diye emretti, sonra ona hızlı bir gülümseme verdi. "Bize biraz İskoç kanı göster."

Bronwyn kenarda gözden kaybolur kaybolmaz Roger Judith'i koltuk altlarından tutup kaldırdı. "Güzel! Zırhımdan daha ağır değilsin." Yarı çömeldi. "Tüm gücünle sırtıma tutun."

Judith sadece başını salladı ve itaat etti, yüzünü Roger'ın omzuna gömdü ve gözlerini kapattı. Adam kendini kenardan aşağı bıraktığında bakmadı. Boynundan terler boşanıyordu ve Judith onun nasıl gerildiğinin farkındaydı.

"Bir İngiliz'in seni yenmesine izin mi vereceksin?" Roger boşluğun üzerinden Bronwyn'e tükürdü.

Judith tek gözünü açtı ve hayranlıkla baldızına baktı. Bronwyn ipi bir ayak bileğine dolamıştı, diğer ayağı üstteydi ve elleriyle kendini aşağıya indiriyordu. Roger'ın sözleri üzerine yolculuğunu hızlandırdı.

Judith, Roger'ın güvenli ve geniş sırtından ayrılmayı düşünmedi bile çünkü karaya ayak basmışlardı. Sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi önce ellerini sonra da bacaklarını vücudundan ayırdı.

Judith titreyerek onun Bronwyn'in ipinin dibine doğru koşmasını izledi. Kadın hâlâ yerden birkaç metre yüksekteydi. "Atla, Scot!" diye emretti ona.

Hafif bir tereddüt yaşadı ama Bronwyn itaat etti, ipi bıraktı ve ağır bir şekilde Roger Chatworth'un bekleyen kollarına indi. "Atımla aynı ağırlıkta olmalısın," diye mırıldandı onu yere bırakırken. "Siz kadınların yakınlarda atları olduğunu ummak çok mu fazla olur?"

Bronwyn koluyla işaret ederek, "Gel düşman," dedi.

Roger Judith'in kolunu tuttu çünkü Judith kıpırdamadan durmuş, dehşet içinde olduğu yere bakıyordu. "Koş!" dedi ve kışına sert bir tokat attı. "Kız kardeşimi ve Chris'i buradan çıkaralım!"

Kapı açılıp Elizabeth ve Alyx içeri itildiğinde Miles onları bekliyormuş gibi odanın ortasında duruyordu.

"Sana eşlik etmek için, Montgomery." Gardiyan güldü. "Bu gecenin tadını çıkar çünkü muhtemelen hayattaki son gecen olacak."

Miles Elizabeth'i düşmeden yakaladı, sonra da Alyx'e uzandı.

Tek kelime etmeden, ustalıkla yere oturdu, kollarını iki kadının omuzlarına doladı ve Elizabeth onun yüzünü coşkuyla öpmeye başladı.

Elizabeth öpücükler arasında, "Senin öldüğünü söylediler," dedi. "Ah Miles, seni bir daha görebileceğimi hiç sanmıyordum."

Miles hafifçe gülümseyerek, gözleri parlayarak her kadının alnından öptü. "Artık huzur içinde ölebilirim."

"Nasıl şaka yaparsın-?" Elizabeth başladı ama Miles onun dudaklarını öptü ve sakinleştirdi.

Tek muhafız merdivenlerden çatıya doğru koşarken seslenince üçü de uyandı. Muhafızın kayboluşunu ağır bir gümbürtü izledi.

Miles sessizlik içinde, gözleri yukarı bakarken, "Bronwyn?"

diye sordu. İki kadın da başını salladı.

Miles derin bir nefes aldı, içini çekti. "Bana ne yaptığını söyle."

Elizabeth kurtarma planlarını, Judith'in duvardan aşağı inip Miles'in hücrelerine nasıl gireceğini anlatırken Alyx sessizdi. Alyx Miles'ı izliyordu, onun güçlü omzuna yaslanmıştı, rahatlattığı için mutluydu ve gözlerinin karardığını gördü. Böyle bir plandan ona bahsedersen Raine boynumu kırar, diye düşündü Alyx ve gözlerine sıcak yaşlar geldi.

"Alyx?" Miles, Elizabeth'in hikâyesini yarıda keserek, "Alyx," dedi.

"Buradan çıkacağız.

Şu anda kardeşlerim..."

Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Biliyorum. Sadece Raine'in bunu yaptığım için beni mahvedeceğini düşünüyordum."

Miles'ın gözleri parladı. "Evet, öyle olacak."

"Yaralanmışsın!" Elizabeth aniden, eli adamın kaburgalarını saran kirli bandajın üzerinde gezinirken anons etti. Gömleğinden geriye pek bir şey kalmamıştı ama Elizabeth gömleğinin altını inceliyordu.

Onan uzağa doğru eğildi. Küçük odaya sadece ay ışığı giriyordu ama o ışıktaki bile gömleğini araladığında tüm yara izlerini görebiliyordu. Parmak uçlarını birinin üzerinde gezdirerek konuştu: "Seninle ilk tanıştığımdaya hiç yara izi yoktu ve hepsini benim sayemde aldın."

Onun avucunu öptü. "Sana birkaç yara izi bırakacağım - yirmi çocuğumu doğurduğun için alacağın yara izleri. Şimdi ikinizin de dinlenmesini istiyorum çünkü sabahın yeni olaylar getireceğini tahmin ediyorum."

Elizabeth'in hayattaki en büyük endişesi Miles'ı tekrar güvende görmektir ve şimdi ona yaslandığına, onun güçlü ve iyi olduğunu bildiğine göre memnundu. Yorgun gözlerini kapadı ve hemen uyudu.

Alyx öyle değildi. Elizabeth kadar uzun süredir seyahat etmiyordu ve o kadar yorgun değildi. Gözlerini kapadı ve hareketsiz kaldı ama zihni hızla akıyordu.

Bir saat sonra, hücre zar zor aydınlanmaya başladığında Miles kadınları nazikçe üzerinden kaldırdı ve pencerenin önünde durmaya gitti. Alyx yarı kapalı gözlerle onu izledi, garip hareketlerini gördü.

"Gel bana katıl, Alyx," diye fısıldadı, onun uyanık olduğunu bilmesine şaşırmıştı.

Alyx uyuyan Elizabeth'in üzerinden geçti ve Miles'a yaklaştığında Miles onu kendine doğru çekti, önü arkasına dönüktü. "Beni kurtarmak için çok şeyi riske attın Alyx ve sana teşekkür ederim."

Gülümsemi, yanağını onun bileğine dayadı. "Bizi yakalayan bendim. Dük beni İngiltere'de bir yerlerde oynarken görmüş, beni hatırlamış ve Montgomery olduğumu duyduğunu da hatırlamış. Bronwyn çatıda senin yerine Roger'ı gördüğünde ne dedi sanıyorsun?" Onun kollarında döndü. "Kaçtıklarını düşünüyorsun, değil mi? Halatların dibinde onları bekleyen muhafızlar yoktu, değil mi? Raine gelecek mi?"

Gülümseyerek onu pencereye doğru geri çevirdi. "Geçtiklerini *biliyorum*. Oraya bak, batıya doğru."

"Ben bir şey görmüyorum."

"Pusun içinde, küçük parıltıları görüyor musun?"

"Evet," dedi heyecanla. "Nedir onlar?"

"Yanılıyor olabilirim ama zırhlı adamlar olduklarını sanıyorum. Ve orada, daha kuzeyde."

"Daha fazla parıltı! Oh Miles." Döndü, kaburgalarına sıkıca sarıldı ve sonra aniden onu bıraktı. "Elizabeth'e söylediğinden daha kötü yaralanmışsın," dedi suçlayıcı bir ifadeyle.

Gülümsemeye çalıştı ama gözlerinde acı vardı. "Ona söyleyip daha fazla endişelenmesine neden olacak mısın? Bütün o yabancı adamlar için cesurca dans etti, değil mi?" dedi gururla.

"Evet," dedi Alyx, arkasını dönerek. Gün ağarmaya başlarken birlikte orada durdular ve gittikçe yaklaşan küçük ışık noktalarını izlediler.

"Kim bunlar?" Alyx sordu. "Fransa'da Montgomery'ler olduğunu biliyorum ama yaklaşan yüzlerce şövalye olmalı. Diğerleri kim?"

"Başkaları olduğundan şüpheliyim," diye cevap verdi. "Fransa'nın her yerinde, İspanya ve İtalya'da Montgomery'ler var. Çocukken ve mahmuzlarımı ilk kazandığımda, bir amcam ya da birkaç kuzenim olmadan hiçbir yere gidememek beni rahatsız ederdi, ama şimdi akrabalarımın hepsinin güzel olduğuna inanıyorum."

"Buna katılmak zorundayım."

"İşte!" dedi, tam ileriye göstererek. "Onu gördün mü?"

"Hayır, hiçbir şey görmedim."

Mutlu bir şekilde sırtıttı. "Görmeyi beklediğim şey buydu. İşte yine orada!"

Kısa bir süre için, bir saniyeden daha kısa bir süre için, Alyx farklı bir parıltı gördü.

"Bu amcam Etienne'in bayrağı. Taşıdığı Montgomery bayrağı hakkında hep şaka yapmışsızdır. Neredeyse bir ev kadar büyük ama Etienne o üç altın leoparı görenin bile kaçacağını söylüyor ve onlara gitmeleri için zaman tanımak istiyor."

"Onu gördüm!" Alyx nefes nefese kaldı. Ufukta üst üste üç altın rengi parıltı belirmişti. "Leoparlar," diye nefes aldı. "Sence kim -?" diye başladı.

"Raine, Etienne Amca'ya liderlik edecek. Stephen adamlarıyla birlikte kuzeyden gelecek ve Gavin de güneyden gelecek."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kardeşlerimi tanıyorum." Gülümsedi. "Gavin birkaç mil ötede kardeşlerini bekleyecek ve üç ordu birden saldıracak."

"Saldırı mı?" dedi dişlerinin arasından.

"Merak etme." Elini kızın şakağında gezdirdi. "Lorillard Dükü'nün bile Montgomery'lerin birleşik güçlerine karşı durmaya çalışacağına inanmıyorum. Ona barışçıl bir şekilde bize teslim olması için bir şans verilecektir. Ayrıca onun kavgası Montgomery'lerle değil Christiana ile ilgili."

"Christiana. Roger Chatworth'un kurtardığı kız mı? Ona ne oldu?"

Miles öyle bir duyguyla, "Bilmiyorum ama öğreneceğim," dedi ki Alyx sustu. Montgomery'nin adamlarından biriyle yapmayı planladığı bir şey hakkında tartışmaya çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Birlikte yaklaşan şövalye ordularını izlediler ve Elizabeth uyandığında Miles ona da sarıldı.

Onları neşelendirmeye çalışarak Elizabeth'in cafcıflı giysileriyle ilgili müstehcen bir şaka yaptı.

"Judith ve Bronwyn Roger Chatworth'u kurtardıysa ve üçü yardım için gittiyse, sence önce hangi kardeşe ulaşmışlardır?" Alyx sordu.

Ne Miles'in ne de Elizabeth'in ona verecek bir cevabı vardı.

"Raine olmaması için dua ediyorum," diye fısıldadı Alyx. "Bence Raine önce saldırır, sonra dinlerdi."

Sessizlik içinde, kurtarıcılarının yaklaşmasını izlediler.

Bölüm 21

Raine ve Etienne Montgomery'nin yanında Roger Chatworth vardı, ağzı sert bir çizgiye oturmuştu, sağ kolu -kılıç kolu- sıkıca bağlıydı ama hâlâ kanıyordu ve onun yanında da Bronwyn'in gözü sıra dışı bir morarma örneği sergiliyordu. Roger'ın kolu Raine'in düşmanını ilk görüşünün sonucuydu ve Bronwyn'in gözü de Raine ile Roger arasına girdiğinde ortaya çıkmıştı. Judith de kavgaya katılacaktı ama John Bassett atından atlayarak onu yere düşürdü ve orada kısırdı.

Raine'i tutmak ve Chatworth'ü parçalamasını önlemek için dört adam gerekti ama sonunda biraz sakinleşti ve Judith ile şişmiş gözünü tedavi eden Bronwyn'in olanları anlatmasına izin verdi. Tüm Montgomery'ler hikâyenin yarısında yeniden ata bindirildi. Judith, Alyx'in Miles'la birlikte hücreye atıldığını anlattığında Raine bir kez daha Roger'ın üzerine atladı. Raine'in akrabaları ikisini de sakinleştirirken Roger sol elinde tuttuğu kılıçla onu durdurdu.

Eski Lorillard şatosuna yaklaştıklarında artık hepsi sessizdi.

Gavin Montgomery, arkasında üç yüz silahlı birlikte atının üzerinde çelik gibi bir sessizlik içinde oturmuş, yaklaşan Montgomery'leri izliyordu. Yanında Sör Guy oturuyordu, devin yaralı yüzü hareketsizdi. Guy, Judith'in adamlarıyla birlikte Fransa'ya geldiğini öğrendiğinde Gavin'in yaşadığı patlamayı hatırlamak istemiyordu.

"Bu konularda hiç mantıklı değil!" Gavin'd kükredi. "Savaşmayı balık havuzunu temizlemek gibi bir şey sanıyor. Tanrım," diye dua etti hararetle, "eğer onu bulduğumda hâlâ yaşıyorsa, onu öldüreceğim. Hadi gidelim!"

Stephen adamlarına kalenin doğu tarafına gitmelerini emrederken o ve Tam, Gavin'in güneyde beklediği yere doğru at sürdüler.

"Kadınlar mı?" diye bağırdı Gavin'e ulaşmadan çok önce.

"Hiç!" Gavin öyle yüksek sesle cevap verdi ki atı iki ön ayağını da yerden kaldırdı.

Stephen ve Tam bir toz bulutu içinde batıya dönüp Raine'e doğru yola koyuldular. Stephen Bronwyn'i gördüğünde rahatlamak için neredeyse ağlayacaktı, sonra şişmiş gözüne bakıp kaşlarını çattı. "Ne oldu?" diye bağırdı atların sesinden, ona dokunmadan ama gözleriyle onu yiyerek.

Stephen bir kahkaha çılgılığıyla kendini bırakmadan önce Bronwyn ancak "Raine-" diyebilirdi. Raine'in eyerde sertçe tuttuğu büyük formuna sevgiyle baktı.

Bronwyn kocasına bir daha bakma zahmetine girmedi ama Tam'ın uzak tarafına geçti.

"Stephen," diye seslendi Judith. "Gavin onlarla mı?" Güneyi işaret etti.

Stephen bir kez başını salladı ve Judith, arkasında John, bir şimşek gibi Montgomery'lerin güney grubuna doğru yola koyuldu.

Kavga falan yoktu.

Yeni Lorillard Dükü, belli ki yatağından yeni kalkmış, gözleri kıpkırmızı, teni gecenin taşkınlığından gri yeşil, elli sekiz yaşına kadar evini kuşatan yaklaşık bin öfkeli adamla savaşmaya çalışarak yaşamamıştı. Montgomery adının onuruna olan inancını göstererek silahlı şövalyelerin üzerine yürüdü ve Gavin'e, özgürlüğü verilirse Montgomery'lerin tek bir can kaybı olmadan kalesinden istedikleri her şeyi ya da kimi isterlerse alabileceklerini söyledi.

Raine adamın şartlarını kabul etmek istemiyordu çünkü dük sadece topraklarını değil iki oğlunu da teslim ediyordu. Raine bunu yapan bir adamın ölmesi gerektiğine inanıyordu.

Hem Bronwyn hem de Judith insanları kuleden kurtarmanın en kolay yolu için yalvardılar.

Sonunda, en yaşlısı olarak kararı veren Gavin oldu. Dük ve muhafızlarından beşinin, tüm kapıların açılması emredildikten sonra atlarına binip gitmelerine izin verildi.

Protestolar arasında, üç erkek kardeş, Roger ve bir düzine kuzen dükün harap kalesine girerken kadınların geride kalması emredildi.

Ya içeridekiler saldırı altında olduklarını bilmiyorlardı ya da umursamıyorlardı ya da belki de Stephen'ın ne sürdüğü gibi bu olağın bir durumdur. Sarhoşluk sersemliklerinden uyanmadılar. Erkekler ve kadınlar yerlere ve banklara yayılmıştı.

Adamlar kılıçlarını çekmiş, temkinli bir şekilde cesetlerin arasına girip Bronwyn ve Judith'in onlara söylediğİ merdivenleri aradılar.

Merdivenlerin tepesinde üç kardeş omuzlarını hücrelerin bulunduğ odaya açılan kilitli bir kapıya dayadı.

"İşte!" Roger duvardan bir anahtar alarak ağır ahşap kapının kilidini açtı.

Onları Miles karşıladı, sakın ve halinden memnun görünüyordu, her iki kadına da birer kolunu dolamıştı.

Alyx koştu, Raine'in kollarına atladı, Raine onu tuttu, yüzünü boynuna gömerken gözleri nemliydi. "Baldızlarına her yaklaştığında," diye başladı, "şöyle bir şey yapacaksın. Şu andan itibaren."

Alyx gülerek onu öptü ve susturdu.

Elizabeth Miles'ın kollarını bırakıp Roger'ın yanına gitti, yanağın okşadı ve kanlı koluna dokundu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Gavin'e döndü, gözleri buluştu ve başıyla onu onayladı. Gavin'in ona ettiğİ hakaretleri unutamamıştı.

Gavin keskin yüz hatlarını yumuşatan bir sırıtışla kollarını ona açtı. "Seninle yeniden başlayabilir miyiz, Elizabeth?" diye sordu sessizce.

Elizabeth ona doğru gitti, sarıldı ve Bronwyn ile Judith geldiğİnde daha fazla sarılma ve öpüşme gerçekleşti.

Miles'ın sözleri mutlu kavuşmanın büyüsunü bozdu. Gözleri Roger'ınkilere kilitlenmiş bir halde, "Gidelim mi?" dedi.

Roger'ın sertçe başını sallaması üzerine Miles genç kuzeninin elinden bir kılıç aldı.

Stephen, "Şimdi kavga etmenin sırası değil," diye söze başladı ama Miles'ın bakışıyla sustu.

"Chatworth bana yardım etti. Şimdi onunla gidiyorum."

"Onunla mı?" Raine patladı. "Mary'yi onun öldürdüğünü unuttun mu?"

Miles cevap vermedi ama Roger'ın arkasından odadan çıktı.

"Raine," dedi Alyx en yumuşak sesiyle. "Miles yaralı, Roger da öyle ve eminim Roger'ın istediği kadının peşinden gidiyorlardır."

"Christiana!" Elizabeth sersemlemiş halinden sıyrılarak, "Christiana!" dedi. Kardeşi ve kocasının nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Judith, Bronwyn." Arkasını döndü.

Hiç tereddüt etmeden dört kadın da kapıya yöneldi.

Erkekler tek kelime etmeden, hep bir ağızdan karılarını bellerinden yakaladılar, Raine hem Alyx'i hem de Elizabeth'i yakaladı ve onları derhal içeri kilitledikleri hücreye taşıdılar. Erkekler bir an için kadınlardan gelen küfürlerin hem çeşitliliği hem de erkekliği karşısında gözlerini kırıştırdılar. Judith İncil'den bir şeyler okuyor, Bronwyn Galce konuşuyor, Elizabeth ise bir askerin dilini kullanıyordu. Ve Alyx! Alyx muhteşem sesini taşları sarsmak için kullandı.

Adamlar birbirlerine muzaffer bir edayla sırttılar, genç kuzenlerine kendilerini takip etmelerini işaret ettiler ve odadan çıktılar.

"Bir Chatworth'a yardım edeceğim günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı Raine, ama çelik seslerini duyunca durdu.

Christiana'nın bulunduğu odayı uyanık ve tetikte altı muhafız koruyordu ve gördükleri yerde Roger ve Miles'a saldırdılar.

Miles'ın böğründeki yara anında açıldı, kılıcını bir muhafıza sapladı, yere düşen cesedin üzerinden atladı ve iki adama daha saldırdı. Roger'ın kılıcı sol elinden fırladı, Miles'ın öldürdüğü adamın cesedine takıldı, düştü, sağ elindeki kılıcı kaptı, yukarı çıktı ve üzerine gelen adamı öldürdü. Kolundaki yara açıldı.

Başka bir adam Roger'a doğru gelirken, Roger yaralı kolunu çaresizce kaldırdı. Ancak muhafızın kılıcı Roger'ın karnına yaklaştığında, muhafız öne doğru düşerek öldü. Roger, Raine'in kılıcını ölü adamın sırtından çıkardığını görmek için zamanında yuvarlandı.

Üç kardeş Roger ve Miles'ı korumak için birbirlerine kenetlendiler ve kalan muhafızları hızla etkisiz hale getirdiler. Kılıçlarını yakındaki yatak askılarına sildiler.

Roger'a elini uzatan Raine'di ve Chatworth bir an için ona sadece ölümcül bir yılanın dostluk teklifine bakar gibi baktı. Roger gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde teklifi kabul etti ve Raine'in yere düşmüş cesetlerin arasında durmasına yardım etmesine izin verdi. Roger yatağa gidip askıları geri çekmeden önce gözleri sadece birkaç saniye kilitlendi.

Ortada Christiana top gibi kıvrılmıştı, üzerinde sadece ince bir yün vardı, vücudu siyah ve maviydi. Gözleri şişmiş, dudakları çatlamıştı.

Roger yavaşça yatağın yanında diz çöktü ve onun şakağına dokundu.

"Roger?" diye fısıldadı ve gülümsemeye çalıştı, bu da alt dudağının kanamaya başlamasına neden oldu.

Roger yüzünde öfke dolu bir ifadeyle eğildi ve onu kaldırdı.

Raine'in eli gelip onun omzuna dayandı. "Onu güneşe, ailemizin yanına götüreceğiz."

Roger sadece başını salladı ve Chris'i odadan dışarı taşıdı.

Gavin Miles'in ayağa kalkmasına yardım etti.

"Kadınlar nerede?" Miles sordu.

Kardeşleri garip bir şekilde sessizdi ve biraz korkmuş görünüyorlardı.

"Biz, ah..." Stephen başladı.

Gavin başını kaldırdı. "Sanırım ben önden gideceğim. Al." Miles'a bir anahtar uzattı. "Belki de kadınlara göz kulak olsan iyi olur."

Stephen ve Raine aceleyle, "Evet," diye eklediler, üçü de odadan çıkmak için birbirlerine takılarak tökezlediler.

Miles elindeki anahtara baktı ve onun kilitli tutulduğu hücrenin anahtarı olduğunu fark etti. "Yapmadınız!" dedi ama kardeşleri gitmişti.

Bir an durdu ve sonunda gülmeye başladı, daha önce hiç gülmediği kadar güldü. Birkaç yıl önce o ve kardeşleri sadece savaşımlardan ve muharebelerden oluşan küçük, güvenli dünyalarında yalnız yaşıyorlardı. Sonra teker teker dört güzel, çekici kadınla evlenmişler ve savaşın ne olduğunu gerçekten öğrenmişlerdi.

Az önce o ve kardeşleri bir kaleyi ele geçirmiş ve birkaç adam öldürmüşlerdi ve tehlikeye aldırış etmemişlerdi ama dört öfkeli adamla karşılaştıklarında

kadınlar bir hücreye kapatıldı, korkaklaştılar ve kaçtılar.

Miles kapıya yöneldi. Tanrı'ya şükür ki kadınların kilitlenmesine karışmamıştı! Sonunda eşlerini tekrar gördüklerinde kardeşlerine acıdı.

Hem de nasıl! Ona her seferinde "küçük kardeşleri" gibi davrandıklarını düşündü. Şimdi ona oynadıkları her oyunun bedelini ödeyeceklerdi.

Anahtarı fırlattı, yakaladı ve sırtarak güzel kadınlarla dolu hücreye doğru ilerledi. Kendini birkaç günlüğüne *içeri* kilitleyebilirdi.

Herkese Ne Oldu

Christiana tamamen iyileşti, Roger Chatworth ile evlendi ve on yıl sonra, neredeyse umutlarını yitirdikten sonra, Roger'ın üzüntüsüne rağmen İngiltere'nin güneyinden Montgomery'lerden biriyle evlenen bir kızları oldu. Chatworth adı, arada bir çocuğa Chatworth Montgomery adının verilmesi dışında yok oldu.

Miles ve Elizabeth toplam yirmi üç çocuk sahibi oldular ya da evlat edindiler ve oğullarından biri olan Philip, 8. Henry'nin en sevdiği çocuklardan biriydi. Daha sonra Miles'ın torunlarından ikisi yeni ülke Amerika'ya gitmiş ve orada kalmışlardır.

Raine, 8. Henry tarafından genç şövalyelerini eğitmesi için işe alındı ve Alyx de Kraliçe Catherine'in nedimesi oldu. Saray mutlu bir yerdi ve kral Raine'in istediği bazı reformları dinledi ve uygulamaya koydu. Raine ve Alyx'in üç kızı oldu, ortanca kız Alyx'in müzik yeteneğini miras aldı. Günümüzün bazı büyük şarkıcılarının Alyxandria Montgomery'nin soyundan geldiğine dair bir efsane vardır.

Bronwyn ve Stephen'in beşi erkek biri kız olmak üzere altı çocuğu oldu. Bronwyn'in adı klanında bir efsane haline geldi ve bugün bile MacArran Klanı çocukları

onu övüyor. Bronwyn'in kızı Kirsty MacGregor'un oğluyla evlendi. MacArran adını aldı ve sonunda laird oldu.

Lachlan MacGregor, Tam'ın kızlarından biriyle evlendi ve ona o kadar aşık oldu ki klan işlerini adamlarına devretti. Davy MacArran güç için savaştı, kazandı ve bir MacGregor oldu. Ancak Lachlan'ın kızı, Davy'nin karısı, herkesin inandığı gibi uysal bir şey değildi ve sonunda aslında MacGregor olan oydu.

Judith ve Gavin Montgomery malikanesini ellerinde tuttular. Zenginleştiler ve mülkü mali açıdan o kadar iyi durumda bıraktılar ki bugün burası dünyanın en büyük, en zengin özel evlerinden biri. Judith'in torunlarından biri burayı yönetiyor. Ufak tefek, güzel, tuhaf renkli gözleri olan genç bir kadın, evlenmemiş çünkü kendi hayatında yaptıklarının yarısını başarmış bir erkekle hiç tanışmamış. Gelecek hafta, Miles Montgomery adında bir şövalyenin soyundan geldiğini söyleyen otuz yaşında, kendi yetiştirmiş bir Amerikalı milyonerle tanışmak için randevusu var. Onlar için büyük umutlarım var.

Jude Deveraux
Santa Fe, New Mexico
Haziran, 1982

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.